MAX BRAND

TIGRUL

126

EDITURA DANUBIU

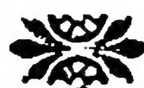
Colecția Romanelor Senzaționale
Nr. 11

MAX BRAND

TIGRUL

(The Tiger)

Traducere de d-na
Cleopatra Marinescu

Editura Danubiu Buc. — Str. Dr. Istrate Nr. 10
Of. Reg. Com. Nr. 1395|941

Cele ma mari succese de
editură le-a înregistrat

Colecția Romanelor Senzaționale

care publică, în fiecare lună, câte una din cele mai valoroase scrieri ale romanului polițist sau de aventuri

Au apărut:

1. Grănicerii din Texas
de ZANE GREY
2. Vulturul negru
de SIDNEY HORLER
3. Mistral
de MAX BRAND
4. Agentul Secret
de FRANCK M. HIGHMAN
5. Clopotul tăcerei
de ELAINE HAMILTON
6. Texanii
de ZANE GREY
7. Tovarăşi la drum
de MAX BRAND
8. Piraţii din Singapore
de JEAN de la HIRE
9. Lupta pentru fermă
de ZANE GREY
10. Pumnalul de sticlă
de LEE THAYER
11. Tigrul
de MAX BRAND

Vor apare:

12. Copoiul
de WILL KROEGER

TIGRUL

de **Max Brand**

CAP. I

JACK LODGE

Atuncî când Jack Lodge şedea, capul său făcea impresie că e prea mare pe trup iar mâinile-i cioturoase păreau că atârnă de umerî. Deîndată ce se ridica însă în picioare, toate aceste amănunte distonante dispăreau automat, iar el îşî purta trupul urias de şase picioare şî două degete înălţime cu paşí mari, sprinteni, carî dovedeau existenţa unor muşchî puternici şi svelţî.

Avea ţinuta naturală şi mândră a unuî bărbat sîgur de sîne şi care privea pe oricîne drept în ochî Lumea nu-i lua însă nicîodată în nume de rău faptul că-şî purta fruntea atât de sus. Aceasta se datora poate în parte părului său de timpuriu argintat pe tâmple şi unor anumite linii îndurerate depe chipul său, care stau totdeauna mărturia uneî vieţi bogate şi aventuroase, fie că este vorba de aventurî spiritual sau fizice.

In după amiaza aceea el se comporta cu un om care ştia că-l pasc neplăcerî. Nu avea astâmpăr să se aşeze pe scaun şî deşî răsfoise zeci de pagini nu citîse un sîngur pasagîu. In ce priveşte ţigarea care şi-o aprinsese, ardea neatinsă în scrumieră, trimiţând în sus o coloană de fum tot maî subţire şî albăstruie. In cameră intră un servitor, care-l anunţă că d-na William Lodge doreşte să-şî vadă fiul. După felul cum trânti cartea pe scaunul cel maî apropîat s'ar fi putut înţelege că mesagiul mamei sale era criza la care se aştepta, dar aproape în aceeaşî clipă se simţî uşurat. Cel puţin ştia Nu era din acei oameni carî se considerau fricoşi numaî pentru că se încurca în hotărârí, ci avea talentul de a spune răspicat ceeace avea să facă.

De nenumărate ori de când terminase şcoala, Jack Lodge crezuse că-i sunase ultimul ceas, deoarece principala sa ocupaţie era vânătoarea de fiare. Tatăl luî pe lângă o avere urîaşă avea şî un nume vechîu. Chiar în epoca atâtor milionari nu exista un om care să nu cunoască numele de Lodge şi care să nu ştie că acesta avea nenumărate bunurî prin ţar

şi o avere imensă. Jack Lodge ar fi putut să ducă o viaţă minunată, dar făcea parte din acei oameni cărora din instinct le place mai mult luleaua decât ţigarea.

Jack ar fi putut ajunge inginer sau avocat, dar meseriile acestea nu-l atrăgeau, tot aşa cum nu-l atrăgea nici comerţul sau industria. Ceeace nu însemna că era un trântor. Prefera în deosebi să-şi rişte viaţa cu carabina în mână, prin Africa sau America de Sud, acolo unde deobiceiu se aflau graniţele civilizaţiei. Dacă ar fi trebuit însă să muncească şi-ar fi ales o meserie grea şi extenuantă, căci în el curgea sângele pionerilor aşa cum se întâmplă adesea în America. Cu aceste gusturi însă îşi jignise greu mama. Mama lui era născută Stone, din familia Whintrop Stone în care tradiţiile se păstrau cu religiozitate. De trei generaţii familia ei jucase un rol conducător în societate, aşa că ea găsea foarte firesc, ca fiul ei să-şi caute o partidă bună şi să se căsătorească potrivit rangului său şi să ducă o viaţă ordonată. Dar an de an el îi încurca socotelile. In anul acesta când Jack se înapoiase dintr'o călătorie în interiorul Braziliei discutase cu el, vorbindu-i de o grămadă de lucruri neplăcute. Ii spusese că nu mai e un copil, că arăta chiar mai bătrân decât cei trei zeci de ani ai săi şi că în curând va începe să nu mai fie o partidă strălucită, şi nu numai atât ci chiar şi el va depăşi vârsta când omul se mai poate adapta.

In cele din urmă, obţinuse dela el făgăduiala că timp de treizeci de zile se va plimba numai prin familii pentru a-şi găsi o soţie. Pentru biata femee această făgăduială a fost efectiv un mare triumf şi socotise ziua aceea drept cea mai fericită după aceea a cununiei ei.

Timp de zece zile, Jack a mers ici şi colo obţinând mare succes monden. Bărbaţii îi dădeau mare atenţie — din cauza nenumăratelor milioane ce le ducea în spinare — femeile găseau că firea lui tăcută e atrăgătoare, iar d-na William Lodge constată spre marea ei bucurie, că fiul ei era sortit unui succes strălucit.

Dar după cele zece zile, cerul fericirii ei începu să se întunece din cauza a nenumăraţi nori. Jack cunoscuse între timp pe cele mai frumoase mai deştepte şi mai bogate fete. Dar degeaba încercă mama lui să-şi afle preferinţa. Cu toate se purta cu aceeaşi bunăvoinţă calmă, ca şi când ar fi fost camarazi de ai lui, iar d-na Lodge se străduia zadarnic să descopere dragostea în privirile sale.

In ziua în care începe povestea noastră, bătrâna voia să aibe o explicaţie definitivă cu el. Deaceea îl aştepta în camera ei cu o teamă vădită.

Era o femee bine făcută, cu faţa tinerească, cu păr bogat

argintiu. Se păstrase tot atât de bine ca la 20 de ani. Iar înfăţişarea îi era tot atât de mândră şi dreaptă ca a fiului său.

Jack intră în cameră, închise uşa după dânsul şi cei doi se priviră îndelung în tăcere. După aceea, Jack zâmbi. Era un zâmbet irezistibil, aşa cum luminează aproape totdeauna chipurile serioase ca al lui.

— Mamă e limpede că n'am nici o ambiţie să culeg succese mondene.

— Asta se vede dragul meu, răspunse ea.

— In cazul acesta, continuă el, n'ar fi mai bine să renunţăm la toată povestea?

— Nu se poate dragule. Imi cunoşti doar motivele.

— Ah da! suspină el plictisit. Le ştiu.

— Nu uita Jack că m'am încrezut în făgăduiala ta.

Asta nu-i prea era pe plac. Se uită în jur să descopere vreo gaură prin care să se strecoare şi negăsind dădu din umeri, în timp ce braţele îi alunecară obosite dealungul corpului. Păru subit stingherit şi părăsit.

Mama lui îi ştia slăbiciunea şi atacă imediat.

— Mi-e foarte neplăcut continuă ea. să constat că te fereşti să faci ceeace ţi-am cerut, deşi mi-ai spus singur, că pot avea încredere în făgăduiala ta.

El se aşeză ostenit pe un scaun care se afla lângă ea. Vorbele nu fuseseră niciodată o armă prea puternică, pentru el. Tăcut întinse o mână spre mama sa, dar ea îl privi cu răceală.

— Mamă., nu mai pot suporta.

— Ce să suporţi?

— Cârdul acesta de fete flecare.

— Dragă băiatule..

— Să vorbim sincer. Vrei să mă însori şi eu ţi-aş face cu dragă inima pe plac.. dar pe fetele acestea nu le pot suferi. Sunt prea bine instruite. Dece nu se arată aşa cum sunt din fire. Sub poleiala lor nu sunt decât nişte animale şi nimic mai mult.

— Descrie-mi atunci cum ţi-ar place să fie soţia ta.

— Asta nu se poate descrie.

— Trebue să fie cel puţin frumoasă.

— Nici gând. Mi s'a întâmplat adesea ca animale pur sânge să facă nici doi bani la muncă, iar pe nişte broncos urâţi de mama focului să călăresc în voie toată ziua. Ceeace mă interesează este inima lor.

— Băiatul meu drag şi mare! Şi cum ai de gând s'o pui la încercare pe viitoarea ta soţie?

— Ii voi citi în ochi.

— Bine râse ea, ca să-şi ascundă neliniştea. Jack te ob-

serv de o bucată de vreme. Parî nemulţumit, nelînîştit.

— Dece nu vrei să laşi atuncî totul la voia întâmplărîi, dragă mamă?

— Pentru că mi-e teamă că te vei păcălí, dacă te voi lăsa de capul tău.

— Vaî mamă, asta e prea de tot.

—Mî-e o teamă grozavă să nu te însorî cu o femee care să nu fie de rangul tău. continuă bătrâna.

A fost o ferîcită întâmplare că, în acel moment, se bătu la uşă şi în cameră pătrunse o fată, care anunţă că un domn Cecil Darlîng, dorea să-l vadă pe Jack Logde. Acesta se sculă îmediat în picîoare.

— Păi nîcî n'am sfârşit încă, observă mama luî.

— Ştiu, răspunsee el îndispus.

— Mă bizuî pe cuvântul tău.

— Pentru numele luî D-zeu mamă, nu-mî cere prea multe numaî, ţî-am făgăduit că în direcţîa asta poţi face ce vreî. dar mi-e uneori foarte greu să rezist.

Ea-l privi zâmbînd linîştită, până ce se închîse uşa în urma luî, dar apoi zâmbetul îî dîspăru depe faţă şî-şi lovî mâînile cu atâta putere încât sîmţî că o doare. Il auzi pe Jack alergând în jos pe scări spre a-l saluta pe musafirul acela neaşteptat, şi avu simţământul ca şi cum fîul eî ar fi fugit de lângă ea.

Ajuns jos Jack strânse mâna luî Cecil Hubert Darlîng a căruî familie venîse în Anglîa odată cu Wîlhelm Cucerîtorul. Cecil era ultimul dîn neamul său. Natura nu fusese prea darnîcă cu el. Infăţîşarea nu-i era de arătoasă ca a luî Jack, îar ca să-şi maî ascundă urâtele trăsături ale obrazuluî. fusese nevoît săşi lase barbă, aşa că la 25 de ani arăta ca un om de patruzeci. Ochii lui luceau însă vii şi neastâmpăraţî. In felul luî de a se înfăţişa semăna grozav cu un foxterîer irlandez. Trebuia să privească cu capul dat pe spate, ca să se uite în ochii lui Jack, dar degetele lui strângea puternic mâna bărbatuluî voînic din faţa sa.

— Te credeam tocmai în inîma Africii Darling!

— Vreau să mă înapoiez acum chiar acolo.. şi deaceia îmî pare atât de bine că te văd.

— Cum asta?

— Vreau să vii cu mine.. asta e.

— Ssst! Să nu se audă cineva. Trebue să mă port ca un anîmal domestic vreme de şase luni.

— Prostii. Unde am putea să stăm de vorbă în lînîşte?

— Despre Africa? Nu se poate!

— Nu, numai despre planurile mele de călătorie.

— Dă-o dracului Darling!

— Nu vreau decât să-ţi cer un sfat Jack.

— Nu zău? Ce sfat?

— Ce părere aí despre un bărbat care-şì cunoaşte mai bine carabina de cât soţia şi care refuză să vorbească despre o ţară în care există elefanţi de unsprezece picioare înălţime, iar rînocerii au cornul de 23 palmace, sau aproape atât de lung.

—23 palmace? Doamne. Dar Rowland Ward n'are decât vreo opt exemplare cu cornuri de asemenea mărime.

— Dă-l dracului pe Ward, eu vorbesc de lucruri concrete. O ţară în care rinocerii masculi cântăresc o tonă şi jumătate!

In timp ce vorbea Darling nu-l pierdea din ochi pe Jack, care se ridică în cele din urmă în picioare, iar toţi muşchii i se încordară.

— Poţi trîmite în eí o încărcătură completă de plumb, continuă Darling, dacă nu nîmereştî acolo unde trebue, e în zadar. Aş fi putut să te conduc undeva unde locul e plîn de urme şî unde paşii fiarelor au de diametru de un pîcîor.

— Ah! suspină Jack Lodge.

— Dar în definitiv n'are nîci un rost să mai vorbîm, devreme ce ai de gând să staì acasă.

— E drept că nu prea are rost.

— Mai bine mă duc sus şî o rog pe d-na Lodge să-mi dea un ceaî.

— Bine, bine Cecîl, dar la urma urmei, nu poate strica dacă mai vorbìm de expediţie .

— N'aş vrea să te duc în îspită Jack.

— Cum asta?

— D-na Lodge nu-mî va îerta nicîodată dacă te-aş lua acum de lângă ea, când abea te-ai înapoiat acasă.

— Prostii.

— Deîndată ce am aflat că te-ai înapoiat mì-am imaginat cum ar fi, dacă am pleca amândoi în Africa engleză. N'ai vânat nicîodată acolo, nu-î aşa, Jack?

— Nu, nici n'am pus picìorul prie meleagurile acelea.

— Nicî nu-ţi închipui ce bucurie sîmt atunci când mă gândesc că ne-am putea duce amândoi prin junglă cu armele în mână şi cu câteva duzini d negri carî să ducă baloturî marî în spinare după noi..

Jack Lodge strânse din dinţi, prîvi cu simţământ de vînovăţie în jurul său şi spuse:

— N'aì vrea să intrăm maî bine pentru o clipă în bibliotecă, Darlîng?

— Dacă se poate !

Un zâmbet satisfăcut apăru pe obrazul lui Darlîng atunci când îi întoarse spatele îndreptându-se calm spre bîblîotecă.

CAP. II

EXPLORATORUL

Doamna William Lodge ar fi fost foarte puţin perspicace dacă nu s'ar fi temut de o discuţie prea lungă între fiul ei şi prietenul său, cu desăvârşire cucerit de frumuseţile Africei. Atunci când văzu că trecuse peste o oră decând acesta se afla cu Jack în bibliotecă, coborî să-i caute. In pragul bibliotecii rămase locului ţintînd cu priviri de ură pe Cecil Darling, care sta alături de Jack în faţa focului.

Deşi fusese o zi foarte călduroasă, totuşi din cauza ceţii se răcorise atât încât servitorii făcuseră focul.

Ea se uită la Jack plină de teamă. Acesta stătea pe un scaun cu coatele pe genunchi şi privind ţintă pe Cecil. In ochii fiului ei d-na Lodge văzu licărind o flacără de pătimaş interes.

— Jungla e destul de mare ca să am unde să mă învârtesc şi să ucid toate fiarele de acolo, îşi-închee Darling povestirea. Plec cu un 405.

— Eu am o armă cu un calibru de 570. Uşoară nu e la dus, dar merită osteneala s'o porţi. Imi amintesc că am nimerit cu ea un leu, la o depărtare de vreo sută patruzeci varzi. Glontele l-a străbătut complect oprindu-se în spate.

— Nu mai spune!

— Jarvis ţi-o poate confirma. El a scos glontele din fiară.

— Stai să vezi ce mi s'a întâmplat mie odată. Urmăream o matahală de vreo 12 picioare înălţime. Era pe la amiază şi ardea un soare ale cărui raze de foc treceau chiar şi prin pânza cortului. In codru, însă, era întuneric şi răcoare. Era chiar atât de întuneric, încât aproape că nu vedeam să înaintăm. Nu străbătui decât vreo 50 de yarzi şi fui c apă.

«Inaintea noastră, avansau fără sgomot, doi negri, acoperiţi şi ei de năduşală. Deodată văzurăm matahala neagră pe care o urmăream. Eu înaintam tăcut pe sub pomi fiindu-mi frică, în tot momentul, să nu fiu ridicat de vreun şarpe. Groaznică frică! nu?

— Cam, încuviinţă Jack.

Deodată, cum înaintam aşa tăcuţi auzirăm un tărăboi teribil. Sgomotul unei întregi turme de elefanţi. Inchipuie-ţi, să te pomeneşti pe neaşteptate, în mijlocul unei turme de elefanţi! După gălăgia ce-o făceau, trebuia să fie la vreo 100 capete. Temperatura mea scăzu deodată la 70 de grade. Turma ne putea descoperi în orice moment şi aveam nouăzeci şi nouă de şanse la sută ca fiarele să se repeadă pe urma noastră. Salvarea ne era numai în arme.

— Da, dar dacă le rănește doar, fiarele acestea devin furioase, observă Jack Lodge.

— Norocul nostru fu că tocmai izbucni furtuna. Trăsnetele și fulgerele încovoiară bătrânii pomi, pe cei tineri îi smulseră din rădăcină, iar turma se răzleți. In goana lor, animalele aproape că ne atinseră. Un singur pas greșit de făcea vreuna din matahale și s'ar fi zis cu noi.

«Peste vreo zece minute, ne mai auzind niciun sgomot unul din negrii începu să se târască prin iarbă. Eu aș fi vrut să-l strig, dar nu cutezam să scot nici o șoaptă — știi doar ce auz ascuțit au elefanții.

«Negrul se mai târî o bucată de vreme, dispăru și reveni peste câteva minute, anunțându-ne că fiarele au fugit.

«Așa și era. Cum de au putut namilele acelea să dispară, așa tăcute și fără urmă, nici azi nu pricep. Să dispară fără urme nu e în stare un băștinaș, un negru, dar mi-te un cogeamite munte de carne care lasă în pământ un semn de două picioare adâncime?

Aici gândi doamna Lodge că trebue să intervie, altfel cine știe ce alte năsdrăvănii mai spunea Darling, vrăjindu-i-l complect pe Jack al ei.

— Jack, făcu ea, apropiindu-se, îmi pare foarte rău că întrerup convorbirea ta cu d. Darling, dar țin să-ți reamintesc că la ora 5 trebuie să te duci să-l iei pe d. Schneider.

Tânărul sări în picioare și se uită la ceas.

— Imi pare foarte rău... vremea a trecut atât de repede, făcu Jack, grăbindu-se spre ușă. Dealtfel, Darling, mâine dimineață plec la Wainwright ca să-mi cumpăr unele lucrușoare de cari am nevoie la arma mea 570.

— Wainwright? Cine e și ăsta?

—N'ai auzit de el? Wainwright are o armurărie faimoasă, iar despre celelalte chestii mai vorbim noi diseară, de o pildă?

După ce Jack închise ușa, mama lui se întoarse spre omulețul care ședea pe scaun.

— Cecil Darling, ce ai făcut până acum cu Jack?

— Eu? întrebă acesta, nevinovat.

— Iar l-ai amețit cu vreo poveste africană! Nu?...

Urmă o tăcere apăsătoare. In cele din urmă, tânărul se apropie de femeie. Era atât de mic, încât d-na Lodge se putea uita în creștetul capului.

— Iubită d-nă Logde, dintr'un mustang nu poți să faci un cal de paradă. Dece nu vrei să admiți asta?

— Un mustang sălbatec nu e altceva decât o plagă.

El roși puțin.

— In tot cazul, o plagă... dumnezeească!

 — Dacă ții neapărat să te întorci în iubita dumitale A-

frică, dece vrei neapărat să-l iei și pe Jack? Sunt o mie alții cari te-ar însoți cu bucurie.

— Da, dar în mia asta nu se găsește unul, desigur, cu care să străbat Africa fără grijă. Acolo ai nevoe de nervi de oțel și de sânge rece. Acolo, am nevoe de un om care să știe să mărșăluiască și 30 mile, sub un soare neîndurător, fără să bea strop de apă, care să știe să impuște în lege, atunci când e vorba de tras, să știe să-și riște viața atunci când aceasta e în primejdie și apoi să tacă... molcom, asupra celor întâmplate. Insfârșit, am nevoe de un adevărat «parter» așa cum se spune la noi în vest și singurul om care întrunește toate calitățile astea e Jack Lodge. Deaceia țin ca el să vie cu mine.

In timp ce rostia ultimele cuvinte, își aruncă capul îndărăt, cu mândrie, iar doamna Lodge simți că i se taie răsuflarea. Ea îl cunoștea foarte bine pe omulețul acesta mic și era nespus de mândră auzindu-l vorbind în chipul acesta de fiul ei.., totuși, ca mamă, dorința ei era ca Jack să rămână acasă.

— Darling, am să fiu sinceră cu tine, începu ea.

El înțelese acum că femeia voia să-l roage ceva. Și lucrul acesta îi era strașnic de neplăcut.

— Jack și-a terminat școala de opt ani de zile, totuși el mai continuă să hoinărească prin lume. In calitate de părinți, lucrul acesta ne îngrijorează foarte, pe soțul meu și pe mine.

— Dar ce-ați vrea să facă, d-nă Lodge? Să-și caute o ocupație și să câștige bani? Are destui! Să colecționeze lucruri rare? Sunt doar atâția samsari. Să întemeieze o Universitate? Mai are vreme., e doar tânăr încă. Spuneți-mi, atunci, ce vreți să facă?

— Singurul lucru pe care-l vrem noi, e să-și întemeeze un cămin și să facă copii.

Râsul încremeni pe buzele lui Darling care îngălbeni subit. El n'avea nici un copil căruia să-i lase numele.,, și averea. El nu adresase încă nici zece cuvinte curtenitoare unei femei, ăsta era lucru foarte cunoscut.

— Pentru d-ta, o soție și un copil, nu înseamnă, firește, nimic, continuă mama. Dumitale îți sunt dragi caii și armele, pe câtă vreme altora.. nevestele și copiii. Vezi d-ta, însă, eu nu cred ca Jack al meu să fie un aventurier de asemenea calibru încât să nu vrea să-și întemeieze propria lui familie. Acum te rog să fii bun și să renunți la călătoria asta în Africa.., sau cel puțin să-l faci pe Jack să renunțe.

El șovăi.

—Știi la ce ține bărbatul meu mai mult de cât toate succesele lui comerciale? Nădăjduește că, într'o bună zi, va strânge în brațe un Jack Lodge junior!

Din felul cum Darling se sculă de pe scaun, ea înțelese că vorbele ei îl impresionaseră foarte mult.

— D-nă, eu nu țin să influențez pe nimeni. Dacă fiul d-tale va dori să mă însoțească, îl voi primi cu brațele deschise și dacă vrea să rămâie acasă.. să fie sănătos. In niciun caz, n'aș încerca să dau alt curs ursitei unui om.

CAP. III

IN TANGLE

In căsnicia Lodge, exista o lege — nescrisă — prin care William Lodge ocolea orice sfat, atunci când în grijile familiei se ivia vreo criză.

In acea seară, însă, d-na Lodge îi vorbise cu atâta străşnicie, încât, în cele din urmă, omul se așeză pe scaun, picior peste picior, ceeace la dânsul însemna o mare neliniște lăuntrică. In cuvinte nete, precise, ca arătă soțului ei că viitorul băiatului e în primejdie, dar bătrânul se împotrivi să ia vreo măsură.

D-na Lodge era tocmai pe cale să isbucnească într'un hohot isteric de plâns.

— A trecut de 3o ani! făcu ea, aproape plângând, Ce-a făcut el de când trăește?

— Și ce-au făcut ceilalți oameni, de aceeași clasă și categorie cu el — și cari au aproape 40 de ani? Ia gândește-te! răspunse William Lodge, neclintit.

— Nu cumva vrei să devie un al doilea Cecil Darling? Ultimul din neamul său?

In ochii lui, ea citi o licărire pe care o înțelese foarte bine, dar atunci când răspunse, vocea lui era cât se poate de liniștită.

— In chestiuni mici, prefer să urmez sfatul tău. Dacă ar fi vorba de altceva, aș vorbi eu cu Jack.. dar în asemenea chestiuni nu mă bag. Nu pot să-l silesc să se însoare... numai așa, de dragul căsătoriei.

— Dar atunci ce aștepți tu? Poate vreo romantică idilă de dragoste?

— Poate.

— Trăim în secolul al douăzecilea, William. Din păcate constat că te dai mai multă importanță afacerilor tale comerciale decât fericirei lui Jack. La dânsul nu te gândești mai deloc.

— Gândul meu nu-l părăsește o clipă.. decând s'a născut, spuse tatăl, îngândurat.

Ea era atât de supărată, încât nici nu voi să ia aminte la vorbele lui.

 — Nu! Tânărul ți-e complect străin.

— Il cunosc din creștet până 'n tălpi.

— Tu nu-ți dai seama că asta e o criză în viața lui? spuse ea, ceva mai moale, din cauza siguranței cu care soțul ei îi răspundea.

— Știu.

— Și totuși nu vrei să faci nimic?

— Dacă iubitul nostru fiu ar fi în situație rea din vina noastră, știi ce-ar face el?

— O să-și dea seama că iubirea există numai în romane... nu și în viața noastră în toate zilele. Deși îi place vânătoarea, băiatul nostru e o fire foarte liniștită.

— Asta o spui tu așa, pentrucă-l cunoști numai pe dinafară. Sgârie-i numai vanitatea... și să vezi peste ce tigru dai.

— De unde știi tu toate astea? murmură ea, în cele din urmă.

— E doar fiul meu, răspunse William Lodge, și cu asta sfârșind discuția se apropie de fereastră.

In timpul mesei, domni o liniște desăvârșită. In sinea ei, d-na Lodge murea pur și simplu de necaz și săpărare. Jack era ocupat cu planurile sale, iar tatăl lui se mărginea să stea, îngândurat, în rezerva lui tăcută. Bătrâna îi compară mintal pe amândoi. Intotdeauna îi socotise drept doi oameni cu totul diferiți. Acum trebuia să constate că amândoi erau la fel. Singura deosebire, era că Jack avea numai 30 de ani.

Nu cedase totuși de a mai lupta. Aștepta doar prilejul să mai aibă o discuție cu Jack, între patru ochi.

Dar a doua zi de dimineață, cu inima strânsă, îl văzu pe Jack urcându-se în mașină, împreună cu servitorul său Henry Sandford. După ce Jack dădu șoferului adresa, se tolăni pe pernele mașinei, cu ambele mâini pe bastonașul pe care-l avea între genunchi.

Se ducea la Wainwright să cumpere cele trebuincioase pentru pușca sa de calibru 570 și-l luase și pe Sanford, deoarece și acesta avea nevoe de o armă bună de vânătoare.., în caz că pleca în Africa. Henry era un servitor ideal, înnăscut pentru așa ceva, dar Jack îl prețuia mai mult din cauză că acest om nu știa ce e frica.

Sanford îi scăpase în mai multe rânduri viața, așa că Jack avea în el o încredere oarbă.

Mașina străbătu o sumedenie de străzi și stradele, unele comerciale, altele gălăgioase, altele tăcute, îndreptându-se spre adresa indicată.

In cele din urmă, mașina pătrunse într'un cartier care furnica de lume, anume Tangle, pe unde era foarte anevoios de străbătut. Deodată, un taxi, care mergea alături de ei, atinse cu roțile dinapoi cărucioarele unui negustor de fructe. 12

aruncându-le cât colo şi svârlindu-l chiar şi pe precupeţ în mijlocul străzii.

Şoferul, neavând poftă să oprească pentru a pune întrebări, accelera viteza prompt, căutând vreun colţişor pe unde s'o şteargă.

Negustorul, însă, între timp, se ridicase de jos începând să-i adreseze o serie de cuvinte intraductibile, în cea mai pură limbă italiană. La cap căpătase o mică rană, care acum sângera. Un firicel de sânge începuse, chiar, să i se prelingă pe obraz. Cu o clipă înainte, fusese cel mai drăguţ şi mai cumsecade italian din City, acum, însă era groaznic. Vocea lui ţipătoare sdrelea urechile şoferului de taxi, care, căuta înciudat, vreo portiţă d scăpare. Vocea italianului era însă atât de ascuţită încât în mai puţin de zece secunde, se deschiseră uşile, oamenii se înţesară pe trotuare întrebându-se ce se întâmplase.

Bărbaţi, femei, copii, toţi se îndreptară spre taxi, atunci când aflaseră ce se întâmplase. Mai ales femeile era teribile. Toate erau bătăioase, înjurau, blestemau şi-şi arătau neîncetat colţii.

Intreg tărăboiul era dominat de vocea italianului, care cu o mână îl arăta pe autorul nenorocirei, iar cu cealaltă rana dela cap.

Intr'o clipă, toate mâinile se ridicară în sus, în fiecare mână se zări o armă — pietre, cartofi, roşii şi nenumărate lame de cuţit. Şoferul taxiului văzând că n'are încotro, coborî din maşină şi încercă să elplice celor prezenţi cum se produsese nenorocirea. Dar tot atât de bine ar fi putut să încerce să domolească şi valurile înfuriate ale oceanului, deoarece mulţimea, înfuriată, nici nu voia să audă, îngrămădindu-se din ce în ce şi împingând omul spre maşină. Dacă treaba mergea tot aşa, apoi atunci, fără doar şi poate, omul risca să fie linşat.

Jack Lodge îşi lepădă pardesiul.

Sanford, fă ce pofteşti. Poţi să vii cu mine, sau să rămâi aici să păzeşti lucrurile, dar eu cobor ca să vin în ajutor nenorocitului de colo. Incă o clipă şi-i frâng gâtul.

Toate culorile se şterseră de pe faţa lui Sandford, care păli subit.

— Prea bine, Sir. Vin şi eu. Dau nu uitaţi — vă rog să mă iertaţi — la bătaie, oamenii aceştia întrebuinţează cuţitele

— Cred că ai dreptate, mormăi Jack, căzând pe pernele maşinei. Să aşteptăm, mai bine, până la urmă.

Intre timp, mulţimea urla din ce în ce mai tare şi, înfricoşat, şoferul începu să strige să vină poliţia.

In aceeaş clipă, o piatră, aruncată spre capul şoferului,

nimerî într'un geam al maşineî. Acesta fu semnalul. Urmă o salvă de proectile şi şoferul încercă zadarnic să se apere, ridicând mâinile spre faţă, pentru a o acoperi.

— Acum e acum Sanford, spuse Jack Lodge, ridicându-se.

Servîtorul îl apucă de braţ.

— O clîpă, încă, Sir. Ia uîtaţî-vă acolo!

Nu se ştie cum, o tânără fată îşî croise drum până la maşînă şí apărând lângă şofer, înfruntă mulţimea înfuriată.

CAP. IV

MICA EROINA

Ţinuta îi era cam în neregulă, deoarece avusese să lupte cu mulţimea. pentru a răzbate până la maşînă. Jack trebui să-î admire ochiî ei frumoşi. Când fata luă loc pe scărîţa ma şinei, nenumărate mâini se ridîcară în aer.

— Inapoi! strìgă ea şi vocea ei lìmpede domînă gălăgia.

O mână dîn apropîerea eî flutură, brusc, o armă — o coşcogea bucată de lemn — dar ea smulse lemnul dîn mâna aceîa ameninţătoare şî o aruncă, curajoasă, cât colo.

— Shapiro! strigă fata, aruncă cuţitul.. altfel dracu te ia! De polìpi nu maí ţî-e teamă?

Toate capetele se întoarseră, dar nu văzură niciun polîţist, dar asta nu însemna că nu se afla vreun sticlete prin apropiere. Repede ca fulgerul, fata ridîcă de jos o bucată de scândură pe care începu s'o învârtească, ca o morişcă, în jurul capului. In rotaţia ei, scândura lovî mâna luí Shapiro, care nu lepădase cuţitul, aşa cum îî ceruse fata şi arma căzu la pământ. O clipă mulţîmea râse, dar apoi începu să se îngrămădească iar în jurul automobilului.

Incepură să se audă vocí îzolate:

— Prinde-l! Dă-ì! Arde-l! Dă-i la mir!

Pentru fîecare indivîd care urla, fata de pe scara maşinei avea un răspuns, íar arma ei împrovízată făcea minuni, deoarece nîmenî nu se putea apropia de nenorocîtul şofer.

— Krîmoff, dacă aruncî piatra aî să mă nimereştî, pricepí?

Şî mâna cu píatra dispăru.

— Care dracu o fi asta? clăpăni o voce. Ia trage-ì o scatoală!

— Câini nemernicî! Staţi să v'arăt că sunt eu. Jos labele, sau vă sparg capetele! Bîlly! strîgă ea.

Din ultîmele rânduri răspunse o voce adâncă, de bas.

— Vino'ncoa şî ajută-mi să tin în loc pe netrebnícii ăs-

tia! Bob, Slippy, voi stați liniștiți în timp ce bandiții ăștia vor să-l achite pe nenorocitul ăsta de șofer?

Urmă o liniște adâncă. Apoi se porni o serie de răspunsuri. Cuțitele dispărură, pietrele și zarzavaturile la fel. Totuși se mai auzi câte un mormăit.

— L-a călcat, cu voință, pe Anton.

— Minți! răspunse eroica fată. Eu am văzut cu ochii mei cum roțile dindărăt au lunecat.

Fata se uită apoi la italian.

— Antonio, cațărule, du-te acasă și spală-te pe față. Și altădată nu te mai lăsa călcat pe bătătură.

Autorul tărăboiului, victima, o șterse cu coada între picioare, întovărășit de râsete batjocoritoare.

— Și voi, ceilalți, faceți-vă că ștergeți putina de aici! Incurcați circulația! Hei, domnule sergent!

Mulțimea, crezând că fata se adresează vreunui paznic, o șterse cât ai clipi din ochi, curățind trotuarul. Fata sări jos de pe scăriță, dar rămase în mijlocul străzei, până ce taxiul dispăru după colț.

— Mai stai! făcu Jack, atunci când văzu că șoferul vrea s'o pornească. Sanford, ia trage o fugă și caută să afli cine e fata asta.

Valetul privi atent chipul stăpânului său și, probabil, citind destule pe el, se supuse fără să spună o vorbă. Iși ridică gulerul hainei, își trase șapca, peste ochi, cobori din mașină și se amestecă printre ceilalți, de parcă o viață întreagă fusese de-a lor.

Jack se tolăni, liniștit pe pernele mașinei, foarte gânditor. Peste vreo 10 minute Sanford reveni, Stăpânul său îl privi binevoitor.

— O chiamă Mary Dover. Orfană Dela moartea tatălui ei conduce bojdeuca Chuck și Luck, acolo în colțul acela. Plătește chirie pentru toată casa. Oamenii cari locuiesc acolo fac parte dintr'o societate puțin cam îndoelnică, toți, însă, țin foarte mult la ea. Locul pare a fi puțin cam suspect, totuși nu se petrec în el decât lucruri cinstite. Face impresie ca la Chuck și Luck poți căpăta orice fel de băutură alcolică, dar fata respectă legile., așa că pic de alcool nu găsești la dânsa. Conduce zilnic o bucătărie pentru acei cari vin pe aici și n'au lețcae. Un bătrân paralitic, poreclit Barbă Albă finanțează.,,dar sufletul întregei afaceri e numai și numai Mary Dover.

Acesta fu raportul lui Sanford. Jack oftă.

— Inainte de a te trimite știai ceva de lucrurile astea?

— Eu, Sir? întrebă servitorul încruntând din sprâncene.

— Credeam că știi ceva... căci al dracului de repedé ai aflat toate astea.

Jack râse şî două pete trandafirîî apărură pe pomeţii obrajilor modestuluî servilor.

—Şî le-ai aflat, pe toate, în numai zece minute? Aî găsît probabil vreun bătrân palavragiu care ţi le-a spus pe toate. De unde aî aflat însă că localul e perfect cînstit şi de unde ştiî că fata are o purtare atât de frumoasă?

— Astea le am citît pe obrazul ei.

O clîpă, ceî doi oameni se privîră ochi în ochî, foarte serîoşi.

— Sanford, aî în tîne multe lucrurî pe carî eu le admir. De o pîldă.. nu vorbeştî nimîc de trecutul tău..

— Sir...

— Tăcere! Nu sunt curios. Dar în ce priveşte această Mary Dover..

El tăcu o clipă şî se jucă cu mânerul bastonuluî său. Când rîdîcă capul, ochîî săî erau foarte limpezi.

— Vreau să ştiu maî multe despre dânsa, Sanford. Condu-mă în localul eî.

El deschise portiţa maşîneî.

— Sîr, Sîr.,. îertaţi-mă.,, dar,,

— Ce dracu vreî? Ai devenît foarte formalîst...

— La gândul că vreţî să vizitaţî localul Chuck şî Luck,

— Prîmejdîos, nu?

— Se găseşte fel de fel de lume pe acolo.

— Totuşî te-ai putut înţelege cu ea.

— M'am deghîzat.

— Hm.,, se gândi Lodge prîvîndu-şî, cîudat, valetul.

— Afară de asta, urmă Sanford cu înfrîgurare, această Mary Dover...

— Eî, ce e cu ea?

— Dîn apropiere nu e atât de atrăgătoare, Sîr.

— Prostiî, Sanford. Ochîî meî văd tot atât de bîne ca şî aî tăi. Fata e frumoasă.

— Da, Sîr.

— Şi chiar dac'ar fi mult maî urâtă ca o vrăjîtoare, tot ar maî rămâne ceva de admîrat la ea.

— Da, Sîr.

— Da, desîgur. Sufletul eî. El lumînează ca o făclie,, ca o flacăre. Deaceîa ţîn să mă conducî îmediat la dânsa.

— Foarte bîne. Sîr.

Valetul lunecă din maşină şî deschise larg, portiera, dar Lodge văzu că mai şovăîe încă.

— Ce alte gândurî îţî maî trec prin minte?

— In locul dvs. Sîr, aş aduce câteva schimbări înfăţîşăreî, înainte de a merge într'un astfel de local.

— Aha! Să mă fac ceva maî zdrenţăros.

— Da, Sîr.

— Atuncî maî bîne să plecăm acasă şî să cotrobăîesc prîn lucrurîle mele mai vechî.

— Nu se poate, Sir.

— Dece?

— N'aveţî nîmîc ce v'ar putea slujî acum.

— Păî de unde dracu să găsesc acum zdrenţe?

— Pentru cîncî dolari vă pot găsî eu aşa ceva într'una dîn pîvniţele astea mizerabîle de acî.

— Atunci şterge-o mai repede.

Servitorul îşi modîfîcă îar înfăţîşarea. dar atuncî când se strecură în mulţime, fel de fel de gândurî îi treceau prîn mînte.

CAP. V

DEGHIZARE

Peste o oră, Jack Lodge se afla în faţa oglînzeî în noul luî costum. Purta o pereche de cisme scofălcite, pantaloni cenuşiî în careuri, o jachetă mare aşa cum se purta cu anî în urmă, o pălărîe Derby şi o cămaşă verde. cu dungî, fără guler. Tânărul se privî mulţumit.

— Bine mai arăt, nu; Sanford? îl întrebă el, râzând pe servîtor. Cîne s'o uita la mine, va fi convîns că de când sunt numai de astea am purtat.

Dar Sanford se maî roti odată în jurul stăpânuluî său şî clătînă dîn cap.

— Aşa nu merge, Sîr., nu merge deloc.

— Sfinte Sîsoe, dar ce vreî să maî fac, Sanford? Vreî poate să maî pun şî o perucă?

— Părul! strîgă Sanford înspîrat. Ia luaţî-vă jos pălăria.

Jack îl ascultă; şi Sanford cu o mişcare repede a mâinii, strică frumoaa cărare a tânărului care acum arăta ca o chîcă nepîeptănată de lunî de zîle Suvîţele îi atârnau până peste ochî.

— Puneţî-vă acum pălărîa, Sir.

Când pălăria se odihnî, îar, pe capul lui Jack, Sanford oftă mulţumit.

— Acum e bîne. De o sută de orî mai bîne!

— Arăt ca un vagabond acum, Sanford?

— Treî rolurî puteţî juca. Sîr. Puteţî face pe muncîtorul cinstît, pe un pîerde-vară, sau pe un borfaş.

— Prefer să fîu un muncîtor cînstît.

— Imî pare rău, Sîr, dar asta nu merge, având în vedere mâinile d-voastră. Sunt prea moi. îar vârfurile degetelor nu-s destul de late.

— Nîmenî nu se uită la fleacurîle astea.

— Sîr, în Tangle lucrul acesta nu trece neobservat. De nîmicurile astea depinde uneorî vîaţa sau moartea. De îndată ce apare un străin printre oamenii dîn Tangle, imediat e luat la ochi şi cântărit la justa luî valoare. In definîtiv, străinul poate fi un spîon care s'a deghîzat ca un muncîtor cinstît.

— Atunci să zicem c'o să fîu un pierde vară.

— Pentru asta aţî avea nevoe de îmbrăcămînte maî bună. Poate să fîe hainele maî vechî. dar în bună stare La guler trebuîe o cămaşă, care, la urma urmeî, poate fi şî murdară. Puteţî umbla şi nebărbîerit dar pantofii trebuie să fie neapărat văxuîţi. Afară de asta, n'aveţi mutră de aşa ceva.

— Atuncî pune-mă tu la punct. Văd că te pricepi foarte bîne. Nu-mî maî rămâne decât să-l fac pe borfaşul.

— Imi pare foarte rău, Sîr.

— Cu alte cuvinte, ţi-ar pare bîne dacă nu m'aş maî duce să vîzitez localul Chuck şi Luck?

— Dîmpotrîvă, Sir.

— Dar aşa îmi daî să înţeleg.

— Ca borfaş puteţi fi sîmplu hoţ de buzunare, sau unul dîn aceîa care smulg genţile cucoanelor, sau ceva asemănător.

— Ptîu, drace!

— Da, dar nicî pentru aşa ceva nu arătaţi. După câte văd. nu vă maî rămâne, să jucaţî decât rolul unui adevărat hoţ.

— Of!. terîbîlă concluzîe.

— Altceva nu maî ştîu, Sir.

— Aşadar. pe cîne să reprezint? Pe un spărgător, sau pe un tâlhar la drumul mare?

— Sunteţî departe de rol.

— Dece?

— Pentrucă în cazul acesta ar trebuî să fiţî foarte tăcut. In tot cazul, eu voî fî pe acolo spre a vă da o mână de ajutor, din când în când.

— Cum, vrei să vîi cu mine? Sanford, nu-mî îau răspunderea să te târăsc după mine în cuîbul acela de tâlharî. S'ar putea naşte vreo păruîală şî n'aş vrea să păţeşti ceva.

Sanford schiţă un zâmbet care i se împietri îndată pe buze, atunci când îl prîvî îar pe tânărul său stăpân.

— Nîcî nu mă gândesc să vă las să vă duceţî sîngur acolo. Sîr.

— Doar nu maî sunt copil. Sanford.

— Desîgur că nu. Un copîl ar putea hoînări toată zîua prîn Tangle şî nîmenî nu î-ar spune nîmîc., chiar un om

slab şi bolnav ar fi în sîguranţă acolo.„Nu însă un om ca d-voastră, Sir, clătină servîtorul dîn cap.

— Dece?

— Nu faceţi parte dîn mediul lor. Indată ce veţî apare acolo, veţi fi suspectat.

— Inţeleg. Dar n'au decât să mă bănuîască. Se găsesc mijloace cu carî să-î convingî.

El se uită drăgăstos la pumnii săî.

— Dac'ar fi luptă cinstită, m'aş încrede în d-vaostră, Sir. Ştîu câte parale faceţî. Boxaţî ca un maestru., dar oamenii aceia îşî ating, scopul, adeseori, pe căi laturalnîce.

— Ah!

— Un scaun aruncat fără veste sau o stîclă de bere care sboară dintr'un colţ tăcut, iscă, adeseori gălăgie: şi nu prea poţi întotdeauna să te împotriveştî uneî astfel de gălăgîî. Şi în ce prîveşte pumnîi, trebuîe să vă atrag atenţîa că oamenîî aceia mai întrebuinţează şî picîoarele şî unghiile. Asta ar însemna că un campion de box se poate vedea, în Tangle deposedat de titlu.

— Cum, Sanford, eî folosesc şi picioarele?

—Da, Sir.

— Atunci e maî bîne să vii şî tu. Mergem?

— Aş vrea să vă dau, maî întâîu, încă vreo câteva poveţe. Sir.

— Dacă vreî să mergem împreună acolo, Sanford, trebuîe să înceţezî odată cu acest «Sir»!

— Bine, Sîr!

Sanford îşî prîvî stăpânul râzând, apoi începu şî el să se transforme. Işî schîmbă forma frezeî îar gura dîn serîoasă deveni rânjîtoare. Ochîî luî, deobiceîu naîvi, devenîră ceva maî vioi, maî strălucîtorî, în tîmp ce tot corpul se înălţă, parcă. Insfârşit, Sanford deveni cu totul un alt om sub ochîî uîmîţî aî tânărului său stăpân, care-î supraveghîa atent transformarea.

— Acolo, colega, trebuîe să te comporţî cu totul altfel.

Jack făcu ochî mari, dar Sanford nu râse.

— Ia faceţi câţîva paşî prîn cameră.

Tânărul stăpân îl ascultă, supus, pe servîtor.

— Nu-mî place! Ce, credeţî că vă plîmbaţî pe bulevard cu vreo păpuşă? Trebuîe să vă închîpuîţî, în tot momentul că o duzînă de agenţi sunt pe urmele dvs., deoarece aţi spart cassa de fier a uneî mari bănci. Deci, mergând, prîvîţi bănuîtor pe oricîne. Prîcepeţî?

Şî servîtorul, pentru a-î arăta cum trebuîe să fîe, începu să se plîmbe prîn cameră, de par'că ar fî umblat pe ouă, sau maî bine spus îmîta mersul specîfîc al marînarîlor carî debarcă în porturî.

— Eĭ, aţĭ înţeles acum? întrebă servîtorul oprîndu-se în faţa lui Jack.
Acesta încuviinţă, scuturând din cap şi încercă să-l imîte pe Sanford, dar servitorul clătînă din cap.
— Uite ce-i, colega: te numeştĭ Jack, tocmaĭ aĭ făcut curte uneĭ casse de fier, însă aĭ trebuît s'o ştergĭ, deoarece aĭ mîrosit sticleţiĭ, pe unul dîn ei, prea curios, l-aĭ trimîs să se plîmbe prin alte ţinuturi. Deaceia ai venît în Tangle, ca să te ascunzĭ, căci ţi-e teamă să nu fii prîns şi turnat pentru cel puţîn 5 ani.
Jack îl asculta deabia răsuflând.
— In maĭ spune odată, Snnford.
Servîtorul oftă, încercă să-şĭ reamînteascǎ ceeace-ĭ spusese şi relua:
— Colega, te numeştĭ Jack sau maĭ bîne Jack Săpunîtul, deoarece spărgătorii de casse de bani obîşnuiesc săpunul care e foarte folosîtor atuncĭ când e vorba de nîtroglecerină. Acesteia eĭ îĭ maĭ spun «cîorbă» pentrucă dînamita trebuie maĭ întâiu, fiartă. Ai avut tocmaĭ de lucru cu o cassă de banĭ, dar poliţîa a prins de veste, aşa c'aĭ fost nevoit să tragĭ asupra unuĭ poliţîst ca să-ţi poţĭ lua, lîber, tălpăşîta. Te-aĭ refugîat în Tangle, pentruca nîmenĭ să nu te prindă, dar ţi-e teamă să nu fii denunţat, şi în cazul acesta veĭ fi ferîcît să capeţĭ numaĭ 5 ani de închîsoare.
— Sanford, n'o să pricep nîmîc dacă o să mĭ se adreseze cîneva cu expresîile astea hoţeştĭ.
— Să nu răspundeţi nimîc şĭ gata.
— Asta ar însemna să-ĭ jîgnesc.
— Dacă veţĭ începe bîne, nu trebuîe să maĭ vorbîţĭ nîmîc pe urmă. Ia să facem o probă, Spuneţĭ-mi mie ceva,
Servitorul începu să se plimbe prin cameră, de parcă stăpânul său nîcĭ n'ar fi exîstat.
— Bună dimîneaţa, spuse Jack.
Servîtorul întoarse capul, încet, străpungându-l pe Jack Lodge cu nişte privîrĭ ascuţite, apoĭ clătînă din cap.
— Cred că pricep, mormăi el.
— Incă ceva, Sîr. Dacă ajunge chestia la o încăerare veţi părăsĭ localul înainte ca treaba să devînă prea serioasă.
— Da. Dar dacă nu se va putea, Sanford, voĭ fi nevoit să termîn cu oamenîĭ aceîa, aşa cum ştîu eu. Intrucât eu am început toată povestea asta, vreau să-mi daĭ cuvântul tău de cinste, că dacă o fi caz la adică, să nu rîdicĭ un deget în apărarea mea.
— Sîr?
— Haide, spune ce vrei.
— Numai în caz extrem..
— Nu, nîcĭ atunci. Făgăduieşte-mi, Sanford.

— Eĭ bîne, fie, Sir. Domnul să ne ajute însă ca situaţia să nu devină extremă.

Ceĭ doĭ trecuseră prin atâtea, încât Lodge îşĭ cunoştea foarte bine omul şî curajul luĭ, dar dârzenia cu care vorbîse de astădată, îl impresîonă. Exact aşa arăta Sanford, odată. când erau pe cale să atace un tigru, în junglă, în propría luĭ vizuină. Sanford avea acum aceeaş clipîre în ochĭ, ca atuncĭ,

Servitorul. deşi ştîa că stăpânul său pleacă la moarte, poate, nu făcu nicîun gest să-l reţie. Era un fatalist înnăscut.

CAP. VI

IN VIZUINA LUPILOR

Când ajunseră în Tangle, sîrenele fabrîcilor anunţau amîaza şî o mare schimbare se operă pe dată, pe străzi. Ţipetele precupeţîlor încetară, căruţele cu mărfuri se oprîră. tăcute, într'un colţ, urletele femeîlor şî copiilor amuţîră, în tîmp ce mârâîtul bărbaţîlor crescu. Dîn toate părţile începură să se reverse muncîtorii carĭ venîau dela lucru.

Deşĭ era zăpuşală, o ceaţă se lăsase asupra oraşuluĭ, ascunzând prîvirilor vârfurîle sgârîe-norilor. Incetul cu încetul, însă, gălăgia se domoli şî oraşul păru că adoarme. Prîn toate colţurile se vedeau muncîtorîĭ stând pe bordura trotuarelor. gustând de zor din sufertaşe, mestecând pâîne cu unt şî schîmbând diferite observaţîunĭ.

In cele din urmă, ceĭ doĭ oameni se oprîră.

— Aîcĭ e localul Chuck şî Luck.

Localul arăta la fel cu oricare altă bojdeucă din oraş. Pe uşă se vedea scris, cu caractere marĭ «Restaurant Famîliar», maĭ jos «Dejun pentru neguatorĭ şî funcţionarĭ dela ora 11 până la două» şî dedesubt atârnă o listă de bucate. Când ceĭ doĭ pătrunseră înăuntru, văzură puzderîe de muşterii.

Sala în care întraseră era plînă de nenumărate măsuţe cu pîcioare de lemn. carĭ proveniau desigur dela vreo cofétărîe. Clîenţîi erau servîţĭ de doĭ chelnerĭ şi de bucătar, care acum se afla îndărătul tejghelei cu o tîchie albă pe cap şî pe burtă cu un şorţ care purta lista tuturor mâncărîlor făcute de el în ultimîĭ anĭ.

Dar ceĭ maĭ mulţĭ clienţĭ se aflau în jurul Maryeĭ Dover. Jack deabîa ce o recunoscu, atât de serioasă părea fata. Inaîntea eĭ se aflau două cazane marĭ plîne cu cîorbă şi cafea, precum şî un talger mare doldora cu pâîne. După ce fîecare clîent prîmea porţîa luĭ de cîorbă, cafea şî pâine plătînd ce-ĭ cincĭ cenţĭ, ea rîdica prîvîrea, scrutându-l pătrunzător.

Pentru fiecare client, fata avea câte o vorbă. Prea mult nu înţelese Jack din vorbele ce fata adresa clienţilor, din fericire lângă el se afla Sanford, care se grăbea să-i traducă toate expresiile acelea necunoscute luî.

— Ce-ţi mai face braţul, Bud?

Intrebarea asta era adresată unuî găligan înalt, cu braţul în eşarfă.

— E pe cale de lecuire, Mary. Mulţumesc de întrébare, sufleţelule.

— Haîde, şterge-o, Bud. Ţii oameni în loc. Ce cauţi aîcî, mustăcîosule?

O faţă nerasă îşî aţintî privîrile asupra eî.

— Dă-mî o bucată de pâine şî plec, Mary.

— Nicî o fărămîtură nu capeţi. Ia uîtaţi-vă băeţî, vagabondul acesta bătrân are curajul să cerşească.

Vagabondul, fără să maî stea mult pe gândurî, puse mâna pe un codru de pâine şî-şi făcu drum prîn mulţime.

Mary Dover nu făcu nicîo mîşcare, doar vocea ei puternîcă domînă gălăgie dîn restaurant:

— Inchideţi uşa.. şî puneţi laba pe vagabond!

In faţa celor două întrărî se îngrămădiră pe dat nenumăraţî oameni şî borfaşul văzu răsărînd un zîd vîu înaintea sa.

— Ce, vă arde de glumă? Lăsaţi-mă să trec!

— Larry! strîgă Mary, care comanda mulţîmea ca un bătrân general.

La chemarea eî îşî făcu apariţia, o namilă de om care cântăria cel puţîn 30 de funzî. şî fiecare fund se lăfăia într'un muşchîu de-al luî. Namila începu să străbată anevoe mulţîmea, făcându-şî loc cu coatele.

— «Portarul» ei! lămuri Sanford pe Jack

Larry puse laba sa urîaşă pe umerii vagabondului. Acesta întoarse capul să-l înjure pe obraznic. dar când dădu cu ochîi de matahala aceia de carne. rămase foarte tăcut şî linîştit. Deabîa atuncî îşî dădu Jack seama ce fel de om era Larry. deoarece vagabondul. deşi părea destul de voinic, arăta ca un copîl în mâna «portaruluî».

— A furat o bucată de pâine. strigă Mary. Nu-î face nîmîc; îa-l doar de urechi şî aruncă-l afară!

Larry îşî privi prîzonierul cu un râs amenînţător, smulse cerşetoruluî pâinea dîn mână, zidul de oamenî dîn faţa sa se topî şi peste o clipă. borfaşul, uşor ca o pană, sbura până în mijlocul străzii. Inainte ca să se mai rîdice de jos, incidentul se uîtă.

Jack nu maî ştia ce să spună. Pe vremea când practicase boxul, cunoscuse foarte mulţî oamenî puternîcî, dar «Lar-

ry portarul» avea desigur o putere absolut neobicinuită. Era mut de admirație.

Larry ar fi fost un băiat frumos, dacă nasul său cârn nu i-ar fi stricat fasonul. Jack își închipui cam ce-ar fi dacă omul acesta ar trebui să se întâlnească cu el pe un ring și simți că-l furnică ceva. Ceeace era mai tragic la el, era că-i era teamă... o teamă nedeslușită de orice lucru ce nu-l făptuise încă.

— Vezi, Mary, spuse Larry apropindu-se de fată, dacă vreun tip n'are poftă să-ți plătească strigă-mă. Tare am poftă să-i frâng, cuiva, ciolănașele.

Namila de «portar» rânji prostește, dar se stăpâni și începu să privească, cuminte, spre cazanul cu ciorbă.

Deodată, privirea lui, străbătând mulțimea, se opri asupra lui Jack Lod... Acesta simți ceva ciudat furnicându-l prin șira spinărei, ca și cum un curent electric l'ar fi străbătut din creștet până în tălpi. Ii era pur și simplu teamă. «Portarul» își croi iar drum prin mulțime și se opri în fața lui, măsurându-l de sus până jos. Ceeace văzu păru că-l mulțumește, deoarece, ridicând din umeri, se depărtă.

Jack se întoarse spre Sanford.

— Ce om, dom'le, ce om!

Sanford își sprijini coatele de tejghea, deoarece, stând la rând, ajunseseră aproape de cazan și spuse râzând:

— Il chiamă Boynton., E mai tare decât arată, N'a fost niciodată învins, până acum, în Tangle.

— Păi dacă e așa erou, dece își pierde vremea pe aici, Sanford?

— De dragul lui Mary Dover.

— Aha! Și ea!

— Asta nu mai știu.

Intre timp, Mary, care uitase incidentul cu vagabondul, își vedea mai departe de treabă, împărțind mâncarea. Jack, care n'o pierdea din ochi, își coborî privirile asupra mâinelor ei, deoarece știa că mâna unei femei, e dovada cea mai vie a frumuseței ei. Fete mai frumoase decât Mary văzuse el în viața lui multe, dar mâini mai frumoase ca ale ei, mai va.

Tot timpul și-l petrecu admirându-i mâinile și în cele din urmă se pomeni în fața proprietăresei lor.

Ea se uită la el cu privirile liniștite și scrutătoare ale unui judecător și într'o clipită Jack uită toate recomandațiile lui Sanford. Iși ridică și el mândru, ochii, privind-o fără teamă.

— Nu te cunosc, spuse fata.

— Eu sunt Jack.

— Jack fără frică? Chicago Jack? Cum îți mai spune?

— Uneorî mî se maî spune şi Jack Săpunîtul, răspunse el, privînd-o şăgalnic.

Ea se sprijinî cu coatele de tejghea, îl prîvi cu ochiî eî marî şi serîoşi, dar nîciun surâs nu i se zugrăvi pe faţă.

— Jack Săpunitul? Pentrucă te speli, probabil, bine?

— Cam aşa ceva.

—Nu-ţi cer să-mi spuî cine eştî, Jack, dar nu te cunosc..

El băgă de seamă că ea prîveşte într'o parte şi înţelese că trebuîe să fîe vreun semn al luî Sanford.

— Mare lucru n'am priceput dîn discuţia cu tine; murmură ea, dându-î porţia de mâncare fără să mai spună ceva.

Intrucât eî formaseră coada cozîi, atunci când Jack şî Sanford începură să mănânce, foarte mulţî clienţî plecaseră între tîmp. Cei cari se maî aflau încă se grăbeau să termîne maî repede, sorbind restul de bere ce se maî găsia prin sticle.

Aşa că Jack şî Sanford găsîră foarte lesne o măsuţă, de unde puteau privi nestingherîţi toată sala.

CAP. VII

CURSA

Jack se întoarse spre Sanford. Servîtorul îşî băgase nasul în farfurîa cu cîorbă, dar felul său de a mânca îl convinse pe Jack, că omul nu pîerdea nîmîc dîn vedere.

— Ce e, Sanford?

— Semnal de alarmă, Sir.

— Atâta tîmp cât suntem aîcî, spune-mî Jack.

— Prea bîne, Sîr.

— De unde ştî?

— In cercurîle borfaşîlor aşa se obicînueşte. Uneori semnalul poate fî de prevenire, sau de ajutor.

— Asta ar însemna că fata e înţeleasă cu eî

— V'am maî spus doar de paralîtîcul acela, Barbă Albă, care plăteşte cîorba ce se găteşte aîci. Lui îî place această lume interlopă de aicî şî face şî el — pentru ei — ce poate. Deaceîa a dat Mary Dover mâncarea, fără să vă maî descoase.

— In cazul acesta, asta uşurează foarte mult chestia.

— Uşurează? Apoî, Sir, eu sunt de părere s'o ştergem cât mai repede cu putinţă de aicî.

— Crezi într'adevăr că ne ameninţă vreo primejdie ?

— Ia uîtaţî-vă cum dîscută fata cu Larry, făcu Sanford, deabia deslipind buzele.

— Eî şi ce-i?? Parcă ar râde.

— Da... dar o fac numai de ochii lumii. Nu-i vedeţi că în timp ce vorbesc mutrele lor sunt foarte serioase?

Şi Jack descoperi, într'adevăr şi el, că în timp ce cei doi vorbeau trăsăturile le erau foarte serioase. Peste o clipă, Larry se îndepărtă.

— Ce înseamnă asta ?

— Ea v'a supraveghiat. Aţi auzit doar că v'a întrebat dacă vă numiţi Jack Săpunitul pentrucă vă place să vă spălaţi. Acum aflaţi dela mine că orice clipă în plus ce mai stăm aici, înseamnă primejdie. Şi eu ştiu ce spun. Pe faţă aţi văzut-o îndeajuns.

— Deabia începe să mă intereseze.

Sanford clipi repede din ochi.

— Aş fi trebuit să-mi închipui asta, îşi spuse el. Nătângul de mine!

Un băiat de vârstă mijlocie cu şapca bine îndesată pe cap, se apropie de perete.

— Jack Săpunitul! şopti el.

Şi în timp ce-şi aprindea o ţigeră, şopti uşurel:

— Eu sunt Lew McGuire.

— Nu te cunosc, Lew.

— Nu mă mai recunoşti... dar numele meu nu-ţi spune nimic?

— Ce vrei?

— Nu ţii minte când am pus noi la cale chestia aceia de la Van Sicklen în Chi?

— Ba da.

— Ei... eu eram zidarul.

— Fireşte, încuviinţă Jack.

Lew Mecguire trimise un nor de fum spre plafon.

— Mai vorbim, noi, pe urmă. Voiam să-ţi spun că sunt aici. Dacă ai iar de gând ceva, dă-mi de veste.

— Ei, cum am fost? Bine? îl întrebă Jack pe servitor, când omul se îndepărtă.

— Doar pe unul singur am cunoscut eu care puteam juca atât de mizerabil.

— Ce-ai spus?

— Că toată lumea ştie acum că jucaţi teatru. Dacă vreţi să mai scăpaţi cu faţa curată, mai aveţi un minut timp.

— Dar ce s'a întâmplat?

— Acest Lew Mecguire a fost trimis de Boynton ca să vă descoasă... ceeace a şi făcut. N'aţi băgat de seamă că v'am călcat pe picior atunci când v'a pus întrebarea?

— Da, pentruce?

— Fireşte că niciodând nu s'a întâmplat vreo spargere în Chicago la Van Sicklen. Şi Mecguire nu l-a ajutat niciodată pe acel Jack Săpunitul. A vrut numai să vă tragă de limbă.

Nu vreți s'o ștergem, înainte ca chestia să nu devie prea serioasă? Fuga e sănătoasă...

Jack râse foarte înveselit.

— Eu stau cu cărțile pe masă, Sanford, deaceia nu fug. Și apoi, ce frică am de ei? Ziua în nămiaza mare n'o să pună mâna pe pistol, nu?

— O să găsească ei vreun mijloc să v'arunce afară, după ce o să vă bețească bine. Acum toată lumea știe adevărul și nici o mână nu se va ridica pentru dvs.

— Nici pe a ta nu ți-o cer, Sanford.

— A mea?

— Am doar cuvântul tău că nu te vei amesteca.

— Mă țineți mereu legat de el?

— Da. Cred chiar c'ar trebui să-ți pară bine că nu vreau să te bagi în treaba asta.

— Chiar așa, Sir.

— Imi pare bine, cel puțin, că ești sincer.

— Cred că meritați lecția asta, Sir.. Un om dacă vrea, poate să scape și de colții rinocerului.. dar dacă devine suspect în Tangle, chiar dacă ar veni poliția și o duzină de revolvere l'ar apăra...

— Omul ăsta e un tâmpit, nu-i așa, Sanford?

Servitorul nu voi să râdă.

— In tot cazul, cred că ne vom amuza. Și asta e ceva! Și dacă crezi că lumea a aflat ceva, te înșeli. N'am auzit o șoaptă. Nici doi inși tăinuind la un loc n"am văzut.

— Au ei telegrafie fără fir, Sir, așa că n'au nevoe să șoptească între ei. Oamenii aceștia își recunosc omul dintr'o singură privire.

— Asta trebuie să mi-o dovedești.

— O să vă convingeți îndată. Ia uitați-vă împrejurul dv. Ce vedeți?

— Nimic neobicinuit.

— Ora mesei s'a sfârșit. Noi suntem aproape ultimii cari mănâncă. Localul ar fi trebuit, deci, să fie aproape gol, și totuși se mai găsesc vreo douăzeci de oameni. Jumătate din ei abia acum au apărut. Și niciunul nu s'a așezat la vreo masă în apropierea noastră... asta ca să fie loc în jurul nostru.

— Sanford, mi se pare că ai dreptate. Vorba ta... s'o ștergem

— Știu că am dreptate. Mă întreb ce mai caută Mary Dover pe aici? Ce lucru mai are de făcut îndărătul tejghelei ei?

Jack, care între timp se sculase, se reașeză, iar, pe scaun.

— A venit să vadă cum vom fi dați afară.

— Fără îndoială.

— Sanford, eu rămân aici.

Erau atât de adânciţi în convorbîrea lor, încât nici nu băgară de seamă că Lew Mecguire se apropiase, iar, de masă. Deodată, când ajunse în faţa lor, se împiedecă, dar se ridică imediat în picioare, învârtind nişte ochî furioşi:

—Maîmuţoî blestemat, urlă el ameninţându-l pe Jack cu pumnul, ce-ţi trăzneşte prin cap? Dece mi-aî pus o piedecă?

— Insfârşit, oftă, Sanford, însfârşit...

Jack nu se uită, însă spre pumni furioşi ai lui Lew, ci-şî trimise privirile spre Mary, care, cu coatele pe tejghea, observa scena cu atenţie. Pe faţa ei, el citi urma unui râs şăgalnic, batjocoritor şi în semi-întunericul ce domnìa în local, chîpul ei era atât de simpatic, încât tânărul nici nu le îndoî că se aflà în faţa unei adevărate frumuseţi.

— Nu ţi-am pus nicio piedîcă, răspunse Jack liniştit, în tîmp ce Mary, dîspreţuitoare, făcu un botişor de îepuraş.

— Minţi!

Lew îşi aruncă pălăria într'un colţ şi-şi sumese mânecile. Braţele îi erau foarte muşchiuloase.

— Minte, întări unul frământându-se pe scaun. Chiar eu l-am văzut punându-i o piedică lui Lew.

Jack se ridicase în picioare, fără a face faţă luî Lew.

— Asta e o observaţie murdară, îi răspunse Jack, tot atât de murdară ca şi mutra ta.

Se rîdicase în picioare, fără a face însă faţă luí Lew.

— Dac'aî fi maî înalt şî cu vreo 20 de funzî mai greu, prîetene dragă, ţi-aş băga vorbele pe gât.,,, dar aşa n'am nicîo poftă să mă bat cu tine, Mecguire.

Deodată, se auzi un murmur ameninţător şi o duzînă de privìri se îndreptară spre Mary, dar fata clătină din cap, în timp ce ochii ei nerăbdătorî se odihneau mereu asupra lui Jack. Chiar şi Mecguire începu să şovăie văzând statura atletică a lui Jack.

— Am auzit eu multe de adunătura asta de vagabonzî de la Chuck şi Luck şî am nădăjduit c'o să găsesc aicì câţiva americanî solîzî, oamenî de bază.,, când colo, văd c'am dat peste o bandă de zdrenţăroşî, gata să tabere toţî asupra unui singur om. Cu Mecguire nu mă bat... prea-î mitîtel, deşi e mai mare în ani ca mine. Să vìe încoa campionul vostru... Unde e Larry Boynton?

Pe feţele tuturor, se zugrăvi mai întâiu o mare mìrare, urmată aproape imediat de o nemărginită veselie. Cel strìgat apăru din fundul întunecos al săleî.

—Cine întreabă de mîne? făcu el, apropiându-se de Jack şî examinându-l cu o privire liniştită şi brutală. Tu, năsosule?

Toată sala chicoti, înveselită.

— Numai cu pumnii. Larry! strigă Mary, cu vocea

aproape înăbuşită de atâta râs. Să nu-i faci nimic!

— Cum vrei, Marry! Atenţie, flăcăule!

In clipa următoare, Jack se simţi îmbrăţişat de namilă. Dela prima atingere, atunci când degetele matahalei se agăţară, ca nişte ghiare de fier, de carnea sa, tânărul înţelese că are de a afce au un om mult mai puternic ca dânsul. Dacă se lăsa strâns mai tare unghiile care-i sfâşiecau carnea, era pierdut. Deaceia, când faţa rânjitoare a omului se plecă spre el, pumnul său se ridică vijelios, repezindu-l acolo spre locul acela căruia boxeurii îi spun «punctul «k. o» Se aştepta ca namila isbită atât de rău de el, să se clatine pe picioare prăbuşindu-se la pământ, în nesimţire. Se înşelă însă amarnic.

CAP. VIII

O LUPTA EPOCALA

Spectatorii vrură să-l atace, dar tărăboiul fu dominat de vocea limpede a Maryei:

— Luptă cinstită! Luptă cinstită! Faceţi loc!

Scaunele şi mesele dispărură ca prin farmec şi în jurul luptătorilor se făcu un loc mare. Ochii arzători ai Maryei nu încetau să sclipească, înfriguraţi. Deşi acolo unde se afla dânsa era puţin cam întuneric, Jack fu convins că frumuseţea ei emană lumină.

Cu un râs furios, Larry se aruncă asupra protivnicului său şi Jack observă, deodată, că acesta se descoperise, da, se descoperise. Ca o sfârlează se repezi asupra colosului şi-i trimise un fulgerător unu-doi. Chipul lui Boynton se învineţi groaznic.

Cu un mârâit de fiară, portarul îşi trimise braţul înainte şi Jack ajunse, clătinându-se la perete. Un alt pumn îl nimeri aproape imediat... dar, în clipa următoare, boxeurii se aflau iar în mijlocul sălei.

Namila era o fiară deslănţuită. Spectatorii nu scoteau o vorbă. Feţele lor rânjitoare urmăreau înfrigurate toate amănuntele luptei şi Jack ştia că această tăcere e foarte necesară aici la Chuck şi Luck: chiar dac'ar fi fost rupt în mici bucăţele, nimeni n'ar fi auzit.

Intr'un colţişor, Sanford sta ca pe ghimpi, cu mâna la spate Jack înţelese gestul şi făcu un semn poruncitor. din cap şi mâna servitorului reveni în faţă. Scena asta o observase Jack cu iuţeala fulgerului. între două momente foarte primejdioase, căci Boynton se aruncase asupra lui cu toată greutatea lui de taur.

Pe Jack îl durea pumnul grozav, din cauza a trei năpraznice lovituri adresate lui Larry, dar acesta părea că nici nu

le resimte. Deodată însă, atunci când Boynton se clătină pe picioare la o nouă lovitură, o licărire roșie, sângeroasă, străfulgeră în privirile sale. In ochii lui, Jack citi foarte bine, dorința de a-l ucide . Loviturile sănătoase ale băiatului îl înfuriaseră nespus și expresia ce spectatorii o citeau pe fața prietenului lor, era semnificativă, deoarece începură să schimbe priviri înfricoșate.

Pământul dudui sub picioarele lui atunci când Boynton se repezi asupra lui Jack, dar acesta, cu o mișcare vioaie, se învârti în călcâie și primejdia trecu peste capul său. Avântul lui Larry îl duse tocmai în mijlocul spectatorilor și cei 4—5 inși ce se ridicau acum de jos dovedeau ce groaznică ar fi fost ciocnirea între cei doi oameni.

— Faimos, faimos, faimos! striga fața entuziasmată, bătând din palme.

Nu știm dece i se păru lui Jack că lui îi erau adresate vorbele astea. Plămânii și-i simțea la locul lor, răsufla ușor ca și cum nici o lovitură nu primise, iar jocul de picioare îi era minunat. Boynton era însă prea greoiu ce să se poată lăuda și el cu așa ceva. Pentru a patra oară, se repezi Larry asupra lui Jack, dar tânărul îi scăpă din nou. Buimăcit, Larry se opri în loc și fața sa primi iar vizita unui uluitor unu-doi, Incepu să arunce pumnii în lături, ca un zănatec și în cele din urmă își nimeri ținta, deoarece Jack, împleticindu-se, căzu într'un genunchiu.

Tânărul răsufla greu; dacă lovitura aceasta năprasnică i-ar fi nimerit un organ vital, sfârșită ar fi fost lupta, căci durerea îi tăiase aproape respirația. In momentul când, buimăcit, voi să se ridice, văzu cisma lui Boynton repezindu-se spre capul său... dar se feri la vreme de ea.

— Asta e o porcărie! strigă Jack sărind în picioare. O porcărie! repetă el.

Dar nu tot așa judecară ceilalți și chiar Mary, cari continua să privească lupta, fără a face nici cel mai mic gest. Brațul lui Boynton vâjâi iar prin aer, dar nu-și atinse ținta, deoarece Jack renunțase să mai încaseze loviturile colosului. Și pentru a-i arăta noua sa hotărîre, își repezi pumnul spre mutra lui Larry. Fața lui Boynton era numai pete vinete, acum. Incercă să-l lovească pe Jack, dar nu nimeni în vreme ce toate loviturile tânărului mergeau în plin.

Se învârtiră o bucată de vreme, astfel fără alt rezultat decât acela că mai toți spectatorii veniră cu rândul să pupe dușumeaua. Un ochiu al lui Boynton nu se mai vedea din cauza loviturilor, gura i se umflase de nerecunoscut, iar cămașa de mătase cu care portarul făcea ravagii în mahala, era stropită de sânge. Răsufla din ce în ce mai greu și cu toate că mai avea o rezervă importantă de mușchi și

putere, Jack înțelese că protivnicul său e pe sfârșite.

Se hotărî, deci, să grăbească victoria, cu o lovitură puternică. Și el se simția complect istovit și cum înțelese că o încasare de pumni Lar slei cu desăvârșire, se lipî cu spatele de perete, așteptând atacul decisiv.

Boynton se luă după el, dar atunci când namila se apropîe, primi, deodată, în plin doi pumni de fier între ochi. Matahala se clătină pe picioare și atunci Jack îi mai expedie un unu-doi! Genunchii namilei începură să tremure„o ploaie de pumni și Larry căzu, dar nu pe spate„ ci înainte... cu Jack de gât.

Când Jack simți ghiara uriașului, își dădu seama că uriașul e departe de a fi sfârșit. Amândoi căzură jos tăvălindu-se și tânărul crezu că acesta îi va fi sfârșitul... dar întâmplarea îl salvă.

Tăvălîndu-se, Jack ajunse deodată cu spatele la zid. Își înfîpse genunchii în burta matahalei... o opintire sdravănă... și bestia se rostogoli cât colo.

Lupta continuă și mai sălbatecă. Ceî doi oameni luptau acum ca niște fiare deslănțuite. Deodată, mâna lui Boynton atinse un sifon și cu un urlet înebunît, portarul îl repezi spre capul lui Jack.

Jack nu se aștepta la așa lovitură. Intr'o luptă cinstită nu erau îngăduîte astfel de procedee. Se plecă repede în jos, dar sîfonul îl atinse, totuși, la tâmplă aruncându-l îndobîtocit, spre perete.

Prîvirea luî se voală, în timp ce mutrele rânjitoare dîn jurul său, fură îndepărtate de Mary. O durere ascuțită la tâmple, îl făcă să-și revină. Totul durase doar o secundă. Deodată, Jack simțî că i se prelinge pe obraz, spre gură, ceva cald. Atinse cu límba. Era un lichid sărat! Sânge!

Ce se petrecu în acea clîpă cu Jack, nici el nu pricepu ! I se păru doar că-î un luptător glorîos, care trebuîa să-l învîngă, cu orice preț pe Larry Boynton.

Se ridică víjelios de jos și cu ochii înjectați în sânge se repezi asupra lui Boynton. Un pumn năpraznîc și namîla se prăbuși jos... pentru a se ridîca iar, ímediat. Un alt pumn și matahala sbură íar la pământ.

— Ajutor! urlă Boynton Asta nu e om! E un tigru!

Incercă zadarnîc să se ferească de lovîturîle tânăru'uî.

— Ajutor! Tigrul.„ Diavolul!...

Mâinile răzbunătoare ale lui Jack smulseră cămasa de pe portar, alergând spre gâtul acestuia.

— Câine blestemat! cârâi Jack, staî să te învăț cum se luptă!

Deodată se născu o hărmălaie teribilă. Inebuniți, toți spec-

tatorii se ridicaseră în picioare, punând mâna pe scaune, pe sticle şi pe tot ce găsiră la îndemână.

— Lupt şi împotriva voastră, strigă atunci Jack, care, apucând piciorul de fier al unei mese, aruncă greul obiect în mijlocul bandei deslănţuite. Ţâşni iar punând mâna pe un scaun... scaunul căzu... prilejuind urlete înfiorătoare. Trei mutre — printre care şi aceîa a lui Larry — apărură în faţa sa... Trei lovîturi năprasnice, însă şi mutrele dispărură.. Ceaţa îl împresură din toate părţile, dar băîatul lupta ca un leu, împrăştiind lovituri în dreapta şi în stânga.

Oamenîî fură cuprinşî deodată de panică şi înebuniţî căutară scăparea prin fereastră, deoarece uşa era încuiată. Din urmă îi mai ajunse, încă odată, un scaun repezit de Jack.

In cele din urmă, acesta rămase singur. In mână avea o bucată de lemn. Deodată se pomenî cântând,, şî numaî după aceia văzu faţa albă a lui Sanford, care-l privia dintr'un colţ.

CAP. IX

ANGAJAREA

— Tîgrule, spuse o voce îndărătul lui şi când el întoarse capul, o văzu pe Mary Dover.

Obrazul ei strălucea atât de puternic, încât lui îi făcu plăcere.

— Tigrule, eştî un boxeur straşnic. Ia loc.

El îî luă mânuţa în laba sa plină de sânge şi ea râse prîvindu-î uimirea.

— Hai, stai aici şî nu te mişca până nu mă înapoiez.

Ea dispăru îndărătul unei uşi şî Sanford se apropie de stăpânul său.

— Acum orî niciodată! şoptî el. S'o ştergem!

— Unde?

— Afară! Vă vor ucide.

— Fleacuri. Au luat de cheltuială.

— Fata a eşit. Poate că-şî chiamă oamenif.

— Degeaba, Sanford. Am motive să rămân aicî.

— Ce motive?

— O doamnă m'a rugat să rămân aici.

— Dar eu pot să vă dau un motiv maî bun pentru care nu puteţi rămâne aicî.

— Ei?

— Ia uîtaţi-vă în oglindă...

El ascultă şi în oglindă îî apăru o huîdumă cu haînele zdrenţuîte, şiroind a sânge, de parcă ar fi fost un indian care a desgropat securea războiului.

— Nici propriul dv. tată nu v'ar recunoaşte.

— Slavă Domnului, Slavă Domnului tocmai pentru asta.

In aceeaş clipă, apăru Mery Dover cu un lighean de apă caldă într'o mână şi cu bandaje în cealaltă. Indărătul ei apărură cei doi chelneri şi bucătarul, cari, după ce priviră înfricoşaţi pe bătăiosul tânăr, începură să facă regulă prin sală, orânduind mesele şi scaunele. Fata îi dădu lui Sanford să ţină lîgheanul şi începu să şteargă sângele de pe obrazul stăpânului său.

— L-am văzut boxând pe Craigie şi pe Johnston, taurul, făcu ea, în timp ce-i ştergea îndemânatec, sângele de pe tâmple şi l-am văzut şi pe «Vagabondul din Chicago» în cea mai bună formă a lui, dar unul ca d-ta, Tigrule, încă nu Niciunul!

— Ptiu drace.,. Ce-o mai fi şi asta?

Ea îi pusese pe frunte ceva ce mirosea tare.

— Asta curăţă rana. Stai cuminte! Craigie avea un joc de picioare straşnic, iar Johnston o stângă formidabilă! Parcă-i văd! In c priveşte Vagabondul, era o minune...

Fata făcu un pas înapoi şi-l privi drept în faţă.

— Când te-am văzut astăzi, mi-am spus: «Se ţine bine pe picioare şi nici stânga lui nu-i de lepădat, dar unde îi e puterea? Şi ce-i, oare, un boxeur, fără putere? Ca jumările fără ouă. Numai atunci când Larry a aruncat cu sticla, am văzut că te mai desmeticeşti puţin. Văzându-te, mi-am dat seama că eşti cel mai bun boxeur ce-a fost vreodată aici la mine, la Chuck şi Luck. Şi asta e ceva!

Il apucă de umeri şi-l împinse spre spătarul scaunului.

— Nu te mişca. Dacă nu te scap eu de ele, rămâi cu semnele astea, cari te înfrumuseţează grozav, pe obraz.

Muiă o cârpă curată în apă caldă şi începu să-l şteargă cu ea pe obraz. Din această cauză, el nu putu scoate o vorbă, iar ea vorbea acum şi pentru el.

— Nu te mai mişca. Să nu-ţi pese de nimic. Se poate ca înainte de pleci să mai fie rost de păruială şi atunci trebuie să fii iar în formă, făcu ea, pipăindu-i muşchii. Ai nişte muşchi, Tigrule, de toată frumuseţea.

După ce-i făcu un scurt masaj, fata îndepărtă cârpa caldă.

— Mary, te pricepi mai bine decât un masseur.

— Te cred, dar stai că n'am terminat încă, răspunse ea, lipindu-i un plasture. Nici o cicatrice nu-ţi va rămâne, măcar... Asta e din cauză că ai joc de picioare.

O clipă privirile lor se îtnâlniră şi lui i se păru că poate pătrunde mai adânc, în ele.. dar cu un oftat uşor, fata făcu un pas înapoi, examinându-l cu un ochiu critic.

— Aşa, camarade si acum sterge-o la oamenii tăi. 32

— La oamenii mei?

Ea râse în timp ce Sanford luându-i lighéanul şi cârpa din mâini, le puse pe o masă.

— Vrei să mai pretinzi că aparţii oamenilor de pe aici?

— Şi de ce nu?

— Hai, lasă, nu-ţi mai da osteneala să mă faci să cred, îi zise ea. Ca boxeur îmi impui, ca om misterios, în niciun caz.

— Aşadar, crezi că eu şi prietenul meu am fi, să zicem.. poliţişti?

— Da.., şi în niciun caz nu aparţii cercurilor noastre. Camaradul tău, murmură ea, fără să-l piardă pe servitor din ochi.. el se poate să fi fost pe aici, dar că d-ta nu eşti, asta o ştiu precis de tot. N'am vrea să avem nici în clin, nici în mânecă cu d-ta, d-le copoi.. aşadar, şterge-o înainte de vin ceilalţi.

Foarte ascultător Sanford, se îndreptă spre uşă, dar Jack îl rechemă.

— Rămânem aici, îi porunci el, după care se întoarse spre Mary: Aci e şi hotel, nu?

— Nu din acelea cari te-ar putea interesa.

— Dimpotrivă, nădăjduiesc că voi găsi o cameră care să-mi convină de minune.

— Asta e pur şi simplu neruşinare, răspunse fata, rece. Cu oameni ca tine, n'avem ce face aici, domnule spion. Crezi c'o să poţi găsi ceva suspect aici la Chuck şi Luck. Dar dacă vrei să ştii ce fel de oameni sunt pe aici, află dela mine că aici e fel de fel de lume, dar majoritatea sunt băeţi cumsecade. Şi să ştii că toţi îşi dau osteneala să nu facă ceva incorect. Dar dacă dau peste oameni ca d-ta, cari îşi vâră nasul peste tot, cu aceştia nu se prea poartă cu mănuşi.

Fata se înflăcărase vorbind şi Jack aproape c'o mânca din ochi.

— Crezi că unui om ca d-ta îi voi da o cameră? Eu ţi-o spun direct în faţă: cu mine n'o scoţi la capăt. Ei fi un bun boxeur şi un bătăuş de forţă, dar cu mine ţi-ai greşit socotelile.

— Şi de unde eşti atât de convinsă că eu sunt un detectiv?

— N'am avut decât să mă uit la mâinele d-tale..: lucru ce-am făcut de îndată ce te-ai apropiat de mine. Uite-te şi d-ta la ele. Arată ele ca mâinile unui muncitor? Asta n'o să mă faci să cred! Ia te uită ce curate sunt..: şi unghiile pilite cu grije... Ah!.. ridicol!..

Fata, care între timp apucase mâinile tânărului, le aruncă, râzând.

— Şi asta îţi ajunge să crezi că sunt detectiv?

— Asta îmi dovedeşte că nu eşti unul de-ai noştri. De lucrat nu lucrezi, poliţist spui că nu eşti... atunci ce naiba eşti? Ce cauţi la noi?

— Poate pentrucă-mi plac oamenii de pe aici.

Ea râse. Când tăcea, poate c'o întreceau alte femei, dar când râdea, frumuseţea ei era fără pereche.

Jack aruncă o privire spre Sanford, pentrucă acesta, care întotdeauna avea cuvinte la dispoziţie, să-i vie într'ajutor, dar servitorul era tocmai ocupat să admire pereţii.

— Ţi-a plăcut cum te-au primit oamenii pe aici, Tigrule?

— Iţi dau cuvântul meu de cinste, făcu el, serios, că n'am nicio legătură cu poliţia.

— Cuvântul tău? repetă ea, cu o straşnică poftă de râs, dar îşi dădu seama că băiatul grăise serios. Cine eşti oare? Şi ce cauţi aici?

— Aparţin oamenilor tăi... şi aş vrea să fiu considerat ca atare.

— Şi cum ai devenit de-ai noştri??

— Prin înfiere.

— Te-au înfiat băeţii? Nu ţi-au aruncat oare cu sticla în cap?

— Tocmai deaceia i-am înfiat eu pe ei. Nu înţelegi, Mary Dover? Imi plac deaceia vreau să fiu unul de-ai voştri. Incearcă şi vei vedea că-ţi voi câştiga încrederea.

Fata îl studiă cu ochii ei mari frumoşi, ca şi cum ar fi vrut să citească în fundul sufletului lui. Işi dădu seama că el cu mâinile lui formidabile ar putea înfăptui lucruri mărețe... totuşi se mai împotrivi încă.

— Nu-ţi dai seama că până în două zile eşti un om sfârşit dacă rămâi aici? Băeţii sunt împotriva ta. Nu eşti dintre ai lor şi astăzi ai călcat peste o sumedenie de bătături.

El râse.

— Este adevărat că eşti altfel decât ei, dar mie îmi placi şi te cred. Să ne dăm deci mâna!

Dar în timp ce el îi apucă, iar mânuţa, faţa fetei deveni serioasă şi trăsăturile i se înăspriră.

— Tigrule, o să-ţi închiriez o cameră, dar să şti că la primul prilej suspect...

Aici ea făcu o pauză care spunea multe.

CAP. X

TIGRUL IN ACȚIUNE

Fără să mai spună ceva, fata se întoarse, eşi pe uşă şi urcă scările spre etaj.

— O cameră sau două.

— Două.

Fata aruncă celor doi o privire ciudată.

— De 35, 42 sau 65 pe lună?

— De 65.

Fata le arătă două camere mari, prevăzute cu ferestre largi şi închise uşa de legătură, după care le dădu toate lămuririle privind baia, bucătăria şi eşirea. Apoi, se întoarse instinctiv, spre Jack, pe care-l socoti drept şef.

— Altceva mai vrei?

— Da, încă ceva. In timpul antrenamentului meu, de jos, am cam stricat câteva mobile. Cât costă?

— Nici pe jumătate cât voi câştiga de pe urma oamenilor cari vor veni să admire locul unde te-ai luptat cu Larry. Scaunul care l-ai repezit după ei, îl pun la loc de cinste, într'un colț. Să vezi ce succes o să aibă.

Ea râse iar.

—Imi pare rău de «portar», cel mai tare om din Tangle.

— Crezi, oare, că Boynton nu se va mai înapoia

—Să se înapoieze acolo de unde a fugit de scăpăra scânteii? râse fata, iar.

— Uite ce e. Eu vreau să lucrez. Nu mă poți lua pe mine în locul lui Larry?

— Pe tine? făcu ea ochii mari. Tigrule, cu tine ca portar, voi avea cel mai liniştit local din Tangle. Dar nu se poate.

— Dece?

— Nu te pot plăti.

— Cu cât îl plăteai pe Larry?

— Cu 25 pe săptămână.

— Asta e mai mult decât am câştigat eu vreodată, făcu Jack., şi în definitiv nu spunea decât adevărul.

Ea îi aruncă o privire ciudată şi încuviință.

— In regulă. Până diseară ai tot timpul să te odihneşti făcu ea, dispărând pe uşă, în timp ce un gând o chinuia : «Câştigă 25 pe săptămână şi plăteşte 65 pe lună pentru chirie. Ce-o mai fi şi asta?

Indată ce fata închise uşa, Sanford se sculă de pe scaun aşteptând respectuos, nouile porunci ale stăpânului său. Acesta se uită în spre el, înveselit.

— Şezi jos, făcu el râzând, spre a deveni subit grav : Sanford, eşti de mulți ani în serviciul meu, totuşi întotdea-

una aî fost pentru mîne un prîeten. Şi că bun prîeten vreau să-ţî destăinuesc ceva. Vezi fata care a părăsît camera? Să nu uîţi, Sanford. Ea e vîitoarea doamnă Jack Lodge.

Servitorul se culege anevoe de pe scaun, dar înainte de a deschide gura, căzu iar pe el.

— Doamne Dumnezeule! suspină el.

— Dar ce-aî păţit?

— Tatăl dv... Mama dv..:

— Intotdeauna s'au ţinut ei de capul meu ca să mă însor ei, uite că le fac pe plac. Măi ce scandal o să fie. Vorba e... să lupt mai întâi s'o câştig... pe urmă, vom vedea noi ce e de făcut cu opinia publică.. Dar prea puţin îmi pasă.:.

— Da, având în vedere fata... Totuşi, dístanţa... rangul..:

— Sanford, la femei văd un singur rang. Ori au suflet... ori ba. Şi ea are. De unde ştiu? Citesc asta în ochii ei. Am ştiut-o din clipa când am văzut cum stăpâneşte mulţímea cu ochii ei de foc. E făcută din metalul cel mai curat şi emană nişte scântei, cari, pe mîne, m'au înflăcărat cu totul!

Se ridică în picioare şi întínse mâna:

— Vezi vreo schimbare în mine, Sanford? Da, íubitule, sunt atât de schimbat, încât, pentru prima oară în viaţa mea, iubesc şi eu astăzí acest oraş. Iubesc chiar şi mahalaua Tangle. Crezi?

Se îndreptă spre fereastră. O deschise şi privi la mişcarea şî sgomotul de pe stradă.

— Pun rămăşag, Sanford, că sub cămăşile lucrătorilor şi hoţilor de pe aici, tot mai bate o inímă omenească. Deaceia ţin să am aicî o slujbă.

— Dacă nu mă înşel, o şi aveţi.

— Ce anume?

— Vedeţí adunătura asta de oameni de pe stradă?

— Flăcăul acela cu bluza albastră, acela cu faţa de şobolan şî ceîlalţî.?

— De şi mulţi alţi cari mai vin şi se uită încoace la aceste ferestre?

— Eí, ce vrei să spui?

— Că aţî devenît cunoscut, Sîr.

— Cu neputinţă... într'un timp atât de scurt!

— Aici în Tangle, veştile se răspândesc cu iuţeala fulgerului. Prin aer şi pe uscat.

— Pe viul Dumnezeu, Sanford, toţi se uită încoace!

— Da... vorbesc despre Tigru.

Jack se îndepărtă dela fereastră.

— De unde dracu o ştíi şi p'asta?

— Se poate citi pe buzele lor, Sir.

— Aşa, ştii să citeştî şî pe buzele oamenilor? Despre asa ceva încă n'am auzit până acum.

Servitorul deveni stacojiu.

— De multă vreme, m'am obicinuit cu sportul acesta, Sir.

Jack aruncă o privire ciudată asupra servitorului său, care se făcu mic mititel, de parcă ar fi fost prins cu ocaua mică.

— Observ că posezi multe calități ascunse, Sanford.

Văzând că mulțimea se îngroașă, din ce în ce mai mult sub fereastră, Jack trecu în celălalt colț al odăiei.

Intr'adevăr Sanford avea dreptate. Telegrafia fără fir din Tangle era de o precizie uimitoare. Când primii oameni, speriați de moarte, țâșniră afară din local împrăștiindu-se pe străzi, le fu ruşine să vorbească despre cele ce se petrecuseră în local, totuşi lumea începu să-şi şoptească noutățile la ureche; svonul se lăți din ce în ce şi în cele din urmă se cunoscu faptul.

Numele de Larry Boynton era foarte bine privit în Tangle. Un mare număr de oameni făcuseră cunoştință cu pumnii lui şi un mare număr de femei își văzuseră soții modificați la chip de năbădăiosul portar. Şi uite că acum apărea un străin sub porecla misterioasă de «Tigrul» şi care se părea că-l pusese pe Larry la locul lui!

Svonul acesta se lăți cu iuțeala fulgerului. In mai puțin de cinci minute, tot cartierul vuia de această teribilă senzație a zilei.

In Tangle apăruse o nouă putere: «TIGRUL».

CAP. XI

OMUL CU BARBA ALBA

Pentru obicinuiții casei, Chuck şi Luck avea nenumărate intrări şi eşiri tainice. Puteai să intri în casă prin acoperiş, prin geamurile casei din vecinătate şi printr'un gang secret se nimerea chiar în pivnițele restaurantului. Acest drum şi-l alesese Boynton, atunci când voi să se înapoeze în frumoasele lui câmpii de vânătoare, de altădată.

Se spălă pe față cu un lichid farmaceutic, rănile şi le acoperi cu plasture, apoi o luă spre casă, pe drumul acela ascuns. Nu trebuie dedus din asta că lui Larry îi era, Doamne fereşte, frică de Jack Lodge.

E drept că Larry fusese învins, dar mai exista un talent la dânsul.., şi trebue să recunoaştem că aici era mult mai talentat..: tragerea la țintă cu revolverul. Ştia să umble atât de repede cu aceste mici arme de foc, încât doar un aparat cinematografic l-ar fi putut urmări. Şi tocmai de aceia

se întorcea acasă: era sigur că dacă s'ar întâlnî, nas în nas cu Tigrul, apoi numai găuri l-ar face.

Din ceeace v'am spus până acum, nu trebue să credeți că oamenii din Tangle umblă cu gânduri ucigașe, așa cum în vest se moștenește această pasiune dîn generație în generație. Nu. In secolul al douăzecilea, omorul a devenit un lux, pe care societatea îl aruncă cât colo.

Larry, neputându-și lăsa înfrângerea nepedepsită, avea acum alte planuri. Deaceia se întorcea acasă. Ajuns acî, nevăzut de nimeni urcă până la mansardă, bătu într'o ușă și imediat apăru capul tineresc al lui Lew Mecguire.

Acesta văzând mutra caraghioasă a lui Larry, se simți apucat de o năstrușnică poftă de râs, dar se stăpâni, deoarece înțelese că namila nu era dispusă la glume.

— Vrei să vorbești cu Barbă Albă? îl întrebă Lew pe Larry, după ce acesta intră în casă.

— Da... și repede!

— Păi nu e ora vîzîtelor.

— Ascultă, aici. Eu fac parte dîn personalul casei. Barbă Albă mă știe doar.

— Trebuie să se întâmple un lucru foarte grav, ca să-mî îngăduî eu să-l deranjez. De multe orî, nîci nu mă lasă să pătrund înăuntru, dacă nu e ora vîzitelor.

— Eî, asta-î.. cum să nu te lase dacă toată ziua zace în pat?

— La capătul patului, are un șnur. Dacă trage de el, cade zăvorul și ușa se încuie.

— In tot cazul, du-te la dânsul.

Lew șovăî o clipă, apoi bătu de două orî, repede, în cealaltă ușă a camerei, așteptă o clipă apoi bătu, iar de trei ori.

— Cu asta î-am comunicat numele tău, rânji Lew.

Tăcere.

— Dracu să te ia, maî bate odată.

— Maî așteaptă puțin. Poate că se gândește.

In aceeaș clipă, se auzi dinăuntru un sgomot ușor, ca și cum un zăvor ar fi fost ridicat.

— Aî noroc, făcu Lew, deschizând ușa.

Ușa deschizându-se, îngădui să se vadă dormîtorul paraliticului, care, deșî se afla în Tangle numai de trei săptămânî, era considerat drept o adevărată putere. El sta toată ziua în pat, deoarece era paralizat până la brâu, organele superîoare erau întacte, afară de graî. Nu vorbea de loc și de când se afla la Chuck și Luck altceva decât oftaturî ușoare nu putea să scoată pe gură.

Cu vizitatorii săi se înțelegea de mînune... pe mutește, adică prin semne.

El plătea să se gătească ciorba pe care Mary o împărțea

clienţilor şi acest lucru îl făcu, curând, renumit, în Tangle. Prin Lew Mecguire care-l servea şi-i traducea totodată semnele degetelor şi printr'o seamă de alţi agenţi, el era informat asupra tuturor evenimentelor din Tangle.

Binefacerile sale erau nenumărate. Aşa se vorbia de cazul acelei Sally Vane, care, bolnavă fiind, el o trimisese pe spezele sale tocmai în Arizona, dându-i, totodată şi posibilităţi de trai. Nu-i vorbă, gurile rele spuneau că paraliticul voia, în modul acesta să spele faptele sale anterioare. Dar asta era numai gura lumei... Ceeace e adevărat, e că foarte mulţi inşi, cum era de o pildă Georg Fitzpatrik, care apucase pe căi greşite, redeveniseră oameni de treabă în urma poveţelor primite dela Omul cu Barba Albă. Din această cauză, acesta era foarte des vizitat de hoţi de buzunare şi borfaşi...

Se mai svonea că, uneori, până şi diavolul acela împelițat de «Pavian» venia să stea puţin la patul de suferinţă al bolnavului.

Toate aceste lucruri trecură prin capul lui Larry, în momentul când păşii pragul camerei paraliticului. Porecla de Barbă Albă îi venise acestuia de acolo, că avea o barbă mare, albă, care cobora până la piept.

Tocmai îşi dăduse o pasenţă, căci cărţile i se mai aflau în poală. Din cauza jaluzelelor lăsate în jos, soarele nu pătrundea înăuntru, aşa că patul zăcea cufundat în întuneric. Doar ochii paraliticului luceau de o ciudată tinereţe.

— Barbă Albă, spuse Larry Boynton. Priveşte-mă. Arăt frumos, nu? Nu, te cred. Vreau să-ţi povestesc ce s'a întâmplat. A intrat în local un flăcău străin, cam suspect. Mary mi-a spus să-l dau afară şi asta am şi încercat. Tocmai când ne rostogoleam spre uşă, nu ştiu cum s'a făcut c'am alunecat, nimerind cu bărbia în genunchiul Tigrului. Din cauza aceasta m'a dat gata, altfel n'ar fi isbutit el. Lew, a fost sau n'a fost aşa?

El se uită spre Mecguire şi acesta încuviinţă încetişor, cu capul.

— Şi pentrucă am eşit puţin afară, s'apucă Mary să-i dea lui slujba mea şi să mă concedieze. Dar cine e el, mă rog? Ori aparţine sticleţilor, ori are vreun scop oarecare pe la noi. Are mânuţe de domnişoară şi numai a muncitor nu seamănă. Ceeace vreau să spun e următoarele: trebuie lăsaţi asemenea oameni să se plimbe nestingheriţi prin local? Nu, cred eu. Şi apoi, cine are o vorbă de spus aici, la Chuck şi Luck? Barbă Albă. Deaceia Barba Albă, te întreb: să-mi ţin slujba mai departe... da ori ba?

El tăcu, pentrucă atunci când vorbea prea mult, aproape

că-şî pierdea suflul din cauza grăsimei. Ochii paraliticului, care nu-l părăsiseră o clipă, se voalară pe jumătate.

In cele din urmă, bolnavul ridică mâna stângă şi degetele descriseră câteva litere.

— Descrie-l, traduse Lew Mecguire.

— Un găligan înalt şi bine făcut. Puţin cam încărunţit pe la tâmple, dar ochii grozav de tineri. Pumni de fier. Dacă nu e fecior de bani gata, să-mi taî gâtul. Şi ştiî ce caută aici la Chuck şi Luck? Pe Mary o vrea. Şi-a pus ochiî pe dânsa.

Bolnavul se înfioră atât de puternic, încât şi înlemnitele picioare de sub plapomă tresăriră. Ochiî lui aruncau scânteî.

Boynton văzu că vorbele sale aveau răsunet, deaceia continuă maî departe, tot pe struna asta.

— Şi va avea ce căuta. Nu i-a dat ea, oare, slujba mea?

Dar ochii paraliticului se voalaseră din nou, aşa că Larry degeaba încercă să maî descopere ceva la el.

— Acum ştii, Barbă Albă, dece am venit aici. Am primit slujba aici, pentrucă Mary voia să mă aibă mereu lângă ea, supraveghind să fiu un om de treabă. Dar dacă acum mă asvârlă afară...

— Acum se gândeşte... îi curmă Lew Mecguire vorba. Nu aude ce-i spui tu...

Larry Boynton roşi şi scrâşni din măsele. In cele din urmă, paraliticul deschise ochiî şi îar începură degetele sale să schiţeze alfabetul muţilor. Degetele se mişcau cu atâta repeziciune, încât te făceau să crezi că e cu neputinţă să aparţie mânei unuî om bătrân. Lew Mecguire le urmărea cu foarte multă atenţie..

— Cum îl cheamă pe străin? rosti el, silabă cu silabă.

— Jack. Dar acum îi spun Tigrul.

Paraliticul mai desemnă iar câteva litere.

— Tigrul să părăsească localul, traduse Mecguire.

— Barbă Albă, eşti un om cumsecade. Şi acum să-ţi spun şi eu dece voiam să plec de aici: mi-era teamă să nu-l găuresc odată pentru totdeauna. Ştiam însă, că eşti mare şi tare şi deaceia am ţinut...

Dar Lew Mecguire îi tăiă vorba. Mâna paraliticului făcuse doar un singur gest.

— Obosit, făcu Lew. Asta e semnul ca s'o iei din loc. Barbă Albă va orândui toate.

Fostul «portar» rânji şi dispăru pe uşă, iar Barbă Albă închise ochiî, aşa cum îi era deprinderea, de câte ori voia să gândească. Ridică apoi mâna şi Mecguire citi:

— Tigrul a venit aici pentru Mary?

— L-am supraveghiat. E ceva de soi. Nu aparţine cercurilor noastre. Şi are nişte, pumni... mamă Doamne! Face parte

dîn acei oameni cari sunt ca mîerea.... pentru tînerele fete.
Degetele se închiseră, pentru a cădea, apoî, obosîte.
— Trebuie să plece. Mary să vină aîci.
Lew plecase, deacum, dar o bătaie în perete îl rechemă.
— Inainte de te duci la Mary, caută-i pe Hall Loomîs şî Sloan care să cerceteze cine e Tigrul. 'Vreau să fiu bîne informat.
Mecguire încuviinţă şi o şterse.

CAP. XII

FIARA

Mecguîre o însoţi pe Mary până sus şi închîse uşa îndărătul ei, deoarece fata făcea parte dîn puţinii aceîa carî n'aveau nevoie de tălmăcitori.
De îndată ce Barbă Albă se înstalase la Chuck şî Luck, ea se strădui să învețe semnele degetelor şi, în puţină vreme, le învăţă destul de bîne, spre a se înţelege cu el, fără martorî.
Localul, pe care-l conducea acum, îl moştenise dela tatăl ei, care-l şi întemeiase, pe vremurî.
Bătrânul Jîm Dover era un om cu multe talente — când era vorba despre vreun furt, se afla în elementul său — dar lucrul ce-l uîmea maî mult, era că are o fiică aşa ca Mary, căcî era tocmaî antipodul luî. Cînstită, sînceră, deschîsă.
Prea puţînî îşi reamînteau de mama eî, care murise la naşterea fetei. Cînstea, probabîl că dela dânsa o moştenise. Dela Jim Dover nu moştenise decât curajul, cu care ştia să stăpânească lumea interlopă dîn Tangle şi înteligenţa de a şti să se descurce întotdeauna de supravegherea contînuă a polîţieî.
Ea îl înlocui pe tatăl ei, atuncî când acesta murî. Trecuseră aproape patru anî de zile. Ciudată mai fu ziua când ea preluă conducerea localului Chuck şi Luck. Câţiva băeţi, văzând că nu maî exîstă mâna de fier a temutului Jimmie Dover. încercaseră să ruîneze localul, dar fata luptă cu toţi vechiî prieteni aî tatăluî ei, — rămaşî credincioşî precum şî cu Emba eî care părea să bîciue inimile bărbaţilor, fără să mai vorbim de ochiî eî de drăcoaică fără astâmpăr.
In cele din urmă şî polîţia se convînse că, deşi Mary moştenise un regat în mijlocul borfaşilor, ea era deasupra orîcăreî bănueli.
Ce făceau clienţiî în afara restaurantuluî eî, n'o interesa deloc. Ceeace voia ea mai mult era ca între pereţii localuluî eí să nu se întâmple nicio porcărîe, să nu se joace jocurî neîngăduite de lege şi să nu aibe loc bătăî... şi într'adevăr,
 dîn ziua când ea preluase cârma, nicio împuşcătură nu se

mai auzi la Churck și Luck. Deaceia poliția o privia cu bunăvoința, fiind considerată drept o minune a frământatului Tangle.

Foarte liniștită, fata păși spre bolnav și se așeză pe marginea patului. Degetele intrară imediat în acțiune.

— Toată ziua m'am gândit să viu sus — dar de când cu matchul acela de box — ți s'a spus?

El încuviință.

— Deatunci localul geme de lume. Puzderie de oameni. Trebue să fiu cu ochii în patru, deoarece mi-e teamă să nu facă vreo prostie, careva.

— Unde e noul «portar»? scrise Barbă Albă în aer.

— Se odihnește în camera lui. E nou în slujba asta și-l las să se odihească mai întâi. Afară de asta, mi-e teamă să-l las să coboare. Te pomenești că iar îi vine poftă de scărmăneală. Barbă Albă, ai auzit ce luptă strașnică a fost jos? Ai auzit ce năzdrăvănii a făcut omul acesta?

In timp ce el clătină din cap, ea își încolăci brațele în jurul genunchilor, râzând cu poftă.

— Cum a intrat, mi-am dat seama că nu e ce pare. Voia să pară drept un încolțit de poliție dar cu mine nu merge așa ceva. L-am mirosit din prima clipă. Am crezut, apoi, că e vreun sticlete care vrea să descopere ceva și deaceia s'a deghizat astfel. Spre a fi mai sigură, îl trimisei pe Lew să-i cate pricină, dar el n'a vrut să se bată cu el și l'a provocat pe Larry Boynton. Pentru Boynton însă, a survenit înfrângerea dela Waterloo. Străinul se învârtea așa în jurul lui, de-ți dădea amețeală. Mai întâiu, crezui că n'are nicio putere, dar când băgai de seamă cum îi turna loviturile cu nemiluita — ar fi fost nevoe de o mașină de calculat, ca să putem știe câte lovituri a încasat Larry — începui să-mi dau seama că aveam deaface cu unul care nu știe să glumească. Și s'a luptat foarte cinstit, Barbă Albă... niciodată n'a întrebuințat coatele sau picioarele. Eu nădăjduiam mereu că Larry o să-i tragă una zdravană și astfel o să se spargă târgul. Asta am așteptat până ce Larry a făptuit o porcărie. I-a repezit lui Jack un sifon în cap și flăcăul a căzut ca mort, la pământ. Dar pentru un minut, doar. A fost ceva extraordinar, pe urmă Barbă Albă, ai văzut vreodată pe cineva aprinzându-și o țigară în întuneric? Așa s'a luminat atunci fața Tigrului. A sărit în sus ca o pisică.. și luptă ca un diavol. L-a trântit pe Larry la pământ, i-a sfâșiat cămașa și Larry... Larry acela care niciodată până azi n'a cerut ajutor — a început să urle de frică.

«Când mă gândesc la râsul batjocoritor al Tigrului, parcă mă trece ceva rece pe spinare. Ceilalți voiră să se amestece și ei, dar după ce proștii îl priviră mai bine în obraz 42

și Tigrul se repezi asupra lor un scaun, s'au împrăștîat ca puii de potârniche. Și când el rămase singur pe câmpul de luptă, învingător, se întoarse spre mine și râse așa nevinovat, de parcă ar fi fost un copil mic, care cine știe ce ispravă a făcut.

Ea mai răsuflă puțin, apoi contiuă:

— Oh, Barbă Albă... e un om și jumătate! Când l-am văzut cum stă în fața mea, râzând și privindu-mă drept în ochi, am știut că am de a face cu un om cinstit!

In timp ce vorbia, aproape că-l și uitase pe paralitic, atât de transportată era, dar ochii bolnavului n'o părăsiră o clipă. In cele din urmă, el ridică mâna în aer:

— Ai încredere în mine?

— Ca și în tatăl meu... adică... mai mult decât în tatăl meu!

Iar se ridică mâna în aer:

— Tigrul trebue să plece.

— Dece?

— Ne va aduce nenoroc.

Ea îl privì dezamăgită. Fața ei mâhnită se lumină deodată, iar prin ochi îi trecu o flacăre strălucitoare.

— Ți l-o fi zugrăvit altfel, careva, Barbă Albă. Dacă l-ai vedea, știu că mi ai da dreptate. Are fața sinceră, deschisă — nu ascunde nimic. Citești prin dânsul ca prin cristal. Sunt foarte fericită că între atâția oameni câți au pășit pragul localului meu, am putut vedea, însfârșit și eu, un OM. Nu, Barbă Albă, retrageți cuvântul. Spune-mi că nu trebuie să plece.

Buzele paraliticului se deschiseră spre a lăsa să sboare un oftat care se topi în timp ce fata, palpitând ca o lumânare întrebă:

— Ai ceva împotriva Tigrului?

El încuviință. Degetele descrîseră câteva semne:

— Mary, aibi încredere în mine!

Ea își afundă bărbia în mâini și privi, afară, pe fereastră. In clipa aceia, arăta ca un copil răsfățat, nemulțumit de ceva.

— Ce poate fi nesincer la el? Ochii? Nu! Vocea? Nu! Mersul? Nu! E un înșelător? Nu cred! Barbă Albă, ce e nesincer la el?

— Nu-ți pot spune, scrise degetele.

— Ești hotărît să-l expediez de aici?

El încuviință. Văzu în ochii fetei o flacăre, dar aceasta se stinse, în timp ce mânuța-i cădea, obosită, pe plapomă.

— Barbă Albă, nu pot. Știu că trebue să ai dreptate, de vreme ce-mi ceri asta — dar... nu pot.

 — Trebuie! schiță neînduratorul deget.

— M'a privit ca și cum l-aș fi fost drag... și asta mi-a plăcut tare mult. Aș vrea să se mai uite odată, așa la mine.

— Dece?

Și în timp ce ea întoarse capul, ochii paraliticului licăriră, iar barba-i albă, tremură ușor.

— Când se uită bărbații la mine, știu că mă privesc din două puncte de vedere: ca fiica lui Jim Dover, care conduce acum localul Chuck și Luck... sau... pentru corpul și fata mea.

Ea făcu un gest plictisit

— Uneori îmi trimiți niște priviri ce mă înfioară. Omul acesta, însă, Tigrul — făcu ea aruncând capul pe spate în timp ce o rază de fericire îi lumina fața, — omul acesta, Barbă Albă n'o vede nici pe fata lui Jim Dover, nici corpul ei. Vede ceva în adâncul meu., Când m'am despărțit de el, eram atât de enervată, de parcă aș fi fost la teatru și am plecat pe la mijlocul ultimului act. Deaceea vreau să-l mai văd, să mai vorbesc cu el. Trebuie negreșit.

Barbă Albă închise ochii și mâna ce-i zăcea pe plapomă, se inchirci.

— Nu-i așa că nu ești supărat pe mine? Știu că nu te înșeli niciodată, dar pe acest om nu l-ai văzut încă. Dă-i o șansă ca să poată lupta!

— Il cunosc, spuse mâna. Pleacă acum și trimite-mi-l pe Lew.

— Ești supărat, Barbă Albă, făcu fata, plângând aproape.

— Sunt doar mâhnit, răspunse mâna.

Ea părăsi camera încetișor, făcând semn lui Lew să intre.

CAP. XIII

PAVIAN

Impotriva primejdiilor cari o amenințau, Mary se putea ușor păzi, pentrucă alături de ea se aflau cuțitele și revolverele tuturor prietenilor ei, dar pentru siguranța altuia, asta era cu totul altceva. Aceia cari își primejdiau viața pentru dânsa, o făceau din plăcerea lor. dar dacă le-ar fi cerut ajutor în caz că viața Tigrului ar fi fost primejduită, știa că zadarnic ar fi fost. Fără să știe, Tigrul își creiase dușmani. Și dușmănia în Tangle, se lichida numai cu cuțitul sau numai cu o găurice provocată de un glonte bine țintit.

In totdeauna, se păzise să-și dăruiască inima, sau să arate mai multă simpatie cuiva, deoarece știa că lucrul acesta putea duce numai la omor. In Tangle, oamenii considerau doar viața drept un lucru fără prea mare importanță.

Acum, însă, e cu totul altceva. Larry fusese bătut și în

locuit cu învingătorul său. Pentru Tigru nu însemna lucru acesta numai primejdie, ci chiar o directă ameninţare asupra vieţei. Aşa era obiceiul în Tangle.

Să-l apere deci, ea nu putea. Să pună pe alţii, era o problemă. Ce era atunci de făcut?

In Tangle, putea să conteze pe trei oameni. aşa că imediat ce părăsi camera lui Barbă Albă, le trimise vorbă să vină la dânsa unde îi pofti într'o cămăruţă mică ce-i servea drept birou şi în care se aflau pe o masă de scris, toate documentele şi registrele ce priveau localul Chuck şi Luck.

Era un foarte ciudat trio, chemat să ocrotească viaţa unui om: un vânzător de ziare, un flaşnetar ciung şi o bătrână cerşetoare- cocoşată. In schimb, aceste trei fiinţe, erau devotate cu trup şi suflet Maryei. O adorau ca pe o sfântă. Ea era o ocrotitoarea lor, salvatoarea lor atunci când se aflau în nevoie şi ei o serveau cu religiozitate.

Billy vânzătorul de ziare, venise pe lume cu un picior mai scurt. Fiecare pas, pentru el, însemna un chin... dar chinurile le suporta cu resemnare. Pe piciorul schiop îşi fixase o gheată ortopedică şi-şi dădea silinţă să umble cu atâta naturalete, încât nimănui nu i-ar fi trecut prin gând că băiatul se simte nefericit. Numai pe faţă-i puteai citi suferinta. Nu cârtea împotriva soartei, căci era obişnuit cu suferinţele.

Toată ziua se învârtea pe străzi şi vocea lui prietenoasă se auzea până în cele mai îndepărtate unghere Acum sta obosit, într'un colţ, uitându-se, curios, la Mary.

Cerşetoarea era o vrăjitoare de vârstă neprecisă. Toată viata şi-o trăise în Tangle. Nimeni nu-şi aducea aminte cum arăta atunci când era tânără, sau cum era când nu luneca pe străzi cu cocoaşa în spinare şi cu faţa ascunsă de barişul cenuşiu. Baba cunoştea pe toată lumea din Tangle.

Pe flaşnetar îl chiamă Sparchi. Era foarte bătrân, dar anii şi-i ducea cu mult curaj. Serviciul militar şi-l făcuse în Italia, aşa că obişnuia să se comporte şi să vorbească scurt, ca un militar care primeşte ordine. Billy şi baba şedeau, Sparchi stătea în picioare cu şapca in mână.

In cele din urmă, Mary Dover luă cuvântul.

— Aţi auzit de Tigru?

Billy înălţă capul, cârâind, rânjetul Lizziei lăsă să se vadă câţiva colţi murdari, iar Sparchi încuviinţă.

— Băgaţi de seamă! El e strein. Nu e de-ai noştri; şi ce caută pe aici, nu ştiu... dar este un băiat cinstit. Cinstit! Aţi înţeles?

Cele trei capete încuviinţară.

— Băeţii o să-l cam apuce de guler, cred. Larry a devenit nevăzut decând a mâncat mardeală şi desigur nici nu se va arăta până ce Tigrul nu va fi curăţat din drumul lui.

— Nu mai e aici? întrebă cerşetoarea cu o voce cârâitoare.

— Ce vrei să spui?
— Pe sub pământ...
— Vrei să spui că l-ai văzut, poate?
— Am vorbit cu Wung Chi. El l'a văzut pe Larry.
— Pe aici n'a fost, răspuns Mary, îngălbenindu-se la față.
— Ba a fost... și avea și un pistol la el.
— Un pistol? își trase fata răsuflarea.
— Wung a văzut asta, după forma buzunarului. Chinezul acesta are niște ochi strașnici, Mary.
— Atunci trebuie să mai fie aici, făcu fata, sărind de pe scaun.
— Acum o oră a fost aici... pe urmă a plecat. A fost la Barbă Albă.
— Dar Barbă Albă nu mi-a spus mie nimic, făcu fata, tăcând apoi, îngândurată.
Dela dânsul auzise deci Barbă Albă toate minciunile despre Tigru. Vorbise, așa dar, cu Larry Boyton.
— Sparchi în timp ce te plimbi cu flașneta, fii cu ochii asupra Tigrului. Billy, ție nu am nevoie să-ți spun ce trebuie să faci. Lizzi, tu cunoști drumul care duce la pivnițe. Trebuie să fii mereu pe urmele Tigrului și să-l acoperi la caz de nevoie. Vreți să mă ajutați?
Ea aproape că nici nu auzi răspunsul lor.
— Acum duceți-vă și puneți-vă pe treabă!
Cei trei se îndreptară spre ușă. Numai Billy mai șovăi oleacă.
— Iți place, nu? întrebă el.
Ea își fixă privirile în ochii cinstiți și inteligenți ai băiatului.
— Da, Billy, pentrucă s'a luptat atât de cinstit.
— Ești sigură că nu e spion?
— Nu cred să fie.
— Ascultă, Mary, făcu băiatul, aplecându-se spre urechia ei; Bagă de seamă și tu, asupra ta, în timp ce noi îl vom supraveghia pe el!
— Dece, Billy?
— Băieți ca dânsul sunt uneori foarte primejdioși pentru fete ca tine, Mary.
In ochii lui sclipi ceva vesel și băiatul porni șontâc.
In timp ce el întorcea capul, rânjind, spre fată, un om coborî repede dela etaj. Băiatul fu cât pe ce să fie răsturnat, noroc însă că avu vreme să se opintească în piciorul cel sănătos.
— Mă, bătrâne! strigă el după omul grăbit. Ce ești tren că ai dreptul să dai peste oameni?
— Nu te aprinde așa, mititelule, răspunse cel vizat. Tine un ban și du-te de ia o bere!
— Du-te la dracu cu banii d-tale! răspunse Billy și după

ce-ì aruncă omului gologanul în obraz, începu să coboare scara. Nu-mi trebuie bani de la copoi!..

— Cu pungaşul acesta, spuse detectivul supărat, o s'o sfârşesc urât, odată. Am pus de mult ochii pe el.

Omul intră în birou, îşi scoase pălăria de pe cap, îşi orândui puţin freza, înfipse, iar, ceva mai adânc, pălăria pe creştet şi luă loc pe un scaun în faţa Maryei.

— Bună ziua, făcu fata, rece.

— Pusă ţeava, azi?

— Nu-mi plac discuţiile cu d-ta.

— Asta din cauza pungaşului aceluia, poate? Nu-ţi mai face grîji de pomană. Dă-mi răgaz două luni şi ai să vezi cum ţi-l conduc la răcoare, pentru, cel puţin, cinci ani! Nu-mi plac deloc ochii lui.

— Asta voiam să-ţi spun şi eu. Dacă o să te mai agăţi de băiat... voiu avea grijă să mă ocup mai mult de persoana d-tale.

Asta nu era o simplă amenînţare, de rece mulţi, foarte mulţi poliţişti secreţi plecaseră din Tangle, să-şi facă meseria în ţinuturi mai... ridicate.

— Să lăsăm asta, Mary, spuse el, ceva mai prietenos. Mă ştii doar. Eu nu jupoi oamenii.

Ea ridică din umeri.

— Imi pare, totuşi bine c'ai venit, răspunse ea, ridicându-se şi deschizând uşa: Lefty, spune-i lui Tiny Mac să vie încoa! Şi acum, Wagner, ce cauţi pe aici?

— Am auzit noi ceva. Ce e cu frăţiorul acela nou? Tigrul, mi se pare.

— Locueşte sus, la camera no. 42. N'ai decât să te duci la dânsul.

— Mary, sunt sau nu sunt prietenul tău? Doar n'ăi fi împotriva mea? L'a măcinat pe Larry?

— Aşa e.

— Ei vezi? Dacă nu vrei să vorbeşti, îl facem noi pe el să vorbească. Şi mai e ceva pentru care am venit aici. Mary, ai auzit că «Pavian» e iar pe aici?

Fata căzu, înmărmurită pe un scaun, de parcă i s'ar fi dat cu un ciocan în cap.

Ochii lui străluceau, triumfători, în timp ce trimitea nori de fum spre tavan.

— Doamne Dumnezeule! făcu ea, deodată, ascunzându-şi faţa în mâini.

Asta îl mişcă pe Wagner. Işi puse coatele pe genunchi, îşi afundă bărbia în mâini şi încercă să străpungă cu privirea, degetele cari ascundeau obrazul fetei.

 — Nu te enerva, Mary! Nu te enerva aşa! Vreau să fiu sincer cu tine! Până acum... încă nu l-am văzut.

Ea își ridică capul, repede.

— Atunci nu ești sigur?

—Ba da.. o știm sigur. In ultimele trei săptămâni, s'au întâmplat trei lucruri la cari negreșit trebuie să fi luat parte și Pavian. Mai întâiu cassa de fier Wilts & Co.

— Păi Gandil a fost acolo. Pe el l-ați arestat, doar.

— Asta a fost o păcăleală, Mary, rânji Wagner, o păcăleală. Stai să-ți spun ceva. Inainte ca să fie «săpunită», cassa de fier a fost mișcată dela perete.

Buzele fetei se înălbiră cu totul.

— Mary, numai un singur om ar fi putut face asta. Un singur om a putut mișca din loc casa de fier. Casa asta cântărește 928 funzi. Mai cunoști vreun om, afară de Pavian, care să-o fi putut mișca din loc?

— Poate c'au fost doi oameni.

— N'au fost doi, dar să lăsăm asta. Dacă mai vrei și alte dovezi, poftim. Cineva s'a strecurat în depozitul de mărfuri al lui Van Suydam și a șters-o cu 40 de blănuri sub braț.

— Și ce e cu asta? La prețurile de astăzi, nu e numai Pavian acela care socotește că furtul blănurilor este mai rentabil.

— E drept. Nu e el... singurul. Dar, detectivul rânji iar, triumfător.. cine, afară de Pavian, ar cuteza să plece cu prada dela etajul al 19-lea al unui bloc?

— Astea sunt singurele dovezi pe cari le ai?

— Nu, mai e ceva. Ferestrele erau zăvorite, zăbrelite... și totuși pasărea a putut s'o șteargă cu prada. Te întreb atunci pe tine... a fost, sau n'a fost Pavian acela care a făptuit spargerea asta? Se svonește că e prin Tangle. Nimeni nu l-a văzut, dar toată lumea vorbește de el. N'ai auzit nimic?

Ea îl privi, îngândurată și încuviință.

— Am auzit. Dar nu e adevărat, Wagner. Nu poate fi adevărat.

— Mary, te înțeleg foarte bine. Sunt singurul din toată poliția, care cunoaște legăturile dintre tine și Pavian.

— Nu cumva m'ai spionat? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Cum poți să te gândești la așa ceva, Mary? Dacă aș fi făcut asta, crezi că mai veneam pe aici să stau de vorbă cu tine? Am doi copii și nu sunt asigurat. Nu, sunt mult mai cinstit decât crezi, Mary.

Ea încuviință și-și frecă fruntea, ca și cum ar fi vrut să alunge gândurile cari o turburau.

— Ascultă, acum. Pavian nu-ți este folositor... și Dumnezeu știe cui îi este. Pentru noi, oamenii, poliției, el personifică iadul... și tot așa aș putea spune că și pentru locuitorii din Tangle e la fel. Trebuie negreșit să ne scăpăm de el. Că doar

nu vei fi vrând să mă faci să cred că ţi-ar plăcea să lucrezi pentru el.

Nimic nu sclipi în ochii ei. Se părea că nici nu-l auzise. Şi Wagner continuă, mai înflăcărat, încă:

— Mai devreme sau mai târziu, el va veni la tine. Un semn, doar, atunci... şi noi vom fi aici. Şi încă ceva, Mary... Dacă punem laba pe el, e rost de răsplată. Fă aşa ca eu să fiu acela care-l arestează şi ai 25% din recompensă.

Ea se ridică binişor de pe scaun şi ochii îi prinseră iar viaţă. Şi Wagner se ridică, înfrigurat.

— Pot să-ţi dau asta înscris. Facem juma-juma, Mary.

— Wagner, aşa arăt eu? Arăt a fi o denunţătoare? Crezi că l-aş putea vinde pe Pavian?

— E vorba de propriul tău interes.

— Ştiu... dar nu mă interesează.

El deveni grosolan.

— Şi de unde ştiu că nu eşti înţeleasă cu el? Inţelegi? De două ori, urma lui ne-a adus până la Chuck şi Luck!

Ea se cutremură de groază. Intrucât vorbele lui n'o convinseseră, Wagner încerca s'o facă altfel.

— Se poate, în definitiv, să n'ai nici o legătură cu el Mary... dar ce spui tu... poate că la urma urmei Omul cu Barba Albă ştie ceva? Poate că prin ajutorul lui, ar cădea Pavian în cursă?

— Wagner, făcu fata, aspru, îţi dau o povaţă. Dacă-l bagi şi pe Barbă Albă în ciorba asta... o să ai de-a face cu mine. Ai înţeles? Barbă Albă e nevinovat ca un copil. E un înger... şi nu vreau să-l amesteci în treburile d-tale!

— Bine, bine, făcu Wagner, îndesându-şi pălăria pe cap şi îndreptându-se spre uşă. Să ştii, însă că într'o bună zi, vă vom conduce, pe tine şi pe Pavian... în bucătăria diavolului. Vei vedea!

In aceeaş clipă se deschise uşa şi în cameră pătrunse un omuleţ. Când cei doi bărbaţi se priviră ochi în ochi, amândoi făcură o mişcare de mare surpriză.

— Hai, fiţi cuminte Tiny şi Wagner. Tocmai deaceia l-am chemat pe Tiny aici, ca să te vadă, Wagner, lămuri fata.

— Dar eu îl cunosc foarte bine. Nu-i aşa, Mac? râse detectivul, rece

Tiny Mac îşi arătă dinţii, dar nu grăi nimic. Fierbea de ciudă, nu alta.

— Wagner, l-am chemat pe Tiny sus, pentrucă voiam să ştiu ceva. Şi-a găsit de lucru la Macgee & Co. şi tu i-ai încurcat socotelile. Dece?

— Pentrucă nu e bun de nimic. Am pus de mult ochii pe el.

— Mare prost eşti. Mac îşi dă toată osteneala să devie un

om de treabă... dar cum va isbuti el, oare, dacă toată ziulica ești pe urmele lui punându-i bețe în roate și amenințându-l, iar, cu iadul? Wagner, când ai pus laba pe el, ți s'a urcat salariul. Nu e destul? Ce mai vrei acum?

— Să-ți spun eu ce, bombăni Tiny. Il voi face să pască iarbă verde... ți-o făgăduiesc!

— Nu-ți mai da osteneala să mă înfricoșezi, stârpitură!

— Liniște! porunci Mary, Wagner, ți-am spus că Mac nu mai vrea să facă nicio prostie. Nu vrei să-l lași odată în pace? Dacă nu, pun tot Tangle pe spinarea ta! Și cu asta basta. La revedere. Adică nu... vreau să vă dați mâna!

— Cine ți-a băgat asta în cap?

— Mă privește. Mac, nu mai fă o mutră de parcă ai înghițit otravă!

— Ei bine, fie! spuse detectivul. Dă laba! Dacă Mary intervine pentru tine, nu mai am ce spune.

Mac întinse mâna anevoie și după ce-i atinse degetele, detectivul ridică din umeri și părăsi camera.

— Blestematul!

— I-ai dat mâna, Mac. Pricepi? S'a sfârșit acum... și dacă nu te porți cumsecade deacum înainte... cu mine o să ai de furcă.

CAP. XIV

PIAZA REA

Când Mary ieși din birou, primul client asupra căruia îi căzu ochii, fu așazisul „Piaza Rea". Ceeace îi spusese Wagner, o enervase și o înspăimântase, dar văzând pe „Piaza Rea" uită toate celelalte griji și necazuri.

Omul acesta avea o reputație foarte ciudată în Tangle. In vârstă de vreo 50 de ani, avea în totdeauna în jurul gâtului o batistă neagră, de mătase, așa cum se mai poartă încă în Vestul Sălbatec ...sau poate nici acolo numai există așa ceva.

Prea puțini știau unde și din ce trăia. Nu vorbea cu nimeni și nimeni nu-i vorbea. Când apărea undeva discuțiile încetau subit, iar când cineva îl privia pentru prima oară, se simția înfiorat de ceva ciudat.

Așa dar, pe această piază rea o văzu Mary mai întâiu. Prezența lui prevestea necazuri. Chiar așa trebuia să fie, deoarece, în loc să audă murmurul obicinuit al vocilor clienților la urechile ei ajunse răsunetul unui tărăboi și în loc să vadă mutrele cunoscute ale prietenilor ei, văzu numai cinstite fețe străine. Toți păreau c'așteaptă începerea vreunui match oarecare.

Mary observă că mai toți clienții se așezaseră astfel, în-

cât să fie cât mai aproape de eşire. Mai toţi îşi aleseseră mesele dela perete, astfel că mijlocul era complect gol. Din când în când, oamenii îşi întrerupeau discuţiile, pentru a arunca o privire într'o direcţie bine determinată. Şi toate privirile se îndreptau asupra Tigrului.

El se plimba prin local de colo până colo, aşa cum obişnuia Larry, făcându-se că nu bagă de seamă că mai toate privirile erau aţintite asupra lui. Pe toţi îi privia cu o mină batjocoritoare şi amuzată, tot odată, fără a arăta intenţia că vrea să se amestece în convorbirile lor. Lângă el se afla Sanford, care văzând-o intrând, se sculă în picioare venindu-i în întâmpinare.

Ea citi ceva în privirile lui, deoarece i se alătură îndată.

— Bere, comandă Sanford, dar rogu-te bagă şi un pic de sirop.

Fata se grăbi să-l servească dânsa, în timp ce servitorul, privind şăgalnic, şopti pe sub mustaţă:

— S'a întâmplat ceva? Pe aici e atmosferă grea . vor să-i dea Tigrului la cap. Nu ştiu însă cine.

Ea îl privi fix.

— Spune-i să se urce în camera lui... dar repede. N'am nevoie acum de el, aici.

Celălalt clătină, însă, din cap.

— Zice că are treabă.

— Trimite-l aici.

— Nu pot. Ar băga de seamă banda.

După ce servitorul se amestecă iar în mulţime, ea îşi făcu de lucru îndărătul tejghelei, apoi îl strigă pe Tigru.

Vocea ei domină gălăgia, se făcu o clipă tăcere, apoi câţiva chicotiră, în timp ce toţi ochii se îndreptară spre dânsa.

Situaţia dură doar o clipă deoarece Tigrul ridicându-se spre a se duce la şefa lui, convorbirile întrerupte îşi reluară mersul. El se opri în faţa ei şi puse mâna pe tejghea.

— Nu aşa, îi şopti ea, nu sta cu spatele la ei.

El se supuse, ascultător şi se întoarse astfel ca să aibe clienţii sub ochi.

— Ce înseamnă asta, Tigrule? Te-am angajat ca să te fâţâi tot timpul pe aici? Ia mai dă o raită şi prin cămăruţele din dos. S'ar putea făptui o crimă acolo şi tu habar n'ai.

Dela un grup din apropiere, pe care-l servea Sandy, chelnerul, un om se desprinse, apropiindu-se de ei. El prinse ultimele cuvinte ale fetei şi se înapoie la masa prietenilor săi.

— Asta n'a auzit ce-ar fi dorit, râse Mary Dover. Tigrule, deabia mâine începe serviciul tău.

— Dece?

— Astăzi e prea primejdios pentru tine.

— Asta nu se poate.

In timp ce vorbia, ochii lui scăpărau scântei.

— Nu mă înțelegi, făcu ea, cu înfrigurare. Știu ca nu-ți lipsește curajul, dar cu ăștia nu poate avea loc o luptă dreaptă. Aici nu e vorba numai de pumni. Ai vreo armă de foc?

— Nu.

— Ascultă: se află în local patru oameni, cari în amintirea pumnilor dăruiți azi, îți vor cădea iar pe cap. Iți vor căuta pricină și până să-ți dai seama bine, te vei pomeni cu un cuțit între umeri, sau cu vreo găurice rotundă în piele. Nimeni nu va fi spânzurat din cauza asta, deoarece toți vor jura că au fost în legitimă apărare, că ai amenințat lumea cu un pistol și câte și mai câte! Douăzeci de inși vor fi gata să jure astfel. Pricepi?

El se întoarse iar cu spatele spre clienți.

— Mary, te pricep foarte bine.

— Atunci șterge-o repede din sală. Du-te sus!

El nu se urni din loc. Din ochi îi țâșni un râs vesel care se prelungi până la buze.

— Ce ai spune de mine dacă m'aș duce?

— Că ești un om înțelegător.

— Atunci rămân.

— Ți-ai pierdut capul?

— Rămân, pentrucă nu-mi convine să crezi despre mine că sunt un fricos. Și... pentrucă-mi place să rămân.

— Atunci te dau pur și simplu afară!

— Dece?

N'am putea spune ce gând o fulgera pe dânsa atunci, dar știm sigur că i se făcu, deodată, frică pentru el.

— Doar nu vrei ca de două ori pe zi să-mi răstorni localul cu sus'n jos?

— Mary, văd că nu mă pricepi. Pe mine mă amuză asta!

CAP. XV

O LECȚIE USTURATOARE

Când el îi întoarse spatele, liniștit, ducându-se la locul său, fata înțelese că băiatul n'o mințise și că lui îi plăcea într'adevăr primejdia.

Mary se gândi c'ar fi trebuit să aibe cu Jack o explicație, deoarece el poate nu știa că mai toți cavalerii pistolului din City, erau tot atât de temuți ca și acei desperado din vest, cari trăgeau două focuri deodată.

Când Mary se uită mai bine prin sală, văzu vreo duzină de inși a căror reputație era tot atât de neagră ca și noaptea, mai toți buni prieteni de-ai lui Larry.

Primul ei gând fu să alerge afară și să-l anunțe telefonic

pe Wagner să vie cu vreo câțiva oameni de-ai lui, pentru a preveni scandalul... dar și dădu seama că împușcăturile vor începe de îndată ce ea va părăsi localul.

Că în sală plutea o primejdie amenințătoare, era faptul că Bert Hagen, și Gonzales, stăteau pe la mese, sorbindu-și liniștiți băutura. Ca prin farmec, apăreau de sub masă, fel de fel de sticle, cari se goliau pe dată. Și când Bert Hagen făcea asta, lucrul era semnificativ. Nu, nu... Nu putea părăsi localul. Scandalul s'ar fi deslănțuit atunci în mod sigur. Privi spre Tigru.

Acesta își trăsese scaunul mai la perete — ce profil frumos avea, cu tâmplele lui încăruntite! — și bătea tactul muzicei, cu piciorul, foarte bine dispus.

Ținuta lui sigură, liniștită, fu pentru ea hotărîtoare. Pentru dânsul, în caz că avea de gând să rămână în Tangle, aceasta nu va fi prima lui seară de primejdie. Și apoi, ea nu va putea sta totdeauna cu ochii spre dânsul. Deaceia ea se gândi că e mai bine să se sprijine de speteaza scaunului, ca la teatru, lăsându-i lui grija de a-și apăra pielea.

Dar chiar gândul acesta făcu să i se oprească răsuflarea. Cum să se lupte el, cu mâinele lui de domnișoară, împotriva armelor de foc? Mai privi odată în spre Piază Rea, oftă îndurerată și așteptă liniștită desfășurarea evenimentelor.

Intre timp, Sanford, se deslipi de tejghea și se duse spre Țigru, ocupând un scaun în apropierea lui.

— Știu toate, acum, șopti el, în timp ce-și făceau o țigară. Tipul acelta cu fața lunguiață, Bert Hagen, trebuie să rezolve chestia.

— Acela de colo care bea cu omul cu fața arămie?

— Da. Ala e Gonzales. Gonzales e acela care trebuie să provoace cearta, iar Hagen îi va pune punct.

— Nu zău... ai aflat asta?

— Da, dela diferite persoane. Am prins de aici o vorbă, de colo alta, de dincoace o privire și am înțeles toată mișcarea Peste vreo două minute începe?

— Bine, mai pot aștepta două minute!...

— Doamne, Sir!...

Deodată mâna tânărului căzu pe umărul servitorului și acesta simți cum degetele lui Jack îi pătrund, adânc, în carne. Lui Sanford i se păru că se află la mii și mii de mile departe de Chuck-și-luck undeva, în jungla africană, unde urmăriseră lei și elefanți. Aceeaș expresie, ca atunci, o vedea el acum pe chipul băiatului.

— Voi rămâne până la urmă!

— Incă un cuvânt!

— Ce?

— Luați revolverul meu.

— Sanford, dacă am vreo armă, nu mai răspund de mine.

Deodată se auziră țipete ascuțite.

— Incepe dansul! suspină Sanford.

Gonzales sărise în picioare și aplecat peste masă, își îndesa pumnul sub nasul lui Bert Hagen.

Intr'o clipă, Jack fu lângă el.

— Liniște, vă rog!

Urmă o tăcere adâncă. Ca prin farmec, toată lumea dispăru din jurul celor trei, așa că până la perete, locul se curățise de oameni în spatele lui Jack.

— Du-te la dracu, aruncă Gonzoles peste umăr și se întoarse iar spre Hagen, care nici nu se mișcase măcar de pe scaun. Ți-o mai spun odată, câine blestemat și mâna-i căzu greoaie peste fața celuilalt. Un sgomot răsunător și urmele roșii ale degetelor lui Gonsales își făcură loc pe pielea albă a lui Hagen.

Cu un strigăt nearticulat, Jack se repezi spre ei, dar Gonzales îl aștepta deacum. In mână îi scânteia un revolver. Gonzales rânji batjocoritor.

— Tu șterge-o de aici, mutră blestemată... altfel îți înroșesc nasul.

Mâna-i tremura, ținând pistolul, dar Jack știa că acesta nu-și va greși ținta în caz de adică.

Focul acela, care se trezise în el atunci când Boynton îl aruncase la pământ, luci iar în vinele sale și tânărul nu văzu decât gâtul de taur al lui Gonzales. Și gâtul avea un grozav vino'ncoace!

— Mie nu mi-e teamă de jucăria aceea, Gonzales. Iți mai dau o șansă.

Vocea lui suna strașnic de ciudat, în timp ce sângele îi vâjâia la tâmple.

— Lasă arma jos.

Ii se păru că ceva se sparge în Gonzales. Intr'adevăr, omului începuse să-i fie frică, căci fața ii devenise pământie. Teamă, da, teamă era... și Jack deveni tot atât de sălbatec ca și lupul care simte mirosul sângelui.

— Aruncă arma pe masă, Gonzales. Repede!

Și spre uimirea tuturor, arma căzu pe masă, iar spaniolul își duse mâna la frunte, spre a-și șterge nădușala îmbelșugată de pe ea.

— Afară! răcni Tigrul.

Gonzales mai șovăi un moment, apoi începu să dea îndărăt, pas, cu pas, privindu-l pe Jack în ochi, până ce ajunse în pragul ușei. Când fu acolo, se întoarse repede, scoase un strigăt și dispăru în noapte.

Jack aruncă o privire asupra asistenței. Toți erau plini de sudoare. Indărătul tejghelei se afla Mary, mereu liniștită, dar cu buzele albe. De frică sau uimire?

Hagen se sculase dela masă, aruncând scaunul cât colo.

O mână băgase în sân. Jack ştia foarte bine ce înseamnă as
Işi dădea seama că şi aici joacă o carte mare, deoarece Hag
avea un temperament cu totul diferit de acela al lui Gonzal
Acesta va lupta, chiar dacă i se va porunci să părăseas
localul.

Totul se petrecuse atât de repede, încât urmele degetel
lui Gonzales, pe obrazul lui Hagen, nu dispăruseră încă. Cu
mişcare, Jack aruncă de pe masă revolverul lui Gonzales. A
poi, foarte liniştit, întoarse primejdiei spatele şi se îndreptă
spre scaunul său.

CAP. XVI.

PRIMEJDIA

In local continua să fie linişte. Lumea aştepta înfrigurată. Hagen avea o asemenea reputaţie în Tangle, încât atunci când trecea strada, lumea întorcea capul după dânsul. Şi ce voia să spună asta, numai locuitorii din Tangle ştiau.

Desigur că lui Bert i-ar fi făcut mare plăcere ca străinul să facă vreo mişcare suspectă, deoarece asta i-ar fi îngăduit să pună mâna pe revolver... lucru ce l-ar fi dus, cu siguranţă, la izbândă.

Hagen îşi da seama că toată reputaţia lui era în joc, deaceia se îndreptă foarte liniştit spre locul unde se afla Tigrul şi se opri drept în faţa lui. Capetele le erau la aceeaş înălţime, deşi Jack şedea.

— Tigrule, tot nu înţeleg ce s'a întâmplat.

Jack privi în ochii celuilalt şi citi şi teamă şi hotărîre în ei. Nici el nu înţelesese cum, dar simţi admiraţie şi simpatie pentru acest om.

— Hagen, n'are nicio importanţă ce-a fost, pentruă, socotesc, că eşti un om cumsecade.

Cu o mişcare repede, prietenoasă, Jack întinse celuilalt mâna şi Hagen o strânse, cu înfrigurare.

— Cât pe ce era să fac o prostie, aşa am fost îmbrobodit. Dar dacă vor să te mai calce pe bătătură, dă-mi mie de veste. Eu ţin la tine. Asta voiam să-ţi spun.

Apoi Hagen, după ce aruncă o privire asupra asistenţei care privea scena, înmărmurită, părăsi localul cu un râs ironic pe buze. După dânsul plecă şi Piaza rea şi numai după ce uşa se închise şi în urma acestuia, întoarse Jack privirea spre Mary. Faţa acesteia era împurpurată. Ii făcu un semn uşor din cap şi părăsi sala, îndreptându-se spre birou. Când el pătrunse acolo, după dânsa, fata încuiă uşa, alipindu-se de ea.

— Tigrule, astă seară ai scăpat uşor, spuse ea veselă. Deacum înainte nimeni nu va mai îndrăzni să-ţi spună o vorbă.

Ea-l privi, cu admiraţie, de sus până jos, apoi chicoti veselă. Deodată se apropie de el şi-i strânse mâinele cu putere, aşa cum numai un bărbat ar fi putut-o face.

— Tigrule, ai fost admirabil! Admirabil! Ai vrea să-mi trădezi un secret?
— Dacă e cu putinţă!...
— Cum ai făcut ca Gonzales să arunce arma? Cum ai isbutit asta numai cu vorba?
— Când i-am spus să pună arma jos — nădăjduiesc că mă vei pricepe — doream din tot sufletul să n'o facă.
— Cum s'ar spune, voiai să tragă?
— Simţeam nu ştiu ce sălbatec în mine — aveam poftă să-l strâng niţeluş de beregată.
Fata asculta cu răsuflarea strânsă.
— Pricep. Gonzales a citit ceva pe faţa ta — şi eu am început să observ asta.
Ea se dădu puţin înapoi şi-l privi cu alţi ochi.
— Tigrule, ce e cu tine? Ce ai tu mai deosebit decât ceilalţi oameni?
El scutură din cap şi amândoi râseră.
— Stai jos!
El se supuse şi ea se aşeză pe marginea mesei, privindu-i cu o sinceritate de copil.
— Cred că ştiu.
— Da.
— Iţi pierzi stăpânirea şi pentru scurtă vreme devii un tigru adevărat.
— Se poate să ai dreptate.
Ea-şi puse un picior peste celălalt şi-şi sprijini coatele în genunchi.
— Vreau să vorbesc cu tine deschis.
— Mă rog.
— Tigrule, cine eşti?
— Portarul dela Chuck şi Luck.
— Asta nu e un răspuns deschis, râse ea. De unde vii? Ce cauţi aci? Din ce lume faci parte?
— Din aceia din Tangle.
— Nu e adevărat, Tigrule. Aparţii tot atât de puţin nouă, cum albul nu e negru.
— Dece nu?
— Pentrucă n'ai nimic negru în tine. Toţi ceilalţi au ceva suspect în ochi. Tu eşti cu totul altfel.
Ea se opri o clipă şi după ce-i aruncă o privire pătrunzătoare, continuă:
— Eşti atât de deosebit, Tigrule, încât numai faptul de a mă afla singură aici, cu tine, mă turbură. Nu, nu aparţii cercurilor noastre. Dece ţii să rămâi aici?
— Vrei să-ţi spun adevărul?
— Fireşte.
— Azi dimineaţă, am văzut, în stradă, cum ştii să stăpâneşti gloata. Din clipa când te-am zărit, am ştiut că trebuie să aflu mai multe despre tine.

— Asta nu pot înţelege, făcu ea încruntând din sprincene. Mă vezi în fugă şi apoi te hotărăşti să rămâi aici! Cu motive de astea nu vei face nimic în faţa Tribunalului, Tigrule. Mai vezi de alţii...

— Şi totuşi aşa e. Deaceia am venit la Chuck şi Luck şi când te-am revăzut, am ştiut că am avut dreptate.

Ea clătină, neîncrezătoare, din cap.

— Am avut dreptate... pentrucă, îţi mărturisesc sincer, mă simt foarte fericit să stau acum de vorba cu d-ta, aşa... ca dela om la om.

— Hm! mormăi Mary, gânditoare.

Il privi larg, cercetătoare, dar ochii lui o priviau atât de deschis şi liniştiţi, încât ea încuviinţă.

— Şi eu am avut aceeaşi impresie. Cum ai putea lămuri dorinţa asta..

— Aş avea şi o mie de motive. Mai întâi, eşti foarte frumoasă.

— Tigrule, nu cumva ai de gând să-mi faci o declaraţie de dragoste.

— Nici gând. Spuneam, doar, adevărul, aşa... ca dela om la om.

Ea râse, bine dispusă.

— Ei... şi mai departe?

— N'are niciun rost să mai vorbim de alte amănunte.

— Ce fel de amănunte?

— Mâinele.

Ea se uită cercetătoare, la mâinile ei, pe care le consultă gânditoare.

— Dar afară de mâini şi ochi, Mary, mai sunt o sumedenie de alte motive.

Ea se uită la el, visătoare.

— Pe celelalte, ţi le-aş putea lămuri foarte greu. Mai întâiu, felul acesta de a stăpâni mulţimea. Apoi chipul cum m'ai cercetat atunci când mi-ai dat ciorba... şi apoi modul cum mă priviai atunci când mă luptam cu Boynton. Dar ceeace e în lăuntrul d-tale, asta n'o pot spune. Şi tocmai ca să studiez asta, am venit aici.

Ea se uită la el într'un aşa chip, încât inima începu să-i bată cu putere.

— Cred că nici n'aş fi trebuit să te las să-mi spui toate astea.

— Dece?

— Pentru că... e primejdios.

El clătină din cap.

— Ba da, e primejdios. Dar, spune-mi, Tigrule, ce gând ai?

— Să te iau de aici.

— Să mă iei de aici?

— Da, pentruca să te pot studia mai bine, făcu băiatul, luând mâna fetei.

Ea făcu o mişcare, ca şi cum ar fi voit să şi-o retragă şi el o întrebă atunci repede:

 — Ţi-e frică de mine?

— Nu mi-e frică de nimeni pe lume, răspunse fata mândră, lăsând ca tânărul să-i reţină mâna, dar vădit neliniştită. In ochii ei treceau sclipiri ciudate şi umbre.

— Pleacă acum.

— Spuneai, doar, că nu ţi-e frică. Atunci?

— Il ştii, doar, pe acel tigru care se trezeşte, uneori, in tiner

— Ei?

— Aşa ceva e uneori şi în mine. Uneori simt aici ceva, care parcă mă îndeamnă să cânt, să urlu...

Ea lunecă jos de pe masă şi-l apucă de mâini. Umbra îi dispăru din ochi, cari acum străluceau feeric.

— Tigrule, tigrule, tigrule! şopti ea.

Afară începu să cânte o flaşnetă, dar lui Jack i se păru că e o simfonie, un cântec de heruvimi. Atingerea mâinilor ei îl făceau atât de fericit. Se apropie de ea... fata îşi trase capul îndărăt... se apropie iar... buzele ei se întredeschiseră uşor... din ce în ce mai aproape de el... şi deodată privind în ochii ei frumoşi, descoperi în ei frumuseţile lumei, personificate de femeia asta minunată... descoperi că fiecare părticică din ea e muzică... muzică divină... In clipa aceasta, flaşneta amuţi.

— Tigrule, strigă fata.

Groaza ce o citi în ochii ei, îl făcu să vrea s'o ţină mai strâns în braţe, dar ea i se strecură, sglobie.

— Ştiam că e primejdie, şopti ea. Pleacă!

De două trei ori, simţi că „tigrul" se trezeşte în dânsul, dar după ce aruncă o privire ciudată asupra fetei, eşi din birou, trăgând uşa, încetinel, după dânsul.

CAP. XVII.

PREVENIRE.

In camera lui îl găsi pe Sanford, împachetând cu înfrigurare. Faţa sevitorului era absolut pământie.

— Ah... dvs. sunteţi, Sir, suspină acesta uşurat.

— Dar cine credeai, oare? Dar ce înseamnă bagajele astea, Sanford?

— Sir, e timpul s'o ştergem.

Jack se apropie de servitor, îl apucă de piept şi întorcându-i capul spre lumină, văzu ochii înfricoşaţi ai omului său de încredere.

— Ai dat în mintea copiilor, omule? Ce s'a întâmplat?

— Ceva care ne împiedică să mai rămânem aici.

— Nu mai spune!

— O primejdie grozavă, Sir!

— Hm! S'a întâmplat ceva? Iar a apărut vreun Larry Boynton pe scenă? Sau vreun Gonzales şi Hagen?

— Gonzales? Hagen? repetă servitorul, negăsindu-şi locul. Stăpânul său se aşeză, liniştit, pe un scaun şi-şi aprinse o ţigare,

studiând trăsăturile feţei lui Sanford, prin fumul ce se urca la tavan.

— Devine foarte interesant. Ei, vorbeşte.

Dar Sanford aruncă o privire foarte înfricoşată spre întunericul de afară, apoi se uită gânditor, la uşă. Se apropie apoi de fereastră şi trase draperiile, după care se uită cu atenţie în colţişoarele mai întunecoase ale apartamentului, care neavând decât un singur bec, nu lumina peste tot cu aceeaş intensitate. In cele din urmă se opri drept în faţa lui Jack Lodge pentru a-i şopti:

— Pavian e aici!

— Ia nu mai vorbi aşa, omule, căci bagi spaima în mine. Şi apoi cine e acest Pavian? Stai jos şi mai fumează o ţigare... ca să te mai linişteşti puţin.

Sanford luă o ţigară cu degete atât de nervoase, încât deabia o putu ţine. Inainte de a o aprinde se auzi un sgomot uşor, pe care Jack nici nu-l auzi, dar care pe Sanford îl făcu să sară în sus. După ce-şi aprinse ţigara, trase câteva fumuri, fără să răsufle. Ţigara se făcuse mică de tot, atunci când el îşi trase scaunul mai aproape de acela al stăpânului.

— Un diavol... aşa e acest Pavian!

— Şi ce legătură are cu noi?

— El a trimis pe Gonzales şi Hagen.

— Aşa? Vasăzică el conduce banda?

— Da. Din bandă face parte şi Boynton. Deaceia a venit şi Pavian încoace.

— Crezi că puşlamaua are ceva împotriva mea?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie ce zace în creerul acestei satane. „Se ştie doar că de trei ori nu glumeşte! De două ori, n'a isbutit cu d-voastră, dar a treia oară e limpede că va sfârşi.

— Şi de unde ştii că el trage sforile?

— După ce ai părăsit sala, Hagen s'a înapoiat. Neavându-vă, s'a apropiat de mine, mi-a pus bef de fel de întrebări ca să se convingă că într'adevăr vă sunt prieten, apoi mi-a spus că aduce ordinul lui Pavian, prin care vi se pune în vedere că până mâine dimineaţă să disparem din Tangle.

— Aşa? Straşnice noutăţi îmi mai dai!

Sanford părea mai fără viaţă, mai bătrân ca de obiceiu.

— Sir, aveţi încredere în mine!

— Păi am, Sanford, chiar foarte multă, dar văd că acest Pavian te obsedează.

— Duceţi-vă la poliţie şi întrebaţi ce se ştie acolo despre Pavian. Nu vă încredeţi cuvintelor mele, duceţi-vă acolo şi veţi afla că toată poliţia urmăreşte de ani de zile acest diavol, fără să isbutească să pună mâna pe el. Acum câteva săptămâni poliţia fusese cât pe ce să pună mâna pe el... dar n'a reuşit. De trei săptămâni nu s'a mai aflat nimic despre dânsul. S'a topit... s'a dizolvat... şi nimeni habar n'are de el.

— Ce specialitate are?

 — Furturile, în general

— Ii place variaţia?
— Da... Spargeri... falşificări... crime...
Ultimul cuvânt deabia ce-l mai rosti. Jack se uită supărat la el.
— Sanford, frica ta mă îmbătrâneşte.
— Nu mai ştiu ce e cu mine... aş vrea să părăsim Tangle cât mai repede.
— Cum aşa, Sanford?
Sanford se uită, foarte necăjit, la stăpânul său.
— Sir, lăsaţi-mă să vă povestesc ceva despre dânsul.
— Poftim,
— Vă reamintiţi cum l-aţi cunoscut acum vreo şase ani pe detectivul Wentworth, Sir?
— Se spunea că orice urmă îl aduce la ţintă. Imi amintesc, chiar, că-mi doriam să am şi eu aşa noroc când voi fi pe urma vreunei fiare.
— Avea reputaţia, într'adevăr, că prinde toţi criminalii pe cari îi urmăreşte. Asta acum şase ani. Acum s'a dus cu reputaţia asta.
— Dece?
— Acum vreo patru ani, Pavian plecă spre Anglia şi Mr. Wentworth se puse în urmărirea lui. Detectivul trebui să străbată Scoţia, Franţa, Egiptul, pentruca, în cele din urmă, să se întoarcă la New-York cu buzele umflate. Acesta fu primul său insucces.
— Cum s'ar spune, acest Pavian, e un borfaş internaţional?
— Toată lumea îi serveşte de scenă.
— Bine, continuă cu povestea ta despre Wentworth. Nu-mi pot închipui cum de n'a reuşit el să pună mâna pe Pavian. Cuvântul insucces nu se găseşte în vocabularul lui.
— Dar nici în acela al lui Pavian nu există. Aşa precum v'am spus, Wentworth s'a înapoiat la Londra. Peste două zile, se comise o spargere acasă la dânsul. Locuinţa nu-i fu ruinată. dar toate lucrurile de valoare se topiră!
— Extraordinar, Sanford! Casa lui Wentworth era atât de straşnic păzită, încât mă mir cum a putut fi spartă. El în persoană mi-a arătat tot mecanismul trucurilor sale.
— Pentru orice bandit ar fi fost un lucru imposibil această spargere... nu însă şi pentru Pavian. Şi el fu acela care sparse casa. Inima lui Wentworth fu sdrobită din cauza asta. Chemă într'ajutor pe toţi colegii lui, se organiză o adevărată vânătoare şi trei luni dură expediţia după urmele lui Pavian. Intr'o bună seară, Wentworth da o masă pentru câţiva cunoscuţi, dar înainte ca serata să se sfârşească, buzunarele mosafirilor fură, toate, golite.
— Ah! Pavian o fi ucis pe vreunul din servitori.
— Nici gând... In seara aceia făcea şi el parte din ei.
— Măi drace!
Chipul lui Sanford se mai lumină, atunci când văzu că cuvintele lui găsesc răsunet.

— Şi ce-a făcut Wentworth?

— Cel mai inteligent lucru ce putea să facă!

— Şi anume? întrebă Jack, aplecându-se spre servitor, deoarece povestea îl amuza peste măsură de mult.

— A încetat urmărirea.

— Drace! făcu Jack, ştergându-şi fruntea.

— Trebuie să vă gândiţi, Sir, că Mr. Wentworth era un om foarte curajos.

Jack încruntă din sprincene.

— D-voastră, Sir, sunteţi aici cu totul la dispoziţia lui Pavian. Aici, e acasă la el. Cunoaşte fiecare colţişor din Tangle. Nu există om pe aici, care să nu-l asculte, din cauza fricei ce o inspiră.

Jack se sculă în picioare şi începu să se plimbe de colo până colo prin cameră.

— O ruşine, poate că nu, făcu el, gânditor. Dar cu cât îmi vorbeşti mai mult, Sanford, cu atâta ţin mai mult să dau ochii cu acest Pavian, ca să văd ce fel de om e.

Servitorul deveni de o paloare cadaverică.

— Acest diavol încarnat mă interesează teribil, Sanford.

— Aţi nimerit cuvântul cel mai potrivit, Sir.

— Ei vezi? Deaceea ţin să-mi măsor puterile cu el.

Şi vesel, băiatul aruncă capul pe spate. Se simţia din nou ca tigrul din junglă.

Foarte îngândurat, Jack se apropie de cămin. Fără să-şi dea seama puse mâna pe vătraiul greu de fier, ce se afla acolo şi începu să se plimbe cu el prin cameră, de parcă era un bastonaş.

— Afară de asta, dragă Sanford, s'a întâmplat azi ceva care mă împiedică să părăsesc Tangle.

Sanford crezu că-şi pierde răsuflarea la aceste cuvinte, în timp ce Jack sprijini vătraiul de perete.

— Puteţi să-mi spuneţi, Sir, ce credeţi prin asta?

— Nu pot. Dar şi fără asta, aş fi rămas aici ca să dau ochii cu Pavian.

Şi mai înainte ca servitorul să-i poată răspunde ceva, Jack văzu ochii acestuia deschizându-se peste măsură, aţintindu-se asupra cuiva ce apăruse, desigur, în spatele său.

CAP. XVIII.

TIGRUL E INCOLŢIT.

Jack se întoarse cu iuţeala fulgerului, simţind că primejdia vine dela spate şi în întunericul în care se afla pragul uşii, zări o mutră respingătoare. Părea o fantomă. Mutra râse, întunecată.

— Straşnică hotărâre, spuse fantoma cu o voce adâncă, dar uite-ţi dorinţa îndeplinită.

Sângele lui Jack începu să fiarbă şi el simţi ciudata dorinţă de a se afla cât mai departe de camera aceasta.

Râsul lui Pavian se prefăcu într'un rânjet

— Nu prea se vede să-ţi pară bine, făcu el şi Jack prinse un uşor accent străin.

Fantoma aruncă o privire spre Sanford şi Jack descoperi că profilul vizitatorului seamănă grozav cu statuia lui Thutmosis al treilea al Egiptului, sau cu aceia a lui Amenofis. Acelaş râs brutal, aceiaşi ochi apropiaţi, acelaş râs misterios. In general, capul lui Pavian, era parcă tăiat în granit.

Era imposibil de ghicit dacă acest om era tânăr sau bătrân. Jack nu descoperi nicio asemănare între bandit şi bestia după care fusese poreclit. (Pavian-maimuţă). Pe faţa lui nu se citia nici o expresie, omenească sau de fiară.

Sub privirea sa, Sanford se încovoie ca un sclav sub biciu.

— Pe tine te-am mai văzut, îmi pari foarte cunoscut. M'ai uitat, Vaudrain?

Sanford se cutremură atunci când auzi acest nume, dar când văzu că umbra întinde o mână spre el, se ridică anevoie de pe scaun, ca şi cum ar fi fost tras de o putere nevăzută şi se apropie de uşă cu paşi siliţi de automat. O mare uimire se zugrăvi pe faţa lui Jack. Ar fi vrut să strige după servitor, dar nu putu să-şi deslipească buzele.

Mâna lui Sanford se întinse şi dispăru în laba uriaşă a lui Pavian.

Jack îl privi pe străin cu ochii săi cercetători şi liniştiţi.

— Sanford, dacă te deranjează, întoarce-i spatele.

Sanford nu auzi această povaţă, deoarece privirea nu i se deslipea de pe omul de lângă uşă.

— Iar d-ta, continuă Tigrul mai departe, ia loc pe scaunul acesta. Cred c'o să-ţi suporte greutatea.

Rânjetul de pe chipul lui Pavian se stinse; aruncă o privire supărată, dar apoi râse iar. Se părea că aşa e obiceiul lui să facă, atunci când era supărat.

— Imi pare bine să constat că nu eşti un fricos ca prietenul d-tale, dar n'am venit să-ţi fac o vizită de plăcere.

— Bine, încuviinţă Jack.

— Am auzit convorbirea d-tale cu Vaudrain şi am intrat înăuntru... pentru a pune punctul pe i. Te va interesa, poate, să afli că tot ce ţi-a spus el, e adevărat. Până mâine dimineaţa, trebuie să dispari din Tangle.

— Asta e foarte interesant... dar, din păcate, cu neputinţă.

— Şi în ce priveşte fata...

Jack se înfioră.

— Cine eşti, d-ta? Diavolul?

— In ce priveşte fata, continuă neturburat Pavian, al cărui rânjet se mări... pe fată trebuie s'o uiţi. E sortită altcuiva.

— Voinţa ei e liberă.

— Deloc, Voinţa ei atârnă de mine.

— Ho, omule. Mergi prea departe.

— Şi dorinţa ei e să nu te mai vadă niciodată.

— Mă îndeosc.

— Intreab-o, atunci.

Pe fruntea lui Jack apărură picături mari de apă.

— Ei... mergi sau rămâi?

Jack avea impresia că e un copil care se luptă împotriva unui om mare. Simţământul acesta îl înlemni. Simţi că braţele şi mâinile îi sunt amorţite.

— Iţi dau răgaz zece minute ca să te hotărăşti, făcu Pavian rece.

De necaz, Jack văzu roşu înaintea ochilor.

— Inainte de a te duce dracului... nu plec de aici!

— Aşadar, decis? Nu, mă îndoesc. Peste o oră mă înapoiez, ca să-mi dai răspunsul definitiv. Intre timp, bunul meu prieten Vaudrain îţi va da şi alte motive pentru ce e mai bine să-mi asculţi sfatul. Afară de asta ţin să-ţi mai arăt ceva, asupra căruia să reflectezi, până ce mă voi înapoia.

Spunând aceste cuvinte, ridică vătraiul cel greu, de fier, pe care Jack îl sprijinise de perete, haina omului se umflă cu putere — luând forma muşchilor — faţa-i deveni şi mai de fiară şi dinţii-i scrâşniră. Şi vătraiul începu, din ce în ce, să se îndoaie sub apăsarea acelei puteri supranaturale. Cele două extremităţi se apropiară şi fierul pârâi.

— Asta să te stimuleze la o hotărîre cuminte.

El aruncă fierul la picioarele lui Jack, şi mai înainte ca sunetul căderei să înceteze, Pavian dispăruse, fără sgomot.

Tânărul ridică fierul de jos şi opintindu-şi muşchii, încercă să readucă fierul la poziţia lui primitivă. Dar vătraiul rămase ţeapăn. Lodge se întoarse spre Sanford şi se uită foarte serios la el.

Acesta făcu o mutră de copil care fusese tocmai pedepsit şi care nu se simţea încă sigur. Se uită spre stăpânul său, ca o fiară încolţită.

— Ce v'am spus? şopti el.

Jack aruncă vătraiul în cămin. La sgomotul făcut, Sanford sări în sus de spaimă, dar Jack ridică nepăsător din umeri.

— Jocul merită osteneală, Sanford. Deaceia... deabia ţin să rămera.

Dar Sanford păru că nici nu-l aude. Sta înlemnit pe scaun, gata să sară la cel mai mic semnal, în timp ce ochii lui cercetau, cadela un colţ la altul al ei.

— Rămânem, repetă Jack neîndurător, dar ochii săi dovedeau adânca milă ce i-o inspirase servitorul, pe care-l supraveghia neîncetat.

De nenumărate ori îl văzuse pe acest om în primejdie, dar riciodată nu arătase spaima de acum. Se părea că toată spaima din junglă, a fiarelor ce se târăsc şi merg pe pământ, toate spaimile văzduhului şi subsolului, îşi daseră refugiu în această cameră. Faţa îi îngălbenise, iar buzele erau absolut albe. Mâna pe care Pavian i-o strânsese, îl mai durea, încă.

Deodată ochii săi căzură asupra unui sertar deschis. Se a-

runcă înfrigurat, spre el, căută ceva cu mare nervozitate, găsi, aruncă obiectul pe pat şi prăbuşindu-se pe un scaun, îşi ascunse faţa în mâini.

CAP. XIX

SPAIMA

Conduita lui Sanford dovedia, mai mult decât orice, respectul de care Pavian se bucura în Tangle. Sanford, care de de atâtea ori scăpase dela moarte datorită siguranţei mânei sale, a privirilor sale vultureşti şi a armei ce-a avea, ştia, totuşi, că acum, orice apărare va fi zadarnică. Jack se apropie de servitorul său şi-i puse mâna pe umăr.

— Sanford, spuse el cu vocea liniştită, dar cu faţa albă ca varul. Sanford, cred c'ar fi mai bine să pleci.

Jack urmări cu mare curiozitate pe trăsăturile feţei servitorului său, lupta lăuntrică ce avea loc în acesta.

— Vreau să rămân, dar...

— Ştiu că vrei, Sanford. Ştiu asta. Şi nici n'ar fi nevoe să te duci. Eşti, doar, hipnotizat. Asta-i. Pe vremuri, când eram copil de şcoală, eu eram căpetenia băeţilor. Dar, într'o bună zi, veni altul, mai puţin înalt, decât mine, mai puţin vânjos decât mine şi eu fui aruncat într'un colţ. Privirea lui, impunea şi deaceia îl ascultau copiii orbeşte. La fel se petrece acum şi cu tine, Sanford. Omul acesta e strigoiul tău!

Sanford nu voia, însă, să se lase consolat. Incepu să râdă, dar apoi se opri, pentru a arăta în spre cămin.

— Un strigoi? întrebă el.

Pe stăpânul său îl trecu un fior rece.

— Aş pune rămăşag, că deşi vă era teamă de copilul cu ochii pătrunzători, totuşi într'o bună zi i-aţi pus mâna în piept.

Jack râse, foarte bine dispus.

— Şi ce mai luptă dreaptă a fost. Drăcuşorul acela se pricepea la box, deoarece, de câte ori mă apropiam de el, îmi pocnea câte-o directă cu stânga. Bine arătai eu după aceia. Timp de zece zile nu mă putui mişca pe o parte.

Incepu chiar să râdă cu hohote, amintindu-şi de păţania asta.

— Dar acum e cu totul altceva, Sanford. Nu trebuie să-ţi fie ruşine. La tine e vorba de hipnoză, îţi spun eu!

— Ba e frică, răspunse Sanford, amar. E frică, o simt eu bine... Dvs. n'aţi cunoscut niciodată aşa sentiment. V'am observat adesеori înfruntând leii şi de multe ori voiam să daţi înapoi, ca să arătaţi că sunteţi un om ca toţi ceilalţi. Dar niciodată nu mi-aţi făcut pe plac.

— Şi vrei să ştii dece?

— Ei?

— Pentrucă de fiecare dată eram speriat de moarte. După

ce izbândiam, mi-era rușine de sentimentul acela. Intotdeauna mi-era teamă să nu observi tu... că mi-e frică. Dar odată criza trecută, frica-mi dispărea.

Sanford se uită la el, într'o mută admirație.

— Și vreme de atâția ani n'am putut observa eu nimic, suspină el, amărât.

— Am fost tot atât de tainic... ca și al douilea nume ce-l ai.

— Vaudrain, da! Vreți să vă povestesc totul?

Ridică privirea spre stăpânul său, dar acesta clătină din cap.

— Nu mă intresează. Numele nu te poate schimba în ochii mei. Am fost de multe ori în foc cu tine, prietene și știu ce fel de om ești. Vaudrain? Sanford? Ei și? Acum du-te acasă și uită casa asta nenorocită!

Servitorul se uită la el cu ochii săi credincioși, se uită apoi și la cămin, acolo unde sa afla vătraiul și ridicându-se de pe scaun, se îndreptă spre pat, începând să-și împacheteze lucrurile. Jack se așeză pe un scaun și își aprinse o țigară, cu fața la geam, pentruca celălalt să nu-i vadă mâhnirea ce-o trădau trăsăturile sale. Pentru dânsul asta însemna ca o dezertare dela datorie, ca o dezertare din fața vrăjmașului. Se simțea singur și părăsit în clipa cea mai critică. Când își întoarse capul, Sanford sta cu geamantanul în mână, privind, îngândurat, spre dușumele.

— Adio. Peste câteva zile, o să mă vezi iar.

Sanford ridică capul, buzele i se desfăcură — dar nu se auzi niciun sunet și se îndreptă spre ușă. Lupta lăuntrică a servitorului se păru că nu încetase, deoarece, afară, de trei ori încercă să pună mâna, iar, pe clanță, dar în cele din urmă se răsgândi și coborî scara.

Jack întoarse scaunul ca peretele să-i fie în față, apoi așteptă în liniște. Peste o oră Pavian trebuia să vină să ia răspunsul. Ceva îi spunea lui că va avea loc o luptă, o luptă numai cu pumnii, nu și cu armele... Privi îngândurat spre vătrai, întoarse ochii spre perete și apoi privi iar vătraiul...

Era atât de adâncit în această așteptare, încât nici nu auzi ceasornicul bătând în camera de alături. In cele din urmă auzi un mare tărăboi în stradă.

Cu tot întunericul, străzile din Tangle erau într-o mare însuflețire. Auzi vocile țipătoare ale copiilor, murmurul discuției bărbaților și urletele femeilor bete. Prohibiția era cunoscută și în Tangle, dar nimeni n'avea vreme de ea.

De jos, îi veni un miros de mâncare. De ceapă prăjită, de friptură. Peste tot, oamenii, îndeletnicindu-se cu ocupațiile lor, habar n'aveau de cele ce se vor întâmpla, peste puțină vreme, în camera aceasta dela Chuck și Luck. Deodată, auzi pași ușori.

O sudoare rece îi apăru pe frunte. Pașii deveniră din ce în

se mai apropiati... se opriră în fata usei sale... auzi un suflu greu, afară... usa se deschise binisor... și Sanford apăru în prag.

Arăta ca unul ce se sculase tocmai din pat, după o lungă bolire. Mersul îi era nesigur și părea foarte îmbătrânit. Își puse geamantanul într'un colt, își aruncă pălăria cât colo și rămase lângă pat.

Jack îl privi în tăcere, apoi, în cele din urmă, se sculă de jos, merse spre el și îi întinse mâna. Degetele reci ale lui Sanford o strânseră nervos.

— Inteleg, făcu Jack, dar celălalt nu rosti o vorbă.

Reîntoarcerea lui Sanford, deși acesta nu-i putea ajuta prea mult în lupta ce trebuia s'o aibă cu Pavian, avea o mare valoare morală pentru el. Nu mai era singur. Ridică, foarte liniștit, jaluzelele și privi îngândurat hărămălaia de pe stradă.

Se uită la ceas. Mai avea vreo 40 de minute. Tare i-ar fi plăcut ca Pavian să se întoarcă mai repede. Deodată, i se năzări ca bine ar fi să mai stea de vorbă și cu Mary Dover, să se convingă dacă într'adevăr fata voia ca el să părăsească Tangle.

— Mă întorc peste câteva minute, Sanford. Stai aici.

— Singur ? întrebă celălalt, roșind. Prea bine, Sir.

Și cu pași ușori, Jack părăsi camera, îndreptându-se spre odaia lu Mary Dover. Când puse mâna pe clantă, se gândi ce întrebări va trebui să-i pună, mai întâiu, dar auzi vocea dulce a fetei răspunzând aceleia a unui bărbat și atunci mintile i se turburară.

Vocea bărbătească îi era foarte cunoscută. Privi în jurul lui. Nimic. Niciun suflet. Fără să mai stea mult pe gânduri, se îndreptă, repede, spre scara de incendiu, care, trecea pe lângă fereastra camerei lui Mary.

CAP. XX

TAINA

Era o seară de primăvară, foarte plăcută. Strădula era liniștită, acum. Peste drum, sub razele unei lanterne, se afla un chinez cu coadă, care trăgea dintr'o lulea.

Liniște și pace. Aerul parfumat al serii îi mângâia obrajii. Zefirul adiând, îndepărtă draperiile ferestrei și astfel Jack văzu... Văzu camera și în mijlocul ei pe Mary și Pavian. Fata stătea cu spatele spre Jack și acesta îi văzu mâinele ce se frângeau, la spate, înfrigurate, în timp ce vocea ei dulce îi încânta urechea.

Acum întelese Jack dece își merită Pavian porecla. Avea mâini lungi, de gorilă, iar atunci când rânjea, așa cum făcea acum, semăna grozav cu o maimută. Arăta acum ca un animal cu care nu trebuie să te lupti cu pumnii ci care trebuie ucis, prin orice mijloc, fără crutare.

Ce spunea Mary, nu prea putea el auzi, deoarece fata vorbia încet, dar ce răspundea Pavian, se auzia lămurit.

Ea mişcă puţin capul şi Jack îi văzu ochii. Semănau grozav cu aceia ai lui Sanford. Tot atât de mari şi speriaţi, înspăimântaţi chiar. Jack măsură depărtarea ce-l despărţea de fereastră. Din doi paşi putea fi la geam şi apoi un pas îl despărţea doar, de beregata banditului. Dar asta trebuia s'o facă numai în caz de primejdie pentru fată.

— Da, eşti aici.

— Iţi pare bine că mă vezi, nu ?

Un fior o cutremură pe fata şi băiatul înţelese la ce cazně o spunea gorila. Iar în veni pofta să se năpustească în cameră, dar se răsgândi, trăgând cu urechea putea afla multe.

— Vino 'ncoa ! Nu mai face aşa mutră plouată. Vino'ncoa ! N'auzi ?

Ea se mai apropiă puţin, dar făcu aşa ca masa să se afle între ei doi.

— Şezi !

Ea se supuse, ascultătoare.

— Ce, sunt un strigoi ? Fă o mutră veselă, ce dracu !

Ea schiţă un mic surâs, dar iar deveni serioasă.

Gorila făcu un pas ca şi cum ar fi vrut să se apropie de ea şi fata încercă să se ridice.

— Stai cuminte !

Ea rămase pe loc şi el se aşeză pe marginea mesei, încrucişându-şi braţele.

— Cine e omul acesta ?

— De cine vorbeşti ?

— Nu te mai preface ! Ştii la cine mă refer. I se spune Tigrul pe aici.

— Nu ştiu cine e.

— Cine l-a adus aici ?

— El singur.

Pavian clătină capul, râzând tăcut, apoi îşi aţinti iar privirile asupra fetei.

— Minţi. Tu l-ai adus aici.

— Nu.

— Ce caută aici ?

— E în locul lui Larry.

— Şi ce-ţi veni să-l dai pe Larry afară ?

O lucire energică sclipi în ochii ei.

— Nu te priveşte.

— Răspunde-mi, Larry e prietenul meu ? Acest fapt era un motiv să-l menţii pe Boynton în serviciu. El e prietenul meu şi Tigrul nu. Mai ai nevoe şi de alte motive ?

Mary se frământă neliniştită pe scaun. Namila rânji iar, fioros.

— Tigrul mi-e prieten, făcu ea, în cele din urmă.

Pavian începu să râdă, pentru a se opri imediat.

— La dracu, ce mă priveşte asta pe mine? Ce mă priveşte pe mine? Ce e între voi amândoi?

Deodată Pavian se aplecă spre Mary, ca şi cum un gând subit i-ar fi străfulgerat prin cap.

— Ce ai cu Tigrul?

— Nimic.

Laba păroasă a gorilei ridică capul fetei, pentru a o privi mai bine în ochi. Tigrul o văzu cutremurându-se. De pe buzele lui Pavian ţâşni un râs neîndurător:

— Hai, spune odată.

Buzele ei se mişcară, dar niciun sunet n'ajunse până la urechile Tigrului.

— Mai tare, tună Pavian, dacă vei minţi ceva mai tare, poate că te voi crede.

Deodată, ea-l lovi peste mână. Ochii îi străluceau ca nişte diamante.

— E prietenul meu. Auzi? Asta e ce voiai să ştii? E prietenul meu... şi Slavă Domnului pentru asta!

— Draci şi Dumnezei! cârâi Pavian, stăpânindu-se cu mare greutate şi încrucişându-şi iar braţele pe piept. Prietenul tău?

Ea tăcu. Avea o mână peste piept, deoarece inima-i bătea năvalnic.

Lui Pavian îi trecu un alt gând prin cap, deoarece iar se plecă spre fată.

— De când îl cunoşti?

— De vreo zece ore.

Tigrul nu putea înţelege fata de loc. Odată ce-i era teamă de şarpele acela, dece nu chema pe cineva într'ajutor? Strigătul ei ar fi alarmat jumătate din Tangle şi oricât era omul de al dracului, praf l-ar fi făcut prietenii ei N'avea nevoie decât să ridice, doar, un deget şi toată puterea lui Pavian se ducea. Şi în loc să facă asta, fata clănţănea din dinţi.

— De zece ore. Şi v'aţi şi împrietenit? Ce-ai văzut la el?

— E cinstit şi are o privire sinceră, deschisă.

— Şi din cauza asta?

— Da. Pentrucă nu e la fel ca ceilalţi.

Privirile întunecate ale lui Pavian n'o lăsau de loc.

— Ţii minte ce ţi-am spus când am plecat pentru ultima oară. Ţi-am cerut să vii cu mine.

Inima Tigrului încetă să bată

— Tu n'ai vrut însă.

Inima Tigrului bătea acum să se spargă.

— Nu.

— Ai spus că nu vrei, pentrucă ţii să rămâi cinstită. Dar aveai alt motiv. Priveşte-mă drept în ochi. Aveai un alt motiv. Voiai să mă vezi plecat — ca să fii împreună cu acest Tigru. Nu?

Mâinele lui parcă voiau să se repeadă asupra gâtului fetei.

— Astăzi l-am văzut pentru prima oară. Pot să jur!

— Jură!

Ea ridică mâna.

— Lasă asta! făcu el, lovind cu pumnul în masă. Când il aud pe cineva jurându-se, mă cutremur.

Tigrul începea să se nelinişteasca. Cu ce drept îi interzicea omul acesta să facă ce doreşte?

— Aici, în Tangle, toată lumea îţi e prietenă şi niciodată n'am avut să-ţi spun un cuvânt.

Ea încuviinţă.

— Cu Tigrul e însă altceva. Asta nu-mi place.

— Şi ce vrei să fac?

— I-am spus să plece.

— Ce?

— L-am rugat chiar.

Ea clătină din cap.

—De când ai început tu să te rogi? Aşa ai făcut şi cu Knacker Bobby? Şi pe el l-ai rugat întâiu? Dece nu l-ai scos şi pe Tigru de urechi, afară?

— Şi mă rog, dece nu? răspunse el, cu vocea înăbuşită de ciudă.

— Pentrucă nu-ţi va prea merge cu el!

— Aşa? O să vezi tu. Va fi afară înainte de a se lumina de ziuă.

Ea sări în sus, apucându-l de braţ.

— Ce ai de gând?

— Nu-ţi poţi închipui? rânji colosul.

Ea făcu un pas înapoi şi-şi apăsă pieptul cu mâinile.

— Dacă-l atingi cu un singur deget, doar, nu-ţi-o voi ierta niciodată.

Pavian se uită la dânsa, foarte uimit.

— Văd că ai moştenit ceva dela bătrânul. O scânteie, doar... dar îmi place. Va trebui să faci ce vreau eu. Dă-mi cheia camerei tale.

— Ca să mă încui în timp ce tu... nu, nu!

— Lasă vorba! Nu mai mârâi! Draci şi Dumnezei! Dă-mi cheia!

Mâna lui Pavian o apucă brutal de umăr.

— Ce-ţi veni?

Tigrul văzu cum mâinele ei îl apucă pe Pavian de umeri... apoi degetele i se închiseră pe ceafa lui de taur.

— E doar prietenul meu. A fost cinstit şi sincer cu mine. In amintirea vremurilor de altă dată...

Tigrului i se făcu negru înaintea ochilor, iar urechile-i refuzară să mai audă ceva. Aşa dar, era adevărat. Ea aparţinuse deci acestui om — acestui Pavian. Trăise cu el!

— Când mă gândesc, uneori, Mary, că ți-ar putea fi mai mult decât prieten...
Și Tigrul văzu cum Pavian cu o mână îi îndepărtează mânuțele dela gât, în timp ce cu cealaltă scotocea buzunarul rochiei.
— Te încui pentru mai multă siguranță, dar dacă urli și desfunzi mahalaua... îl ucid. Ai auzit?
— Te rog, o secundă încă...
— Tacă-ți gura...
Și o aruncă atât de brutal, încolo, încât fata căzu peste masă. Mary nu făcu nici o mișcare pentru a se ridica, ci rămase așa, cu fața în mâini, în timp ce părul ei negru îi acoperi umerii ca o mantie.
Pavian o privia atât de batjocoritor, încât Jack simți că iar se trezește „Tigrul" în el. Isbuti să se stăpânească cu mare greutate, ca să nu sară pe ferastră.
— Ea îi aparține lui, îl sfârtecă un gând... și eu n'am nici un drept! Doamne! N'am nici un drept!
Se îndreptă spre camera lui, cu pași mecanici și nici nu băgă de seamă când ajunse acolo. Văzându-l, Sanford sări în sus.
— L-ați văzut! strigă servitorul.
— Pe cine?
— Pe Pavian! Citesc asta pe fața Dvs.
Cu privirile rătăcite, Jack își duse mâna la frunte, spre a-și șterge nădușala.
— Ai despachetat lucrurile, Sanford?
— Da, Sir.
— Impachetează-le iar. Plecăm.
O flacăre vie luci în ochii servitorului, care ridică brațele spre cer.
— Slavă Domnului!
— Slavă Diavolului... căci numai el și-a băgat coada aici!

CAP. XXI.

BEȚIE.

Trecură multe minute, dar Mary Dover nu făcu nicio mișcare. Auzi doar cum ușa se deschide, pământul dudui sub pașii cuiva și cineva se opri lângă dânsa.
— Am fost în camera lui.
Ea își acoperi ochii, pentruca noaptea să-i învăluie.
— El nu era ocolo, râse Pavian. Mi-a dovedit astfel că Tigrul nu e chiar atât de prost. A șters-o, înainte de a fi prea târziu.
Cu un salt ușurel de pisică, fata sări în picioare, drept în fața lui.
— Minți! El n'a plecat!
Pavian nu răspunse nimic, rânjetul îi era foarte semnificativ. Ii arătă ușa și fata se repezi, besmetică, pe scări. Pașii ei deabia ce atin-

geau pamantul, dar nici picioarele lui Pavian, care o urma, nu făceau mai mult sgomot. Când ajunse la camera Tigrului, uriaşul se strecură, tăcut, după dânsa. Nici urmă de Tigru acolo şi sertarele goale vorbeau îndeajuns.

Fata rămase fără suflare, în timp ce Pavian o examina întunecat.

— Acum stai jos şi mai revino-ţi!

Ea se opri, însă, de masă şi luă o tabachere goală, ce aparţinuse Tigrului şi pe care Sanford, în graba lui, o uitase acolo.

— Nu mai ai ce căuta aici, spuse ea.

— Nu vreau...

— Lasă-mă singură.

El se cutremură de râs.

— Cu răposatul?

Fata scoase un ţipăt sălbatec şi cu o mişcare vie, un cuţit, un stiletet ascuţit ce strălucea ca o rază de soare, apăru în mâinile ei. Pumnalul era atât de ascuţit, încât numai cu o apăsare uşoară l-ai fi putut împlânta în carne, până'n plăsele.

— Afară! porunci ea. Afară... sau îl înfig în inima ta mârşavă. Afară!

Ea făcu un pas înainte, cu mâna ridicată şi Pavian, al cărui râs se prefăcuse în rânjet, lunecă spre uşă.

Când rămase singură, fata ascunse stiletul. Pe jos văzu un guler... la piciorul patului o cravată... toate astea dovedeau — Fuga! Fiecare amănunt îi dovedi frica celor doi oameni... şi ea, o fată dotată cu un curaj neînfricat — ea nu putu înţelege asta.

Invăţase să cunoască curajul hoţului şi sângele rece al ucigaşului şi acum parcă îşi închipuia spaima cu care Tigrul îl aşteptase pe Pavian, ştergându-şi din când în când fruntea încărcată de năduşeală. Işi aminti, subit de Gonzales şi de spaima ce-i citise pe faţa lui, atunci. Tot aşa trebuie să fi arătat şi Tigrul în aşteptarea lui Pavian.

Deodată ridică capul şi spuse cu convingere:

— Va veni iar. Ştiu că va veni iar.

Scoase o ţigare din tabachera de pe masă, se aşeză pe un scaun înaintea ferestrei şi începu să fumeze.

Fumul se îngroşă din ce în ce şi rotogoalele îi arătară, subit, o scenă... un tărăboi teribil... o luptă... braţe ce se ridicau... oameni ce se tăvăliau la pământ... şi deasupra lor, un om... un singur om...

Totul dispăru, apoi, pentru a face loc unei siluete. Tigrul ei! Scena se şterse iar, pentru a face loc unui obraz drag, ce se apleca spre dânsa, acolo, în biroul ei...

Tigrul voia să uite Tangle cât mai curând. Deaceia luă un taximetru. Când deschise ochii, se afla în faţa casei părinteşti, iar toate ce i se întâmplaseră peste zi, le socoti drept un vis. Peste o jumătate de oră, în patul lui, dormea atât de adânc, încât nici nu-l auzi pe Sanford cum intră în odaie, în vârful degetelor, pentru a deschide fereastra...

Ajuns în camera lui, servitorul clătină din cap. El ştia, doar, ce greu poate un om să uite.

Când Sanford se prezentă a doua zi de dimineaţă, stăpânul său arăta foarte proaspăt şi bine dispus. Şi prima poruncă ce o primi, fu aceia de a se duce în Tangle să cumpere o armă bună de vânătoare. Lucru ce ar fi trebuit făcut în ajun.

Mâncă în camera lui, deoarece voia să fie singur.

O clipă gândurile lui sburară spre mânuţele dragi ale fetei, amintindu-şi de dragostea ce i-o declarase, dar gândul acesta îl goni repede din minte. Iubise doar pe un altul, aparţinuse altuia, aşa că, acum, nu simţia decât compătimire pentru dânsa. E drept, era mai frumoasă decât celelalte femei, dar trăia în mediul acela infect şi avea desigur deprinderi foarte rele. Nu, nu... Chestia asta nu-l mai interesa.

După ce se îmbrăcă, se duse în camera lui. Femeia aceia înaltă, frumoasă, cu părul argintiu, i se păru lui Jack că e o sfântă. Slavă Domnului că are o mamă atât de minunată. D-na Lodge îi surprinse faţa radioasă şi-şi dădu seama că, în ziua aceea, cuvintele ei ar avea oarecare răsunet în inima fiului său.

— Nu te mai interesează expediţia africană, Jack?

— Ba da. Tocmai voiam să-l chem la telefon pe Darling, ca să punem chestia la punct.

— In cazul acesta, te fac prizonierul meu pentru toată ziua, hotărî ea. Ai ceva împotrivă?

El râse văzând-o atât de energică.

— Până când?

— Să spunem... până la miezul nopţii!

— Dacă vrei să preiei conducerea ştii ce o să se întâmple?

— Ce?

— O să fiu nevoit, în cele din urmă, să mă logodesc!

— Aşa groază ţi-e de asta?

— Când un bărbat vrea să-şi orânduiască singur chestiile de inimă, umblă ca un somnambul. Deaceia îţi las ţie, deacum înainte, grija asta. Cel puţin sunt sigur c'o să faci astfel încât să nu-mi frâng gâtul.

— Băiete, ce s'a întâmplat cu tine în ultimele 24 de ore? Parcă ai devenit un altul.

CAP. XXII.

FLAŞNETA.

Aşa se făcu că în seara aceia, Jack se duse la serata oferită de d-na Thomas Hardy, în cinstea d-rei Sylvia Lester, care-şi făcea atunci intrarea în societate. D-na Hardy se bucură foarte mult de venirea lui Jack, deoarece sumedenie de invitaţi refuzaseră în ceasul al 11-lea, aşa că Sylvia era în primejdie de a vedea prea puţini bărbaţi. Sylvia descindea dintr'o familie foarte onorabilă, dar fără tradiţie. Era foarte bogată, foarte drăguţă, dar gâtul îi era atât de subţire, încât, la orice mişcare a capului, i se vedeau vinele. Şi când râdea, gura i se [illegible]ia. Toate lucrurile astea erau cunoscute mamei ei, care se gândi

că fata numai așa va avea succes dacă-și va face intrarea în lume cu mare tămbălău.

Dar tămbălăul fu cât pe ce să se ducă pe copcă, din cauza refuzurilor. Noroc că Jack salvă situația. Era atât de puțin văzut prin lume, încât prezența aproape că-i era dorită. D-na Hardy îl primi cu multă plăcere.

La primul prilej, ea o luă pe Sylvia la o parte.

— La masă, îl așez pe Jack Lodge lângă tine. Il cunoști?

— Nu, dar am auzit multe despre dânsul.

— Trebuie să uiți tot ce ai auzit. Nu te uita că pare atât de sălbatec, e bun ca o bucățică de pâine caldă. Și nu-i place să i se laude isprăvile. In niciun caz, nu-i vorbești despre expediții vânătorești.

— Dece?

— Nu știu, răspunse d-na Hardy și cum văzu doi oaspeți cu cari ținea să stea de vorbă, adăugă repede: Dumnezeu a creiat bărbații... nu eu! și dispăru în grabă.

Mica Sylvia rămase puțin gânditoare.

Masa decurse în liniște. O orchestră desfăta asistența cu șlagărele cel mai la modă. Peste tot, Jack nu vedea decât lumină, curățenie și bijuterii. Inchise ochii, își aminti de Tangle și când îi redeschise văzu că Sylvie Lester îl privea râzând.

Toată lumea dansa, se amuza în fel și chip și aproape de miezul nopții, d-na Hardy și d-na Lodge se pomeniră față în față.

— Spune-mi, te rog, ce e astăzi cu Jack?

— Pentrucă se amuză și dansează?

— Ia te uită numai la el... Ori e un comedian de rásă, ori, într'adevăr se amuză!

— Comedian nu e în niciun caz! murmură d-na Lodge.

— Nici n'are reputație de așa ceva, confirmă gazda și amândouă isbucniră în hohote de râs.

— Lasă-l... o să se cumințească cu timpul.

Muzica încetă, lumea aplaudă vijelios, orchestra reluă bucata și parchetul se umplu iar de perechi. Muzica îl făcu pe Jack foarte gânditor. Ii reamintea de o alta. Deodată, i se păru că aude o flașnetă pe stradă.

— Ce ai? îl întrebă Sylvia, care dansa cu el.

— Nimic! Nimic!

Dar el nu îndrăzni s'o privească în ochi.

— Arăți... foarte ciudat.

El nu răspunse. Voia, din toată inima, ca muzica să înceteze odată. Ochii Silviei se ațintiră asupra lui. El îi surâse și deodată i se păru că mâna ce se afla pe umărul lui, se schimba subit, se modela, devenia mai frumoasă... Mary Dover!

— Scuzați! auzi la urechile lui vocea cuiva care-l călcase pe picior, dar el auzi. Gândul lui era departe... tocmai în Tangle.

Deodată, la o piruetă, văzu fața unui bărbat. Billy Phipps. Obrazul trandafiriu al acestuia, se schimbă subit, pielea îi deveni ca de pergament și rânjetul ce-l schiță deveni acela al lui Pavian.

Inchise ochii. Când îi redeschise, ceața se risipise... pentru o cli-

pa, doar. Sylvia Lester îi spuse ceva, dar el nu-i auzi vocea, pentrucă, în această clipă o altă voce îi stăpânia sufletul. Mary Dover!

Dinspre stradă, auzi iar sunete de flaşnetă. Dar el era în stăpânirea diavolului, acum... al aceluiaş diavol care schimbase faţa Sylviei, cu aceea a Maryei Dover! Şi apoi, fetele astea de aici, în niciun caz nu se puteau compara, în frumuseţe şi deşteptăciune, cu Mary a lui, cu Mary Dover!

Se opri, brusc, într'un colţ al sălei.

— D-ră, vă rog să mă iertaţi! Nu mă prea simt bine!

— Să chem pe cineva? V'am văzut şi eu cum v'aţi schimbat la faţă, aşa... pe negândite...

— Da, mi se pare... inima...

— Groaznic! Să...

— Nu, nu! Nu spuneţi nimănui. Voi pleca, neobservat, acasă!

Mama lui şi d-na Hardy, se sculară, surprinse, în picioare, atunci când îl văzură venind. Scuze, regrete... şi peste puţin se aflau în stradă. In drum spre casă, mama îl apucă de braţ şi-i privi drept în ochi.

— Jack, tu nu eşti bolnav. Ce e cu tine?

— Da, mamă, nu sunt bolnav... dar sunt posedat de o idee fixă.

— Ce anume?

— Ceva groaznic, de care şi mie mi-e ruşine. Dar chiar în noaptea aceasta mă voi scutura de ideea asta fixă.

CAP. XXIII.

COCOŞATA.

Intrucât Sanford avea obiceiul să nu se ducă la culcare până nu se înapoia stăpânul său, îl aşteptă şi în acea noapte... şi cum vremea era cam răcoroasă, un foc vesel pâlpâia în cămin. Lui Jack îi venia foarte greu să-i comunice servitorului hotărîrea sa, deaceia, în timp ce-şi scotea mănuşile, privi cercetător spre Sanford.

Acesta se plimba prin cameră, ocupat de a orândui totul. In cele din urmă, veni cu un pahar de lichior şi cu un măr. Auzind vocea lui Jack, se întoarse repede spre stăpânul său, dar când îi văzu ochii, aproape că înţelese situaţia.

— Arătaţi ca şi cum aţi avea de gând să vă duceţi undeva, râse el, ceva cam neliniştit.

— Tocmai, Sanford. Ai nimerit. Vreau să părăsesc casa.

— Bine. Unde mergem? Luăm trenul?

— Noaptea asta călătoresc singur. Şi trenul nu pleacă încotro mă duc eu.

— Tangle! ţâşni din gura servitorului.

— Da. Dă-mi hainele celelalte. Peste zece minute vreau să fiu pe drum.

O spaimă mare se zugrăvi pe chipul credinciosului său servitor.

— Imi pare rău, Sir. Credeam că nu mai aveţi nevoe de aceste zdrenţe şi le-am ars.

— Drace!

— Dar poate că vreţi s'o lăsăm pe mâine? In cazul acesta aş putea face rost de alte haine, adăugă servitorul, îndreptându-se spre uşă.

— Stai! îi porunci Jack.

— Sir?

— Sanford, adu hainele acelea încoa!

Sanford începu să şovăie, apropiindu-se de Jack.

— Sir, pot să vă spun două vorbe?

— Douăzeci.

— Numele meu e Vaudrain. O ştiţi. Acum zece ani, numele acesta era foarte cunoscut în Tangle. Nici acum nu e uitat acolo şi nici eu n'am uitat Tangle. Sir aţi fost odată acolo şi aţi scăpat cu faţa curată. Dumnezeu ştie cum a făcut minunea asta. A doua oară n'o să mai fie la fel. Sir, pe cuvântul meu de cinste, dacă vă înapoiaţi acolo, va fi vărsare de sânge. Cunosc foarte bine acest blestemat Tangle.

— Ai terminat?

— Da.

— Atunci adu-mi hainele.

Aruncă pardesiul cât colo, fracul urmă acelaş drum şi Sanford se văzu nevoit să plece pentru a asculta porunca, aduse hainele din ajun, apoi dispăru, fără să spună o vorbă, în camera de alături.

După ce Jack se îmbrăcă, bătu în uşa de alături.

— Mâine dimineaţă, Sanford, spune-i te rog d-nei Lodge...

— Ce, Sir? făcu Sanford apărând pe uşă, îmbrăcat şi el, gata de drum. Stăpânul său se uită cercetător la dânsul.

— Dela om la om, Sanford. Vreau să-ţi spun ceva. Eşti cea mai cumsecade fiinţă de pe pământ.

Şi cum Sanford păru că se ruşinează de această observaţie, întoarse spatele repede şi coborî pe scări, spre uşa de serviciu.

Nu făcură bine câţiva paşi, pe stradă, că un tânăr, care şontăcăia pe un picior, foarte caraghios, se luă pe urmele lor. Străbătură City, oraşul de jos, dar când ajunseră la capătul unei străzi, Sanford îl apucă pe Jack de braţ.

— Sir, ei sunt pe urmele noastre.

— Nu se poate!

— Totuşi, de câtăva vreme suntem urmăriţi.

Jack aruncă o privire îndărăt, asupra străzei pustii.

— Unde e? A încetat deacum urmărirea?

— A ghicit, probabil, încotro ne ducem, o fi telefonat şi acum desigur suntem aşteptaţi.

Jack îl privi, curios, pe Sanford, deoarece omul tremura de frică din toate mădularele.

— Sanford, pentru ultima oraă: vrei să te duci acasă şi să aştepţi acolo înapoierea mea?

— Sir, pentru ultima oară: nu vreau.

Nu mai rostiră niciun cuvânt şi amândoi străbătură Aleea Malvern, care ducea drept în mijlocul cartierului Tangle. La un colţ de stradă, acolo unde întunericul era mai adânc, o siluetă întinse deoda-

ta mâna, rugătoare. Jack lăsă să-i cadă o monedă de argint în palma întinsă și-și văzu de drum. Nu făcu însă decât vreo câțiva pași și auzi un sgomot ușor îndărătul lui.

Și sgomotul era un fel de fluierat. Un sunet foarte des întrebuințat în Tangle, atunci când vrei să previi pe cineva că-l pândește vre-o primejdie. Când întoarse capul, văzu că silueta din noapte, o cerșetoare cocoșată, se luase după ei.

— Psst, făcu ea din nou și ridică capul astfel, pentruca Jack s'o poată vedea.

— Tigrule, psst!

El se opri și se aplecă adânc aasupra ei.

— Nu te duce pe aici. Ia-o pe celălalt drum!

— Dece să nu mă duc pe aici?

— Pe strada asta nu e bine de mers.

Și ea rânji misterios.

— Oare nu poate să se ducă omul pe acolo pe unde-i face plăcere?

— Ba da. Un om oarecare, da... dar Tigrul nu. Boynton și alți șase stau acolo la pândă.

— Câinele!

El se scotoci prin buzunare și scoase ceva, care licări foarte vesel în ochii bătrânei.

— Spune-mi cum se face că m'ai prevenit.

Ea clătină din cap.

— Uite ici!

El scoase din buzunar o bancnotă care aproape că tăiă răsuflarea bătrânei.

— Repede! Cine te-a trimis încoa?

— Nimeni. Doar frigul și foamea, Tigrule.

— Incolo nimeni?

In mod mecanic, ea întinse mâna spre hârtie, care dispăru, repede, ca prin farmec.

— Psst! Tigrule!

— Aud, bună femeie.

— Imi pierd cea mai bună prietenă, dacă ea află c'am trăncănit.

— N'o să-i spun.

— Cine vrei să mă fi trimis în afară de Mary Dover? Dar o să mă jupoaie de vie dacă află că ți-am spus.

El îi mai aruncă o monedă și se îndreptă atât de repede spre partea stângă a străzii, încât Sanford cu scurtele lui picioare, deabia se putu ține după stăpânul său.

Tigrul simțea că sângele îi curge mai fierbinte prin vine. Care fată din cele văzute la d-na Hardy, ar fi îndrăznit să facă ceeace făcea Mary a lui! Și chiar dac'ar-fi avut curajul s'o facă, care din ele ar fi știut atâta să nu se știe. Inima-i bătea strașnic, gândindu-se la dânsa.

Și deodată, un gând îi sfârtecă cugetul: ce importanță avea ceeace se petrecuse cu corpul ei, de vreme ce sufletul îi era curat. Sufletul îi era curat!

Apoi gândul îi sbură spre Pavian. Chiar dacă fata a păcătuit cu vreun bărbat... dece tomai cu această gorilă?

In prada acestor gânduri, el se pomeni în faţa tăcutei case a iubitei lui. Şi fără să mai piardă vremea, pătrunse înăuntru.

CAP. XXIV

CU INIMA 'NTRISTATA

— O fi închiriat camera, decând am plecat noi, făcu Senford.

Şi Tigrul îşi spuse că dacă se adevereşte acest lucru, va întoarce casei spatele şi va pleca fără să se mai uite înapoi.. dar în timp ce urca scările îşi dădu seama că niciodată nu va avea tăria asta de caracter. Puse mâna, hotărît pe clanţă, intră, întoarse comutatorul şi se pomeni iar în apartamentul său din Tangle.

Acum nu mai putea da înapoi. Servitorul începu, foarte tăcut, să despacheteze, dar ochii lui Jack se fixară, stăruitori asupra covorului.

Pe jos se afla o broşă cu multe perle. Aşa ceva văzuse numai la Dary şi după ce spuse ceva lui Sanford, se îndreptă spre uşa fetei. Nuu putea să se culce înainte de a o vedea şi acest ac îl va servi drept scuză. Deabia la a doua bătaie în uşă îi răspunse ea

El îşi lipi buzele de broasca uşei :

— Tigrul.

Auzi o răsuflare grăbită, un sgomot uşor, apoi uşa se deschise şi fata îi apăru, cu un kimono aruncat în grabă peste umeri. Părul îi atârna şuviţe, pe frunte, iar picioruşele erau încălţate cu pantofi albi, re casă. O privi foarte îndurerat.

— Tigrule! făcu ea. Intră repede.

Fata îl trase repede în cameră şi înainte de a închide uşa se uită să vadă dacă nu-l zărise cineva. Fata îi era albă ca varul, atunci când se uită la el.

— Te-a văzut cineva?

— Când am venit aici? Nu.

— Nu asta cred. Te-a văzut cineva pătrunzând în Tangle?

— Da.

Ea-şi frânse mâinile.

— Ai făcut o mare prostie! Fireşte că te-au văzut. Ştii ce se va întâmpla acum?

— Pot ghici.

— Ba nu poţi. Te vor ucide. Tigrule! Auzi? Te vor ucide! Dece ai mai venit? Ce t-ea adus înapoi?

 — Am găsit broşa asta. Iţi aparţine, nu?

Ea-l privî, cu ochî rătăciţi. Faţa luî ra foarte ciudată, acum. Par'că ai fi avut o mască pe ea.

Ea luă acul, îl desfăcu şî fără să ridîce prîvirea, spuse:

— Aî găsit broşa pe covoraşul dîn camera ta. Altceva te-a adus încoa.

— E adevărat.

Foarte tăcută, ea se îndreptă spre uşă şi trase zăvorul.

— Mi-e absolut egal dece ai venît încoa. Intrebarea e cum poţi pleca de aic.. Şezî-

El se supuse. După felul cum îî tremurau mâînile, înţelese că fata era foarte îngrîjită de dânsul, dar în vocea eî nu recunoscu nimic atunci când îi vorbi :

— Maî îetâiu, vreau să ştiu dacă nu veî avea vreo neplăcere cu viziţa mea la tîne, la o oră atât de târzie.

— Nplăcere? râse ea. Atâta vreme cât Mary Dover nu e bârfîtă în Tangle, nimenî nu se poate agăţa de mine. S'o ştî! Şî Mary Dover nu e vorbită, pentrucă merită. Şi acum spune-mi dacă te-a văzut cineva? La ora asta, străzîle sunt foarte pustîî. Crezî c'aî rămas neobservat

— M'a văzut o babă.

— Cum arăta?

— Cocoşată. Capul îî era înfăşurat într'un barîş cenuşiu.

— Lizzi a fost. Incotro nîmeni?

— Ea mî-a spus că sunt aşteptat.

— Aha.

— De Boynton şi alţî şase înşi.

— Şi nu te-aî întors imediat dîn drum? tăcu ea, necăjită. Crezî, oare, că nimeni nu-ţi poate venî de hac? De împuscături nu ţi-e teamă?

— Nîci un pîstol n'am măcar la mine.

Ea se supără rău de tot.

— Nicî un pistol? Cum îndrăzneşti să te duci să operezi fără vreun pîstol la tine? Cum de nu te-ai gândit să iei aşa ceva??

— Mary, n'aveam deloc intentîa să vîn înçoace. Dar trebuia.

— Şi dece, mă rog?

— Ca să te revăd.

Ea ar fi vrut să-î spună ceva dar buzele nbu lăsară să scape nicîun sunet.

— Tîgrule, eştî un om şi jumătate. Dar acum spune-mi ce căutai aicî? Dar... repeee!

— Dece repede?

— Pentrucă dacă Boynton şî ceilalţi nu te vor vedea, se vor grăbi să vie 'ncoa! Dar staî nîtel!

Lunecă de pe scaun, alergă repede la pat și scoase de sub perne un revolver.

— Ia-l. E mic... dar bun. Nu-și greșește niciodată ținta. Când îl vezi la treabă, îți vine să țipi de plăcere. Ia încearcă-l!

El clătină din cap.

— Dac'aș ava arma ast asupra mea, s'ar puteà àtunci să fiu ispitit prea des s'o pun la încercare.

Ea făcu ochi mari.

— Păi la ce alta crezi că e bună? Crezi că o jucărie? Dacă vreunul din bandiți încearcă să tragă asupra ta.. ia-o înainte..:

— Nu mă atrage deloc să ucid oameni.

Foarte necăjită, ea puse arma la loc, apoi începu să se uite la el cu o dureroasă mirare.

— Nu te pot înțelege, Tigrule. Ești cinstit și deaceia îmi placi, dar chiar dacă ți-ai asigurat viața pentru un milion și totuși n'ar trebui să te joci așa cu ea. Haide, spune-mi tot ce ai pe inimă.

— Ți-am mai spus eri.

— Tigrule, făcu ea răgușit, bagă de seamă. Ești mai tare ca mine — și — nu te mai uita așa la mine.

In aceeaș clipă, Jack își dădu seama că tot ce-l atrăgea spre Mary nu era altceva decât iubire — iubire adevărată. Inciudat de descoperirea asta, căută să-și reamintească de Pavian.

— Să-ți spun dece am părăsit Tangle. Un singur lucru mă reținea aci.., Tu.

— Nu, nu...

— Am auzit însă ceva care mi-a sfâșiat inima

— Ceva despre mine? făcu ea, holbând ochii

— Da.

Ea clătină din cap, neînțelegând.

CAP. XXV

UN EXAMEN HOTARATOR

Ea se ridică de pe scaun, se îndreptă spre dânsul își puse mâinile pe umerii lui și-l privi drept în ochi. Dacă juca teatru, apoi era o mare comediană. Ochii ei scăpărară scântei.

— Cineva m'a bârfit? Spune.

Era atât de frumoasă încât el nici nu-i auzi întrebarea Ii venise o poftă atât de subită s'o ia în brațe, îndât mâinile-i tremurau atât de tare, cum nu i se întâmplase niciodată.

— Stai jos.

 Ea îl ascultă, dar își trase scaunul atât de aproape, în

cât genunchiul ei îi atingea pe-al lui. Apoi se uită spre ei, gata de luptă.

— Suntem prieteni, nu-i așa, Mary?

— Da, răspunse fata. Camarazi.

Ochii ei îl priveau atât de sinceri și luminoși, încât i fu sigur că dacă sufletul ei ascunde ceva urât, apoi ar putea afla foarte ușor, acum. Gândurile lui sburară iar spre fetele văzute în acea seară. Care din ele ar fi putut sta de vorbă cu dânsul, singuri, într'o cameră zăvorită, târziu după miezul nopții, în cămășuță și halat, doar.. și să-l țină totuși departe? Așa putea numai o femeie cu inima și sufletul lipsite de josnicii.

Crescuse singură, fără educație și fără educator. Ce grei, dar? să facă o fată, în cazul acesta. Și apoi, numai păcatele dovedite.. sunt păcate cu adevărat.

Când ridică, iar, capul spre fată, i se păru că peste umărul acesteia vede un cap... Pavian!

In chinuri groaznice nemai putând-se stăpâni apucă mâna fetei și o ținu strâns:

— Mary, pentru numele lui Dumnezeu! Spune-mi adevărul! Te voi crede numai când vei scoate ghimpii aceștia din mine. Am vreun drept să te întreb?

Mâinele ei alunecară dintr'ale sale.

— Ai vorbit cu Wagner, îl învinui ea. Spune-mi, Tigrule, ai vorbit cu Wagner?

Primul lui gând fu s'o întrebe: Cine e Wagner? dar se stăpâni.

— Și chiar dac'ar fi așa?

— Atunci găsești că e frumos, făcu ea cu un ton amar, să descoși un copoi despre ce știe el de mine?

El își încrucișă brațele pe piept, continuând să tacă.

— Cine știe ce ți-a trăncănit el. Ți-o fi spus, poate, c'am și ucis.

El se ridică încetișor de pe scaun și se îndreptă spre ușă, când, deodată, fata se năpusti asupra lui, oprindu-l.

— Tigrule, stai să-ți spun. Nu trebuie... mai bine te-aș lăsa să pleci. Dar mă înebunește gândul că Wagner, câinele acela, a trăncănit!

El trebui să constate cu durere că ea nu arăta rușinea pe care s'ar fi așteptat s'o citească pe chipu-i.

— Uite cum a fost: o bucată de vreme bătrânul Tony Marvel veni în fiecare zi aici, făcând cinste tuturor și plătind cu monede noui, sunătoarea. Peste vreo zece zile, părăsi el Tangle. Peste o zi, două, am primit vizita lui Wagner care mă învinui că eu l-am ucis. Ii spusei că nu e adevărat, pentrucă așa și era, dar Wagner râse arătându-mi că urmele de sânge proveneau dela Chuck și Luck.

«Afară de asta mă mai învinuia că falsific monede de argint.

«In realitate, Marvel nu fusese decât înjunghiat și imediat ce se vindecă, doi prieteni de-ai mei mi-l aduseseră pe sus, pentru că firește, n'avea poftă să dea ochii cu mine. In cele din urmă, a trebuit să-mi mărturisească că monedele false ale lui erau.

Tigrul începu să priceapă. Fata-i vorbia de o chestiune în care fusese amestecată. Bine, dar el voia altceva!

— Deși a trecut atâta vreme deatunci, Wagner e convins că totuși am fost amestecată și eu în găinăria aceia. Asta e totul, Tîgrule și-ți dau cuvântul meu c'am vorbit numai adevărul.

Deși voia să nu se arate prea interesat, tânărul își șterse fruntea.

— Asta voiai să știi?

El clătină din cap.

— In viața mea n'am vorbit cu acest Wagner.

Ea îl privi dezamăgită.

— Mary, vrei să fi sinceră cu mine?

— Ce vrei să mai afli?

— Privește-mă drept în ochi, Mary. Bănuiala îmi chinuia creerii, dar vreau s'o aflu chiardin gura ta. Cânr am plecat de aici, voiam să te uit, dar n'am putut. Spune-mi adevărul. Mary, numai adevărul și nu mă voiu gândi deacum înainte la altceva decât că te iubesc!

Amândoi se ridicară de pe scaune, în acelaș timp și peste o clipă, Jack simți căldura corpului ei, care se alipea, drăgăstos de-al său.

— Spune-mi, șopti el, privind-o drept în ochi, dar ea clătină din cap. Mary nu încerca să mă înșeli! Vorbește! Iți spun că știu totul! Dacă nu-mi spui acum adevărul, cum vrei să mai am încredere în tine?

— La ce te gândești, Tigrule? Spune-mi, Tigrule, nu știu de nimic!

— Mary, mă iubești?

— Din toată inima!

— Pentru dragostea ta, deci spune-mi!

— Tigrule, nu știu ce aș putea să-ți spun!

Deodată ea se desprinse din brațele lui.

— Eu te-am chemat aici? Eu te-am rugat să rămâi? Cu ce drept vii să mă întrebi ce-am uitat deacum, sau ce nu s'a întâmplat niciodată? Lasă-mă acum! Nu mai vreau să știu nimic de tine! Am să smulg chipul tău din inima mea... chiar dacă m'ar omorî asta! Ai venit să-mi faci rău, nu să-mi spui

că mă iubeşti. Şi-am sfârşit cu tine, Tigrule — am sfârşit cu tine!

— Sunt un prost pentrucă mai stau aici, dar nu pot pleca. Niciodată n'am văzut pe cineva jucând aşa teatru. Dar nu plec din Tangle, nu. Rămân aici până-mi vei povvesti totul. plec din Tangle până la sfârşit. Noapte bună!

Când el îi intoarse spatele ndrept ndu-se spre uşă, ea întinse braţele după dânsul. Uşa se închise îndărătul lui şi fata se prăbuşi pe un scaun.

— Doamne, ce vrea el? Ce am făcut? Părea, totuşi, foarte fericit şi uşurat auzind de chestia aceia cu Tony! Despre ce poate fi vorba?

Ceva umed şi cald îi căzu pe mână.

Se repezi ca nebună spre oglindă şi se uită în ea. Dealungul obrajilor lacrimi mari lunecau, calde, spre colţul gurii. Vederea lor o înspăimântă, deoarece nu plânsese de pe vremea când era copilă.

— Lacrimi! Dece?

CAP. XXVI

DIFERENŢE SOCIALE

Se ştia că Barbă Albă nu primeşte pe nimeni înainte de ora zece dimineaţa, deoarece pentru organele lui istovite, avea mare nevoe re odihnă. La ora şase seara, Lew îl părăsi uşa se zăvora pe dinăuntru şi nimeni nu mai avea voie să-l deranjeze.

La ora zece fix, apărea Lew, care trebuia să introducă, femeile, copiii, văduvele, orfanii, bolnavii şi toţi aceia cari aveau nevoe de ajutorul paraliticuului.

Când Mary Dover urcă scările pe la vreo 10 fără ceva, camera de aşteptare era plină, şi fata pătrunse în cameră de îndată ce Mecguire o anunţă.

Chipul bolnavului se mai lumină puţin, atunci când văzu că fata îşi apropie un scaun de pat.

— Barbă Albă, începu ea, iar a venit „Tigrul! Da, a venit şi sunt nenorocită. foarte nenorocită. Nu ştiu ce se petrece cu mine, deaceea vreau să-ţi povestesc toate, cuvânt cu cuvânt.

Şi ea îi povesti tot ce se întâmplase peste noapte. El o ascultă în tăcere şi atunci când fata sfârşi, ridică degetele:

— Te-a întrebat dacă vrei să te măriţi cu el?

— Nu, mi-a spus doar că mă iubeşte... dar ştiu că m'ar fi întrebat şi de măritiş, dacă i-aş fi destăinuit misterul. Dar despre ce mister e vorba, habar n'am!

— Nu te vei căsători niciodată cu el! schită degetele.

— Crezi că nu sunt destul de bună pentru el? Ştiu că el e un om foarte cumsecade. Barbă Albă, şi tot ce ştie el, poi învăţa şi eu.

— Totuşi.

— Ba da!

Pe patul paraliticului se aflau diferite zîare. Bătrânul le frunzări, puţin, apoi scoase din ele unul mai vechîu, pe care-l întinse fetei. Primul lucru ce-l văzu fata, fu o fotografie mare a Tigrului.

Era o foarte frumoasă fotografie a lui Jack, care era îmbrăcat într'un costum elegant, croit probabil de cel mai bun croîtor al oraşului. Sub fotografie, citi explicaţia:

«Jack Lodge, care s'a înapoiat de curând dintr'o mare expediţie în jungla africană».

Apoi ochiî mai citiră ceva: Fiul cunoscutului milionar — casa părintească din Parc — înapoiat cu servitorii săi — şi, înciudată, boţi foaia de ziar, făcând-o cocoloş. Bătrânul paralitic o bătu uşurel pe mână şi ea, ridicând capul, îi râse.

— Credeam că am în mână un balonaş de copil, sughiţă ea, şi când colo cosntatat că e un zepelin! Barbă Albă, îţi mulţumesc că nu m'ai lăsat să umblu cu capul prin nori. Credeam c'o să pot însfârşit eşi din Tangle şi să încep o viaţă nouă, dar văd că sunt sortită să mor aici.

Ea se aplecă apoi spre bolnav.

— Acum s'a sfârşit. De mine nu-mi mai pasă. Dar ce se va întâmpla cu Tigrul, Ce se va întâmpla cu Jack Lodge şi milioanele lui?

Barbă Albă se uită la ea, întrebător.

— Vreau să spun, că oricine ar fi el, purtarea lui a fost cinstită şi discuţia între noi foarte cuviincioasă. Cum pot face să-l duc de aici?

Mâna bolnavului descrise repede câteva semne :

— Vorbeşte cu tatăl lui!

— Ai dreptate! murmură fata. Ai întotdeauna dreptate, Barbă Albă! Mă voi duce la părinţii săi şi le voi povesti toate! Cred că Tigrul a fost sincer... M'ar fi luat desigur, în lumea lui. N'ar fi făcut bine căci oamenii ar fi râs de îndată ce le-ar fi întors spatele.

Ea părăsi camera, Coborâ, jos, la dânsa, fără să răspundă la numeroasele saluturi ce i se dădeau în cale.

CAP. XXVII

DULAPURI CARI CAD

— Doresc să-i vorbesc d-lui William Lodge, spuse Mary portarului care, foarte ceremonios, îi deschisese uşa.

Omul privi ţinuta ei simplă, deşi atrăgătoare.

— Aveţi să-i predaţi vreo scrisoare?

— Nu, răspunse fata, foarte liniştită.

— Mă rog. Imi îngăduiţi să vă întreb cum vă cheamă domnişoară?

— N'are nicio legătură. Domnul nu-mi cunoaşte numele. Spune-i, doar, că o doamnă doreşte să-i vorbească.

— Hm! făcu omul, aruncând iar o privire cercetătoare asupra pantafiilor eî.

—I-am văxut ieri, făcu fata, ridicând un picior, pentru ca omul să se convingă de adevărul spuselor ei.

— Hm... Mi-e teamă că d. Lodge nu va fi acasă. Aşa gândesc!

— Gândurile nu-ţi sunt, probabil partea cea mai tare.

— Cum aţi spus?

— Haide, haide, prietene. Balamucurile sunt pline de gânditorî de teapa d-tale. Fugi de-î spune dluî Lodge că sunt aici şi că aştept.

Omul şovăi puţin, neştiind dacă a fost insultat şi dacă trebuia să se supere sau nu.

— Aşteptaţî aîci, făcu el şi voi să închidă uşa, dar picîorul luî Mary Dover fu mai iute, aşa că până ce servitorul să se desmeticească bine, fata era deacum înăuntru.

— Nu trebuie să laşi niciodată să aştepte cineva afară, îl învăţă fata.

Camera în care se afla Mary î se păru un bulevard, atât de întinsă era. In acea clipă, un domn cărunt eşi dintr'o odaie.

— Hallo! strigă Mary.

Omul se opri, privind-o întrebător.

— Unde e şeful? întrebă ea?

— Sr, strigă portarul foarte înciudat. Fiinţa asta...

— Maî întâiu, stai jos şi gândeşte-te bine la ce vorbeşti, îl sfătuî Mary, liniştită. Prea-ţi merge limba repede. Mai bine spune-mi unde e şeful?

Omul pe care-l oprise fata, părea foarte amuzat. Probabil un servitor din ăia mai mititei, gândi Mary.

— Pe cine doriţi?

— Aş dori să vorbesc cu d. Lodge.

— Eu sunt, făcu omul, simplu.

— N'am înţeles bine... ce-aî spus?

Ea începu să-l cerceteze cu minuţiozitate, apoi, în cele din urmă găsi că seamănă cu Tigrul.

— Mary Dover e numele meu.

El făcu o plecăciune.

— Şi aş dori să vă vorbesc între patru ochi.

— Să intrăm atunci aici, Miss Dover, făcu el deschizând o uşă şi dându-se în lături pentru ca fata să intre întâiu.

Se aflau acum într'o cameră mică şi Mary fu foarte bucuroasă, deoarece aceea mare n'o încânta deloc. Ea luă loc într'un fotoliu şi William Lodge se aşeză în faţa ei.

— Am venit să vă vorbesc în privinţa fiului dv.

Nicio trăsătură nu se schimbă pe faţa bărbatului.

— E în primejdie!

Mereu niciun răspuns.

— Cu cuvinte mai grele... se află în Tangle.

Ochii stăpânului casei n'o slăbeau deloc.

— Vă deranjez dacă fumez?

— N'aş putea spune, râse fata.

El scoase o havană, muşcă vârful ei şi o aprinse.

— In Tangle? vasăzică, făcu el.

— Da... şi e la ananghie.

Omul părea atât de liniştit, încât Mary se întrebă dacă e într'adevăr tatăl, sau nu. Poate, că în definitiv, Tigrul fusese doar înfiat de el.

— Se află în băltoacă..: vreo doisprezece inşi îi vor pielea şi în cele din urmă mi-e teamă să nu capete un cuţit între umeri sau o lovitură la cap.

— Pricep. Dar cum se face că a căpătat atâţia duşmani?

— Nici eu nu ştiu, suspină fata. Domnule Lodge, aş vrea să-mi spuneţi aşa, sincer; de obiceiu, e paşnic?

— De obiceiu, da. E un vânător foarte iscusit, dealtfel.

— Atunci vânătoarea de acum n'o să-l ducă la nimic bun. Are vreo poreclă?

— Nu ştiu dacă i se spune altfel decât Jack.

— Aşa? Ştiţi cum i se spune în Tangle? Tigrul!

— Nu mai spune, făcu d. Lodge, fără convingere. Şi spui că şi-a făcut duşmani? Cum?

— Cu pumnii.

El scoase ţigara din gură, dar nu spuse nimic.

— La început, crezând că e vreun spion, i-am făcut semn unui om să-l încerce..: dar fiul dv. s'a arătat zurliu rău.

— Cum asta?

— Omul meu a încercat să-l dea afară şi unde nu se încinge o păruială cum n'am văzut decând sunt. Şi credeţi-mă, multe am mai văzut. Spuneţi-mi, domnule Lodge, de unde a învăţat fiul dv. să boxeze?

— Nici nu ştiam că boxează.

— Nicî asta nu ştiaţi? Are o stângă cum n'am mai văzut. Una doar şi fără durere poţi să spui: Salutare, lume, mă duc la culcare!
Se înflăcărase atâte vorbind, încât bărbatul începu să râdă.
— Şi căpătă Lerry o bătae, de-i sburară fulgiî. Vreo câţiva prieteni de-aî luî, cari se aflau acolo, încercară să-i vină într'ajutor şi unde nu s'a repezit Tigrul asupra lor şi dă-le şi lor de socoteală:: până când, în cele din urmă, băeţii dădură bir cu fugiţii, căutând să-şi scape pielea de loviturile furioase ale acestuî tigru nărăvaş. Domnule, a fost ceva straşnic. In două minute, curăţise localul.
— Tare mi-ar fi plăcut să văd şi eu asta, murmură d. Lodge.
— Cred şi eu. A fost ceva extra. Dar din clipa aceia băieţii nu-l mai înghît. Şi-a făcut, pe puţin, vreo duzină de duşmani. Deaceia, mi-e teamă de viaţa lui.
Ea tăcu şi Lodge îşi scoase ţigara din gură.
— Am venit să vă spun să trîmiteţi pe cîneva care să-l tragă afară din băltoacă.
Ţigara însă nu fusese dusă la gură.
— Dacă nu faceţi asta, se va îsca ceva groaznîc... nu o sîmplă bătaie cu pumnii. Omor, auziţî ,omor!
Când ea tăcu, el începu să admire fumul care se înălţa dîn ţigară spre tavan.
— Pe vremea când eram tânăr, făcu el în cele din urmă, circula zicala următoare: nu te băga acolo unde nu-ţi fîerbe oala. Singurul lucru care mă îngrijeşte acum e următorul : îşi dă seama fîul meu de primejdia în care s'a băgat?
— Dacă ştie? Ştie foarte bine! Acum două zile Gonzales şi Hagen au încercat să-i vie de hac cu pistoalele.
— Dar n'au isbutit?
— El i-a făcut pe amândoî de râs. Şi asta a fost o chestie frumoasă. Dar pe lângă ăştia, mai sunt alţi douăzeci mai ai dracului, mai răî. Incăpăţânatul dv. de fiu orîcât ar fî el de tare, dar cu atâţia nu se poate lupta.
Spre marea eî mirare, nu primì nicî un răspuns.
— Am spus-o şi-o mai spun. Asta înseamnă omor! O-MOR ! Trebur să mă credeţi.
— Miss Dover, fiul meu are 30 de anî. In aceştî 30 de ani, a ucis câte fiare a poftit. Acum îmi pare bine c'a început să se intereseze şî de oamenî. Vă mulţumesc că-î arătaţi atâta interes, însă cum s'a băgat singur în afacerea asta, singur să vedem pe unde o să-şi scoată cămaşa. Cu mulţi inşi s'a luptat al în prima zi?
— Erau vreo douăzecî.
— Atuncî cred că nu trebue să-mi fac nicio grijă de el.

Ea mai aștepta o clipă: voia să joace ultima carte.

— Mai e ceva pentru care trebue negreșit să-l luați de acolo.

— Și anume?

— Văd că nu prea luați Tangle în serios. El la fel, deși știe că viața lui atârnă de un fir de păr. Și totuși rămâne acolo, cu toată primejdia. Pentru o fată!...

El tresări, privind-o pătrunzător.

— O fată din Tangle, accentuă Mary.

— E îndrăgostit de ea?

— El crede asta, cel puțin. Sunt sigură că nici el nu știe. Pentru dânsa i-a părăsit pe toți ai lui și a intrat într'un mediu care nu se potrivește. E ceva nou pentru dânsa și deaceia îi place. A dat peste o fată — și i-a plăcut. Și acum vrea să se însoare cu ea, s'o aducă aici sub acoperișul lui, între oameni de un rang cu dânsul, râse fata amar. Gândiți-vă numai! Toți să-și bată joc văzând-o pe ea! Și vreți să știți cine e fata aceia?

— Ei?

— E fiica unui cabaretier. Și de când cabaretierul a murit, fata îi conduce localul. O speluncă ordinară! Spelunca mai are și câteva camere de închiriat.

Niciun mușchiu nu tresări pe fața lui.

— Fata se învârtește într'un mediu murdar de hoți, borfași, cerșetori, haimanale, vorbește argatul lor și se înțelege cu ei. L-ați lăsa să se mărite cu o astfel de fată? Domnule Lodge, trebue negreșit să-l luați de acolo.

Ea se aștepta ca omul să se revolte, să se supere, dar în loc de asta el se răsturnă pe spate și începu s'o privească cercetător, îi văzu chipul ei frământat de grijă și ochii aceia minunat de frumoși. Inchise ochii spre a nu i se putea citi gândul, își reaminti de timpul când, acum vreo 35 de ani se îndrăgostise și el pentru prima oară, tot de un îngeraș cu acesta de acum... apoi reveni la realitate.

— Bag de seamă că nici nu vă miră tot ce vă spun eu, continuă ea.

— Adevărat.

— Păi doar nu așa ați visat să fie soția fiului dv.

— Nu, pentrucă n'am avut timp să mă gândesc. Dealtfel lui nu i-au plăcut niciodată fetele. Nici brune, nici blonde, nici tinere, nici bătrâne. Dar îmi închipui că Jack s'a îndrăgostit de o fată de vreo șase picioare înălțime... o adevărată matahală. Urâtă, mama focului, umblă toată ziua trăncănind și nimic nu-i place. Așa e?

— Nu, nu, corespunde acestei descrieri.

— Eh, probabil că mă înșel atunci. In ce privește carac-terul cred că lui nu putea să-i placă decât o femeie [illegible], e-

nergică. O fată care să fie în stare să se ducă unde poftește și să facă ce vrea. Scurt, sunt convins că nu i-a putut place decât o fată care știe să sară peste dulapuri.

Mary ridică din sprincene, întrebătoare.

— O fată, continuă Lodge, care să nu se sinchisească de lume... O fată care să fie sinceră ca un copil și cuminte ca un om bătrân. O fată care să se priceapă și la bucătărie, și la salon, și în afaceri.

In timp ce interlocutorul ei vorbia, fata devenia când palidă, când pământie, când roșie.

— Cu oricine va sta de vorbă soția fiului meu, ea trebuie, întâiu să placă oricui, să-l uimească, pentrucă la urmă să fie sorbită din ochi.

Spunând acestea, Lodge râse prictenos tinerei fete.

Ea se simți roșie ca focul și trebui să-și ducă mâna la piept, atât de tare îi bătea inima.

— Și acum, vreau să-ți mai pun o întrebare, adică... nu:.,

— Eu....

— Copilule drag, nu vezi ce fericit sunt? Nici n'ar putea fi altfel. Și ști dece? In Tangle îi spun Jack sau Tigrul. Numele i se potrivește foarte bine și sunt foarte sigur că și d-ta ești un puișor de tigru. E limpede ca lumina zilei. Il iubești și el e îndrăgostit de d-ta până peste urechi.

— D-le Lodge, făcu ea, agale. După felul cum vorbiți, mi se pare că plutesc în fericire, dar mă gândesc tot atâta la dânsul, cât și la mine. Se poate să fim fericiți o bucată de vreme, dar eu am văzut oameni cari s'au luat, așa, dintr'o toană și după aceia s'au chinuit o viață întreagă. Cum o să mă împac cu oamenii din lumea lui?

— Tot așa cum ai făcut-o cu mine.

— Asta e din cauză că și în d-ta e ceva din tigrul care colcăie în sufletul fiului d-tale. Lumea va râde de mine. Noi doi, Jack și cu mine, facem parte din ranguri sociale diferite... Mai întâiu trebue însă să-l scoatem afară din Tangle!... Mă înțelegați? Trebuie! E în joc viața lui!

— Da, cred că ai dreptate!

Ea oftă, ușurată.

— Credeam că nu mă luați în serios. Trebuie să trimiteți acolo pe cineva înainte de se întunecă.

— Da, dar mai e o piedică. El nu va veni cu una, cu două!

Ea făcu ochii mari.

— Păi nu sunteți tatăl lui?

— Nu mă va asculta... pentrucă, în definitiv, primejdia aceasta nu e chiar atât de grozavă.

— Totuși trebuie să facem ceva.

— Cu plăcere. Dar el nu se lăsă influențat de nimeni.

— Domnule Lodge, nu l-am rugat să plece și el n'a vrut

— Atunci îmi pare bine că ți-a arătat că nu e nerod.
— Cum să fac deci, săil scot deacolo?
— Spune-i că te măriți cu el, o sfătui Lodge.
Mary se ridică de pe scaun încetișor de parcă ar fi fost hipnotizată și bătrânul se apropie de ea.
— Cum puteți spune una ca asta? făcu fata, îndurerată Nu vedeți oare că nu ne potrivim?
— Imi dai voe să-ți răspund cu oorbele lui Jack? El pretinde că nu există decât două categorii de femei: cu sufle și fără. Și eu sunt de părerea lui. Și în ce privește gustul lui Jack, l-am găsit întotdeauna de bună calitate. Copilule, n-ai a te teme de nimic.
— Doamne, e cu putință, oare?
El se gândi la soția lui și răspunse:
— O viață întreagă am așteptat să-mi arate el vreun semn că se interesează și de lucruri omenești, nu numai de tigrii, lei și alte fiare. In sfârșit, Dumnezeu me-a ajutat să prind și ziua asta. Ai trezit în el un sentiment mai presus de orice. Sunt convins că va înfăptui lucruri foarte frumoase... cu ajutorul d-tale.
— D-le Lodge, făcu ea deodată sughițând fericită, știți că sunteți la fel cu Tigrul?
— Era o vreme când foarte multă lume gândea acelaș lucru, răspunse el gânditor.
— M'ai făcut atât de fericită, încât simt că trebuie să plec::: astfel încep să plâng.
— Bine, fetițo, să dau numai ordin să tragă mașina.
— Nu, nu... mai bine plec pe jos. Trebuie să-mi strâng gândurile.
El o întovărăși până la ușă, apoi reveni în mijlocul cabinetului său, unde se opri, gânditor:
— Cum dracu a putut el să facă așa ceva?

CAP. XXVIII.

ZARURILE SOARTEI

Când se înapoie, găsi Chuck și Luck complect gol în față, iar pe Sandy, barmanul cu gâtul aproape sucit, așa sta încovoiat spre a vedea ce se petrece în fund.
— Ce se întâmplă aici? întrebă ea, auzind murmur de voci în fund.
— Un joc strașnic! A nimerit de cinci ori, una după alta
— Cu zarurile? întrebă fata, aspru.
— Nu știu.... De unde vrei să știu,..
— Sandy, cum ai îngăduit așa ceva sub nasul tău? Vrei să ne pice poliția pe cap?

— Păi, ia spune te rog, asta e treaba mea... sau a portarului? Să-i dea el afară.
— El e încă verde, Sandy, o ştii doar, răspunse fata supărată.
Rânjetul lui Sandy se accentuă.
— Verde, rerde... Numai că nu cred să înflorească mult...
Ea îl privi întrebătoare, apoi se îndreptă spre fufnd, unde deschise uşa, curioasă.
O mulţime de capete se înghesuiau pentru a urmări, atentă, un joc de noroc.
Şi cine credeţi că arunca zarurile, de parcă de când e lumea numai cu asta s'ar fi ocupat? Chiar Tigrul în persoană, descheiat la gât şi cu mânecile suflecate.
Inaintea fiecărui jucător, se afla câte o grămăjoară de bani.
— Tigrule, ai nişte nervi de oţel! îi spunea tocmai un jucător.
— Tigrule! strigă Mary.
Mulţimea se spintecă în două şi ca prin farmec dispărură şi zare şi bani. Tigrul, se sculă în picioare, ruşinat.
— Vasăzică, d-ta eşti însărcinat cu ordinea aici? îl dojeni fata. Ai poftă, vasăzică, să mi se închidă localul? Dece nu le trimiţi mai bine o invitaţie... copoilor? Cine ştie, poate că şi lor le-ar place să joace cu d-ta!
— Uite, vezi.., asta.., am vrut...
— Nu mă interesează. Hai, căraţi-vă, iar tu Tigrule, vino cu mine. Vreau să-ţi vorbesc.
O cascadă de râsete batjocoritoare punctară discursul fetei, după ce uşa se închise în urma ei.
—Mary, gândiam că n'are ce strica un joc mic nevinovat.
Ea se uită la el, gânditoare. Intrând, Tigrul nu-şi lepădase şapca de pe cap, aşa cum făcea de obiceiu. El, băgând de seamă privirea ei, roşi şi-şi scoase şapca din cap.
— Şezi, Tigrule!
El căzu pe un scaun, dar se ridică repede, pentru ca fata să ia loc, mai întâiu.. apoi, foarte nepăsător, îşi băgă mâinile în buzunar. Ea-l privi întristată.
— Haide, dă-i drumul. M'ai prins cu ocaua mică doar!
— Am fost la tatăl d-tale.
El fu cât pe ce să se înăbuşe.
— Şi... ai... vorbit... cu el?
— L-am rugat să te scoată din Tangle.
— Şi ?
— N'a vrut. Mi-a răspuns că e treaba d-tale.
El răsuflă uşurat.
— O jumătate din Tangle se află la ordinele mele, începu

el, aspru privind-o pătrunzător. Şi până în 24 de ore i se va alătura şi cealaltă jumătate.

— Ce folos... de vreme ce nu vrei să pui mâna pe pistoale. Tigrule, te rog pentru ultima oară... pleacă!

Ea văzu flăcările din ochii lui.

— Imi cunoşti condiţiunea, Mary. Ce ai fost, mi-e indiferent, pentrucă ştiu cine eşti acum. Mary, te iubesc. Vrei să te măriţi cu mine?

Ea deveni de toate culorile şi el se simţi tot atât de fericit ca atunci când se lupta cu Boynton.

Până să se desmeticească bine, cei doi tineri se aflau strâs îmbrăţişaţi.

— Făgădueşte-mi un singur lucru! se rugă ea.

— Şi o mie!

— Unul singur, care cântăreşte cât o mie. Să fugim împreună din Tangle.

— Imediat, dacă vrei. Pe Pavian — pun eu mâna şi mai târziu!.

— Niciodată! Mai întâiu n'ar trebui să aşteptăm atâta, dar vreau să nu ne vadă nimeni atunci când vom pleca.

— Ce, crezi c'o să plec noaptea, cu coada între picioare? Ce o să spună despre mine prietenii mei din Tangle?

— Ţii mult la ce ar spune ei?

—N'aş vrea să râdă de mine, Mary.

Ea se gândi ce ciudat suna asta: fiul lui William Lodge să tremure la gândul că Tangle ar râde de el.

— Totuşi... am promisiunea ta?

— Mai e vorbă?

CAP. XXIX

MARY IŞI PIERDE TRONUL

După ce Tigrul eşi în cameră, intră Sparchi, flaşnetarul. Italianul îşi scoase pălăria, foarte respectuos, în faţa Tigrului, dar acesta plecă fără să răspundă. Deabia pătrunse el în birou, închizând uşa după dânsul, că râsul dispăru de pe buzele fetei.

— Cine, Sparchi?

— Boynton, Henshaw roşcovanul şi Moore tăcutul.

— Pe Tigrul?

— Ei sunt acum sus şi vorbesc cu Barbă Albă.

Ea sări în sus şi-l apucă pe Sparchi, enervată, de umeri:

— Tony, n'am să uit niciodată asta!

Şi ca lovită de streche se repezi pe scări, în sus, înspre uşa pe care paraliticul o inchidea pe dinăuntru.

La bătaia ei, uşa se deschise şi Lew Mecguire îşi arată capul.

— Ce te muşcă? Aici nu e doar şcoală şi Duminică. Pentru astăzi n'am poftit oaspeţi. Barbă Albă e ocupat.

— Dar ce, eu sunt oaspete aci? se supără fata.

— Nu, dar acum nu poți să intri. Barbă Albă nu vrea să primească pe nimeni. Asta e.

— Nu cumva vrei să-mi închizi ușa'n nas? Să-mi deschizi imediat ușa, altminterele fac urât. Știu că înăuntru se discutau despre afaceri dar și eu am o vorbuliță de spus.

Lew Mecguire șovăi nițel, neștiind ce să facă și Mary, profitând de neatenția lui, smuci ușa, omul se clătină pe picioare... și fata pătrunse, curajoasă, în cameră. Trei capete se îndreptară, supărate, spre dânsa și chiar Barbă Albă făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să se ridice de pe perne.

Ea aruncă o privire curioasă spre Boynton. Fața lui începea să recapete iar forma obișnuită, deși petele vinete cu care era împodobită, reaminteau oricui epocala luptă ce avusese loc.

Fata, fără să se uite la ceilalți doui — Moore tăcutul și Henshaw roșcovanul — se îndreaptă sepre bolnav și-i luă locul ei obișnuit pe marginea patului.

— Am auzit că băieți sunt sus și am venit și eu din curiozitatea, să văd ce spun. Pot să rămân, Barbă Albă?

Ochii reci ai bătrânului aruncau scântei, dar în ele din urmă încuviință.

— Deoarece vrei să ști despre ce vorbim, începu Moore tăcutul, îți voi face, dragă Mary, un scurt rezumat. După părerea d-lui Henshaw...

— Lasă trăncăneala, Moore, și spune repede despre ce e vorba.

— Prietenul tău Tigrul, trebue să plece, strigă el cu buzele strânse și privirea întunecată.

— Așa îmi place. Dar ce aveți împotrive lui? Că Larry nu-l înghite, pricep... dar de ce ții tu la asta, Roșule?

— O să-ți spun. Motivele mele pentru care vreau ca Tigrul să se care de aici, au o valoare de 10.000 de dolari.

— Și tu, Moore?

— Eu n'am motive, răspunse acest rece. Tigrul nu place prietenilor mei. Să plece dar. Pentru moment, Tigrul e mărul discordiei aici în Tangle.

— Barbă Albă... și d-ta ești de acord cu gorilele astea?

Mâna paraliticului se ridică.

Mary se uită posomorâtă la el.

— Aveți ceva împotrivă, dacă mă declar solidară cu Tigrul?

— Și ce-i cu asta? se rățoi Boynton. Suntem cu tine atâta vreme cât și tu ai să fii cu noi. Dacă vrei, n'ai decât să fii cu el... Știm că pe urmă vei veni să te rogi în genunchi de noi.

— Mary, început Moore, Tigrul e primejdios. In 48 de ore a ridicat sumedenie de oameni lângă el. Toți proștii fug acum după el. Un om care a isbutit să-l atragă pe Bert Hagen de partea sa, e primejdios și chestia trebuie să se sfârșească odată. Ne pare rău.

— Barbă Albă! făcu dânsa încăodată.

Și mâna paraliticului se ridică, iar.

— Depinde de majoritate, traduse Lew şi cei trei oameni, cari aşteptaseră acest răspuns, priviră fata, triumfători.

Mary Dover se ridică în picioare, foarte supărată. Şi când Mary se supăra, tot Tangle duduia.

— Ce spune legea aci în Tangle? întrebă ea.

— Rămâi cu vechi prieteni şi lasă-i pe cei noi să se ducă dracului.

— Aşa? Aşa spui tu? asta înseamnă că h[illegible] Eşti mai bătrân de cât mine, dar eu sunt mai veche în [illegible] În definitiv, cine sunteţi voi? Nişte verzi... pe câtă vreme *eu sunt* adevărata Tangle!

Făcu o pauză ca să vadă dacă vrea careva s'o întrerupă, apoi continuă:

— Dacă nu mă credeţi, puteţi încerca. Dan Sullivan a crezut că poate răscula Tangle împotriva mea. Şi ce a devenit? Clopotar. Apoi a venit marele erou Harry York, care a spups că va isbuti el ce nu a realizat Sullivan. Şi unde e Harry York acum? Nu ştiţi şi nimeni n'o ştie.. dar eu ştiu. Mi-aţi fost prieteni... în vremuri de restrişte la mine aţi apelat, nu vreau să vă vorbesc despre cele ce am făcut pentru voi pentrucă, 'n definitiv, voi nici nu sunteţi bărbaţi, sunteţi nişte mămăligi.

Henshaw roşul se ridică bombănind.

— Tacă-ţi fleanca, roşule! Credeţi că o să-mi pierd vremea cu voi? Proştilor, ştiţi care este adevărata lege în Tangle? Joc cinstit şi cuvânt deschis. Infruntă-ţi duşmanul şi ajută-ţi prietenul. Asta e legea. Voi nu le-aţi urmat... şi aţi văzut ce a păţit Dan şi Harry. Şi vouă la fel o să vă meargă. Tigrul joacă un joc cinstit: îşi priveşte duşmanul drept în ochi şi-şi ajută prietenii.

„Pentru asta merită să-l călcaţi pe bătătură şi să-l înjunghiaţi? Aţi venit la Barbă Albă, i-aţi spus fel de fel de năsdrăvenii şi acum daţi-mi voe să vă întreb pe voi, băeţi... joc cinstit e acesta?

Moore plecă capul, gânditor. Ceilalţi tăceau molcum. Toţi se simţiau dominaţi de această fată frumoasă şi curagioasă. Paraliticul făcu deodată semn că vrea să vorbească.

— Tigrul a făcut ceva stricăciuni? traduse Mcguire.

— Niciuna!

— Oamenii aceştia au fost prietenii tăi?

— Prietenii mei, fireşte. Larry mi-a fost un bun camarad întotdeauna şi ei la fel.

— Ei îţi sunt şi acum prieteni?

— Ce vrei să spui Barbă Albă? întrebă ea, scrutându-l cu privirea. Nu, nu par a mai fi prieteni.

— Cine-i vinovată că s'au schimbat aşa?

Când ea văzu încotro tind aceste întrebări inteligente, simţi că-i scade curajul.

— Tigrul, trebui ea să recunoască.

— Deaceea trebuie să plece.

 — Bine, să plece, dar spune-le acestor oameni că nu tre-

buie să întrebuinţeze forţa. Fără arme. Vrei să le-o spui, Barbă Albă ?

Omul cu barba albă închise ochii, suspină, apoi îi deschise iar şi ridică mâna.

— Fără arme.

— Păi cum s'o facem în cazul acesta ? strigă Larry. Crezi că se poate discuta cu frumosul cu el ?

Mâna paraliticului se ridică iar:

— Lăsaţi-l atunci în seama mea.

Din felul cum cei trei oameni îşi luară rămas bun şi părăsiră camera, Mary înţelese că puterea ei în Tangle căpătase o mare lovitură.

Dintr'odată se simţi fericită. Doria acum foarte mult să spună adio cartierului şi să-l părăsească în tovărăşia lui Jack.

CAP. XXX

INTÂLNIREA

Intâlnirea cu Jack Lodge o fixase Mary într'o străduţă întunecoasă. Stradela complect cufundată în întuneric şi tăcerea nopţii nu erau sfâşiate decât de plânsetul vreunui copil.

Jack, credincios făgăduielii date iubitei sale, se strecură afară din casă şi veni la locul fixat, dar cu două minute înainte de ora 8, Billy, vânzătorul de ziare, se apropie şontâc de el:

— Atenţie, Tigrule, alarmă !

După ce băiatul se îndepărtă, Tigrul privi atent în toate părţile, dar nu văzu nimic suspect. Se uită la ceas. Ora opt. Şi Mary nu mai apărea. Inchise ochii, numără până la o sută, se uită în susul străzii, dar fata întârzia mereu.

In cele din urmă, văzând că Mary nu mai vine, cu paşi repezi se îndreptă spre Chuck-şi-Luck. Mary nu era nici în local, nici în birou. Ca un zănatec, se repezi în sus spre scări, dar deodată se lipi, nerăsuflând, de perete. Auzise râsul de fiară al lui Pavian. Apoi o voce cunoscută, dragă lui. Mary. Aşa dar, l-a trădat. Poate că tot timpul el nu fusese decât o jucărie în mâna ei... aceasta în urma poruncilor lui Pavian.

Il cuprinse o ură grozavă, ar fi vrut s'o gâtuie cu propriile lui mâini, dar se stăpâni totuşi. Se strecură în camera lui şi căzu pe pat, cu fruntea în mâini.

Cum stătea, aşa, îngândurat, îi trecu prin minte că adevăratul stăpân din Tangle, era atotputernicul Barbă Albă. Pe acesta trebuia să-l vadă, căci numai bătrânul îi putea spune unde se află Pavian.

Ii fata uşei paraliticului, văzu faţa posomorîtă a lui Lew.

— Deschide uşa !

— Astăzi, nu-l mai poate vedea nimeni pe Barbă Albă,

răspunse Mecguire, frunzărind mai departe magazinul ce-l avea în mână.

— Deschide ușa! urlă iar Tigrul și Lew sări în sus, de parcă celălalt i-ar fi băgat un pistol sub nas.

Lew lunecă spre ușă, făcu semnul convențional, dinăuntru zăvorul fu ridicat cu ajutorul unui șnur și Tigrul păși pragul camerei.

— Tu rămâi afară, făcu el, spre Lew, când văzu că acesta vrea să-l urmeze.

— Dar cum vrei să vorbești cu el de vreme ce nu-ți poate răspunde? Știi să-i citești semnele?

— Dar să scrie, poate?

Și așa se făcu că Lew rămase afară, iar Tigrul înăuntru, singur. După ce trase ușa după dânsul, se îndreptă spre pat. Mai înainte avusese grija să culeagă un bloncnotes și-un creion de pe masă, pe cari, acum, le lăsă să cadă în poala paraliticului.

— Eu sunt Tigrul, începu el. Ai auzit de mine?

Ochii bolnavului străluciră mai puternic.

— Pe Pavian îl cunoști?

Urmă o pauză după care ochii bolnavului încuviințară.

— Bine, văd că ne înțelegem. Uite ce vreau: să-mi dai adresa lui Pavian. Adineaurea mi s'a părut că e jos... dar înainte de a veni încoace, nu mai era.

Privirea bolnavului deveni străpungătoare. Tigrul nu se simți în stare s'o suporte.

— Tangle e mare, e drept, dat totuși prea mic ca să ne adăpostească pe amândoi. Unul din noi trebuie să dispară, deci. Scrie-mi adresa lui.

Ochii paraliticului nu se deslipiră de pe dânsul, iar mâna nu schiță nicio mișcare.

— Barbă Albă, făcu Tigrul, aplecându-se spre pat. Știu că poți să-mi dai ce-ți cer. Nu plec înainte de nu capăt adresa.

Barbă Albă apucă, în cele din urmă creionul, deoarece înțelese că omul de lângă dânsul va fi absolut neîndurător.

Nu isprăvi bine de scris, că Tigrul îi smulse foaia de bloc de sub degete: o citi și ca un adevărat tigru o sbughi afară.

CAP. XXYI

MAGIA NEAGRA

Când ieși dela Chuck-și-Luck, îl văzu Bert Hagen și ceeace vedea Bert Hagen dintr'o privire, nu vedeau alți oameni într'un an de zile. El înțelese imediat că Tigrul e pe urmele cuiva și că omul va pune mâna pe pradă și un copil ar fi ghicit asta. De ani de zile Pavian era acela care conducea în Tangle și pentru prima oară se ridica acum cineva împotriva lui. Și acest cineva avea mari șanse să-i răstoarne atotputernicia.

Deaceia Bert Hagen își duse imediat mâna spre locul unde știa că-și ține pistolul și într'un suflet alergă s'o caute pe Mary, pe care o găsi în biroul ei, stând singură și îngândurată.

— Tigrul! țâșni el în cameră.

— Vine aici? întrebă dânsa liniștită, ridicând capul.

— A eșit de aici! Garantat că-l caută pe Pavian!

— Minți!

— Mary. l-am văzut... arăta c'a apucat de furiile iadului!

— In ce direcție?

— Spre răsărit!

Smulse din loc un sertar și apucă înfrigurată un revolver ce se afla în el.

— Vin și eu, Mary.

— Nu... Mă duc singură.

Cu toate astea, Bert ar fi urmat-o, dar o privire a ei, atunci când ajunse la ușă, îl țintui locului. Când ajunse în stradă, primul lucru ce-l făcu Mary, fu să se apropie de locul unde știa că o poate găsi pe Lizzi.

— Incotro a luat-o Tigrul, Lizzi? întrebă ea, găsind-o pe bătrâna cocoșată.

— Incolo. Fuge de par'că l-ar urmări toți dracii. Ia un taxi, Mary.

Dar Mary dispăru curând în mulțimea de pe stradă.

Intre timp, Lew Mecguire, bătând în ușa camerei Omului cu Barbă Albă, spre a-l întreba dacă mai are nevoe de el, nu primi niciun răspuns deoarece paraliticul, cu ambele mâini duse sub cap, medita. Nu rămase multă vreme în această poziție, deoarece, numai peste două minute, apucă plapoma și-o aruncă cât colo.

Bolnavul avea o pereche de pantaloni, trași peste picioare. Iși frecă nițeluș genunchii... și deodată sări în picioare, de par'că nici când n'ar fi fost paralizat.

„Paraliticul" începu să se plimbe prin cameră cu pași de atlet, se opri în fața oglinzei, trimise chipului de acolo un rânjet fioros, în timp ce gulerul cămășei, dându-se la o parte, descoperi o ceafă herculeană de taur.

Cu un gest brusc, își smulse cămașa de pe dânsul.. și paraliticul apăru complect îmbrăcat, aopi peruca argintie sbură într'un colț... și în cameră rămase Pavian, în carne și oase.

Dintr'un sertar ascuns ieși la iveală un revolver, un stilet îmbrăcat în piele și un cuțit lung. O clipă, rămase gânditor, în fața acestor trei arme, apoi, hotărît, alese cuțitul.

Cuțitul, alunecă într'un buzunar al hainei, apoi Pavian se îndreptă, fără sgomot, spre fereastră.

La o adâncime de vreo 6 picioare de această fereastră, se afla acoperișul casei vecine.

Omul se uită o clipă în stradă, aruncă o privire cercetătoare în jurul lui și sări.

Căzu în patru labe, se ridică la iuteală și cu un salt, fu pe acoperișul celeilalte case. Alergă puțin și pe acest acoperiș și apoi cu o îndemânare de maimuță, sări în gol. Căzu pe un acoperiș și mai mic. Aici dădu peste un burlan solid și gorila alunecă în jos, în întunericul nopții. Intr'un colț al străzii a 17-a, Pavian, se opri, în cele din urmă.

Când ridică privirea în susul străzii, îl văzut venind pe Tigru, cu pașii săi lungi, măsurați, cari începuseră să fie cunoscuți în Tangle.

Vederea Tigrului îl bucură, probabil, pe Pavian, deoarece un rânjet fioros îi lumină fața, în timp ce ochii începură să-i sticlească în întuneric.

CAP. XXXII

CAP. 23.

ULTIMA LUPTĂ.

Incepu să se ghemue, să-și încordeze picioarele. Era fără îndoială periculos căci în felul acesta genunchii lui trebuiau să treacă în orice caz peste marginea peretului, ceeace îi periclita echilibrul, făcând totodată ca poziția-i să fie mai lesne văzută. Dacă Tigrul ar fi privit numai întâmplător în sus, atunci și-ar fi dat seama în ce pericol se află.

Dar acestuia nici nu-i trecea prin minte să privească în sus. Privirile sale se plimbau dintr'o parte într'alta, pătrundeau în fiecare ungher pe lângă care trecea, în fiecare fereastră deschisă, în spatele fiecărei jaluzele mai groase, unde s'ar fi putut ascunde poate cineva.

Pavian trase cuțitul și apucă bine mânerul.

După aceea, își dădu drumul în jos făcându-și puternic vânt cu mâna sa stângă, întocmai unei stânci, cu picioarele strânse sub el și cu cuțitul gata să lovească.

In clipa în care Pavian sărea în tăcere, Tigrul își încetini subit pasul și se dădu de o parte. Cuțitul îș[illegible] greși ținta, rupând numai cămașa de pe umărul lui Jack. Dar acesta nu fu totul, căci Pavian isbi cu toată puterea genunchilor săi în spatele lui Jack și-l trânti pe față.

Dacă ar fi primit lovitura în plin, atunci aceasta i-ar fi rupt oasele și i-ar fi sdrobit plămânii. Jack sărise însă într'o parte la saltul adversarului său, iar acesta îl atinsese numai tangențial. Pavian căzu și el și se dădu de două ori peste cap. Incheetura mâinii lui se lovi de piatră, iar cuțitul îi sări zornăind din pumn.

Era o căzătură grozavă, dar Pavian sări tot a[illegible]t de repede pe picioare ca și Tigrul. Din pieptul Tigrului eșise însă orice pic de aer cu prilejul loviturii, respirația îi era horcăitoare și gâfâită atunci când își reveni, dar Jack era cu toate acestea sprinten și repede atunci când se învârti în jurul lui Pavian.

Cei doi se observ[illegible]u unul pe altul ca doi campioni de b[illegible], rivali v[illegible] [illegible]iesc unul pe altul. Pavi[illegible] [illegible]n mijloc[illegible] străzii. Nu așteptase încă niciodată atacul unui adversar. Rănile sale nu erau

grave, dar constituiau totuşi un dezavantaj pentru el, aşa că se hotărî să aştepte.

Aşteptarea aceasta era poate partea cea mai grozavă a luptei. Atacul în sine nu însemna nimic faţă de cercurile pe care le descria Tigrul rotindu-se şuerând în jurul adversarului său. Acuma se prefăcu că ar voi să se întoarcă şi sări... Braţul lui isbi, cu repeziciune ca un biciu şi tot atât de precis ca pistonul unei maşini printre braţele lui Pavian, întinse spre apărare, şi nimeri faţa acestui, pocnind obrazul. Degetele îi reveniră roşii de sânge, din pricina pielii care plesnise pe obrazul individului din faţa sa.

Jack se repezi tras de avântul isbiturii între braţele uriaşului. O mână mare îl apucă de umăr şi o alta îl strânse de gât, şi deşi reuşi să se se smulgă, o jumătate din cămaşa sa rămase între degetele adversarului. Acesta îşi speculă avantagiul, prin aceea că atacă cu repeziciunea fulgerului. Tigrul se retrase pe vârful picioarelor şi lovi ca o mitralieră cu ambele mâini. Grindina aceasta îl isbi pe Pavian în bărbie, piept şi falcă, dar diavolul acela eşi surâzând din această furtună şi-şi întinse numai braţele spre a putea să apuce mai solid. Nu încercă să-l lovească nici odată măcar pe adversarul său, dar braţele sale uriaşe cercetau febrile iar Tigrul ştia că lupta ar fi fost terminată dacă mâinile acestea ar fi găsit ceeace căutau.

Fusese ghemuit într'un colţ. Mâinile se întindeau spre el. Le evită plecându-se tare spre pământ şi sărind apoi în mijlocul uliţei. Iar Pavian se avântă de fiecare dată cu un salt caracteristic întâlnind mereu pe Tigru care-l aştepta cu o isbitură sonoră a pumnilor cari îşi nimereau totdeauna ţinta şi căreia îi urma regulat un pas înapoi. De câte ori sărea Tigrul, curgea sânge şi de fiecare dată scăpa neatins. Degetele acelea grozave îi mângăiau chipul, trupul. Vârfurile reuşeau uneori să apuce carnea Tigrului şi s'o strivească atunci când acesta se smulgea şi cum îşi pierdea treptat puterile, iar mişcările lui deveneau mereu mai puţin precise, scăpa de pericol numai cu mare greutate. Chipul lui Pavian era acoperit de sânge şi de nerecunoscut, cu toate acestea mai rânjea încă, iar privirile sclipeau tot atât de pătrunzătoare ca în prima clipă.

Tigrul îl isbi încăodată cu pumnii în plin şi sări apoi lateral, dar se împiedică de data aceasta de o piatră şi se clătină. Dură numai o secundă, dar clipa aceasta fu suficientă. Mâni enorme îl cuprinesră, iar Pavian îl îmbrăţişă cu un schelălăit de satisfacţie. Jack constată cu groază că respiraţia monstrului era tot atât de regulată ca şi când ar fi făcut o plimbare de plăcere şi-şi dădu seama că-i va fi cu neputinţă să-l obosească vreodată pe uriaşul acesta.

Două menghini se închiseră între timp în spatele lui, strângându-se mereu până ce oasele începură să-i trozneascâ. Reuşi să scoată un braţ şi-l lovi în câteva rânduri pe Pavian cu pumnul sub bărbie. Părea că loveşte însă un bloc de granit. Inălţându-se însă mereu cu toată strânsoarea reuşi la un moment dat să vâre cotul în gâtul adversarului.

Sistemul acesta dădu rezultate. Cotul pătrundea datorită strânsorii formidabile mereu mai mult în gâtul lui Pavian, aşa că în cele

din urmă îl aruncă pe Tigru departe de el tuşind. Il urmă însă imediat spre a-l cuprinde din nou, dar primi două lovituri formidabile care-l orbiră aproape.

Sângele îi curgea din nas şi gură şi se dădu înapoi spre a evita durerea sfâşietoare. Era pentru prima dată că dădea înapoi, iar Tigrul îl urma. Vedea alături de statura acestui uriaş silueta Mariei şi imaginea aceasta îl orbea. Ii făcea uneori impresia că ea este aceea care se află în faţa sa şi că pumnii isbesc obrajii ei şi nu ai lui Pavian. Se bătea cuprins de un fel de groază ucigătoare. Era tot atât de mobil ca un foc jucăuş. Iar loviturile lui isbeau necontenit troznind chipul celuilalt.

Un trup omenesc nu putea să reziste la aşa ceva. Pavian se ghemui cu un mârâit ciudat, părând că se ţine de caldarâm. Când se ridică din nou ţinea în fiecare pumn o piatră. Tigrul dădu atenţie mâinii lui drepte, iar proectilul trecu fără pericol pe lângă tâmpla sa, dar mai înainte de a se fi putut feri, Pavian aruncă şi cea de a doua piatră cu mâna stângă, căci avea îndemânare în amândouă. Piatra îl isbi drept în piept pe Tigru şi-l lipi de perete. Când făcu din nou doi-trei paşi căzu drept în braţele monstrului.

Era cu totul imposibil să scape din îmbrăţişarea aceasta. Pavian îl apucase pe Jack cu un braţ de sub umăr, iar palma îi era sub bărbie. Degetele de fier îi apăsau obrajii şi pârghia aceasta îi apăsa capul mereu mai mult spre spate. Presiunea formidabilă întindea muşchii gâtului, ameninţând să-i rupă. Şira spinării îi era presată din cauza aceasta în jos. Fu ridicat şi trântit la pământ, iar massa colosală a uriaşului îl ţinea lipit de caldarâm.

Simţea faţa gâfâitoare a monstrului pe gâtul său şi i se părea că acesta jindueşte să-i înfigă dinţii în carne. Mârâitul adversarului mai continua încă, deşi devenise mai încet, dar cu atât mai îngrozitor. Jack începu să isbească orbeşte în jurul său, fără nici o raţiune, şi-şi dădu seama că acesta îi e afârşitul căci vedea negru înaintea ochilor, iar o durere îl străfulgera necontenit prin şira spinării paralizându-i picioarele. In clipa aceea, întâlni cu mâna un tăiş ca de briciu. Era cuţitul care scăpase lui Pavian.

Işi tăiase grav degetele, dar durerea îi limpezi capul. Degetele îi alunecară pe tăiş şi apucară mânerul şi în timp ce capul său era plecat aproape în unchiu drept pe spate, îşi încordă ultima putere şi-l lovi în cap pe Pavian cu mânerul îngreuiat de plumb al cuţitului de vânătoare.

Presiunea cedă. Ridică privirile şi văzu ca printr'o ceaţă chipul schimonosit de durere al omului. Isbi încăodată în obraz şi în fruntea aceia care se retrăgea, după care acesta dispăru şi o greutate ca a unui munte i se depărtă depe piept. Victorie! Se şi afla in genunchi. Mâna sa stângă apucă părul monstrului şi-i dădu capul pe spate, ridică mâna dreaptă cu cuţitul şi s epregăti să dea ulitma lovitură, atunci când pleoapele adversarului său se întredeschiseră, iar buzele lui sângerate tresăriră.

 Ca şi cum momentul acesta i-ar fi răpit raţiunea, aruncă

cuțitul și-i înfipse degetele asemenea unor ghiare în gâtul lui Pavian.

— Ce e între tine și Mary? isbucni el. Spune, Canalie! Ce e între tine și Mary?

Ridică cu o sforțare uriașă trupul greu la dușmanului și-l isbi cu capul de caldarâm. Gura învinsului era larg deschisă, ochii se roteau sălbatec, iar respirația îi suera printre dinți. Era aproape gâtuit și abea de mai putea să scoată un cuvânt.

— Câine blestemat! gemu Tigrul încăodată. Ce e între tine și Mary Dover?

Sângele acestuia îi congestionase capul. Chipul îi devenise purpuriu, ochii îi ieșeau din orbite, în timp ce el trăgea cu disperare de mâinile ucigătoare. Horcăitul său era nemaipomenit de groaznic — era sacadat, suerător, chinuit. Apoi încetă. Era complet gâtuit, iar Tigrul, care împietrise cuprins de dorința ucigașe, schelălăia de bucurie întocmai unei fiare. Ultima luptă — o luptă pe viață și pe moarte în aparență — iar degetele Tigrului slăbiră pentru o clipă strânsoarea.

— Sunt fratele ei! gemu Pavian.

Incerca să respire, să înghită din nou oxigenul înviorător.

— Fratele ei! repetă el.

Tigrul păru subit orbit de o mare lumină. Se clătină pe picioare, mâinile îi căzură fără vlagă, deși degetele mai îi erau grozav de închircite.

— Ridică-te! porunci el.

Uriașul se ridică ținându-se de perete. Stătu apoi clătinându-se, sângele îi curgea depe față stropind caldarâmul. Era grav rănit, dar rănile acestea ale trupului nu erau atât de distrugătoare ca curajul său stins. Buzele sale nu mai aveau să fie înconjurate niciodată de rânjetul ironic. Iși găsise „nașul" și acuma trebuia să se teamă pentru viața lui.

— Să dispari imediat din Tangle! spuse Tigrul.

— Dispar, mormăi uriașul privind în jos.

— Pleci din țară.

— Plec din țară.

— Și dacă mai revii vreodată, voi da de tine și te curăț.

Chipul grozav se ridică și-l privi țintă. Frica pe care o citi în privirile acelea îi făcu scârbă Tigrului.

— Așa va fi.

— Pleacă acuma!

Pavian se dădu un pas înapoi, se întoarse și fugi clătinânâduâ-se nesigur — departe de Tangle — din lumea criminalilor — spre a cutreera de acuma încolo ca un vagabond fără nume, lumea.

Tigrul nu mai avea nici o putere. Capul îi vuia, iar pi-

cioarele nu-i mai ascultau. Știu totuși că străbătuse din nou uilța spunând mereu un cuvânt: „Mary, Mary !"

Văzu deodată — lui i se părea că pe un nor luminos — în realitate numai la lumina unei lanterne, cum venea Mary fugind spre el. N'avea pălărie iar părul ei flutura în vânt.

Nu mai fu în stare să facă nici un pas și când fu lângă ea, genunchii i se muiară și căzând jos întinse mâinile spre dânsa.

— Iartă-mă Mary, spuse el și ia-mă cu tine.

Noaptea coborî apoi peste privirile lui.

EPILOG

Există totdeauna oameni cari pun întrebări. Cei mai mulți au primit-o însă fără comentariu pe tânăra d-nă Lodge. Trebuia dealtfel să ai curaj să exprimi rezerve față de cineva care a fost primit în familia Lodge. Și chiar și aceia cari își manifestau rezerva, o făceau foarte discret. In afară de aceasta, Mary avu prilejul în cursul unei lungi călătorii în străinătate să vadă și să învețe multe. Fiind obișnuită încă din Tangle să-și folosească ochii, nu era nevoie să-i arăți un lucru de două ori.

Când s'au înapoiat după un an de zile din Italia, viața pe care o dusese în Tangle îi apăru numai ca un vis nelămurit și urât. Iși socotea de fapt acuma viața dela noua ei naștere încoace, iar ziua aceasta avea data care era gravată în interiorul verighetei ei.

In prima noapte, după reîntoarcerea lor, dormi atât de profund spre miezul nopții, încât nici nu simți când soțul ei se strecură fără să facă sgomot din patul său. Nu putut astfel să știe cât de repede s'a îmbrăcat. Și nici nu visa cu siguranță de o anumită persoană, care eși printr'o ușă laterală a casei și care străbătu strada cu pași tăcuți, repezi și ușori, cu șapca pe cap, dar cu o cămașă fără guler. Era ora la care și cele mai respectabile pisici din casele bogate se trezesc, clipind cu ochi verzui în întunerec, după care se scoală și-și măsoară colții ghiarele cu cotoii de prin vecini.

Nu putea să știe de toate acestea. Când se trezi de dimineață, Jack Lodge dormea sănătos și bine dispus în patul său și dormi așa până la amiază.

In Tangle umblă însă a doua zi de dimineață svonul, care-l făcu pe vânzătorul de ziare Billy să caște gura și pe Bert Hagen să fie fericit și treaz toată ziua, căci se spunea că Tigrul a revenit pe vechile lui meleaguri de vânătoare. Era o

oarecare ironie în faptul că Mary dormea profund în casa de lângă Parc, în timp ce Tigrul colinda prin Tangle.

La toate acestea se potriveşte o vorbă a lui Cecil Darling, spusă atunci când a fost întrebat dece nu poate renunţa să se mai reîntoarcă în Africa.

— Poţi smulge un om din junglă, spusese el, dar nu-i poţi smulge jungla din inimă!

SFARŞIT

CENTRALA

CP

PRESEI

„Editura Centrala Presei"

Oficiu de difuzare în Capitală
şi Provincie

Bucureşti, str. Brezoianu, 8 — Telefon 4.29.91
Of. Reg. Com. Nr. 299/1942 — Cont CEC 4991

Tipărit la [illegible] Martie [illegible] în
NTREPRINDERILE
„EMINESCU S. A"
Str. Ing. Anghel Saligny,
— BUCUREŞTI —

Romanul «TIGRUL» s'a tipărit pe baza autorizaţiei Serviciului Cenzurei Militare No. 2835/1943.

Editura **DANUBIU**

anunță pentru toamna aceasta o serie de mari succese

Iată lista lor:

1. CELE PATRU FIICE ALE DOCTORULUI MARSH
de *P. J. Stahl*
2. MÂINILE LUI ORLAC
de *Jacques Renard*
3. MOARTEA IN NEGRU
de *Fr. D. Grierson*
4. CAVALERUL SPADEI
de *G. Spitzmuller*
5. NECRUȚĂTORUL
de *Gustave Aimard*
6. DRAGOSTE ȘI SÂNGE
de *Zane Grey*
7. HOȚUL DIN BAGDAD
de *Douglas Fairbanks*

și

un formidabil roman de Edgar Wallace

Intreprinderile „EMINESCU" S. A.